

Nr. 10

Nr. 10

Spannende verhalen van de auteurs
van De Crime Compagnie

© 2022 De Crime Compagnie
Omslagontwerp: Margo Togni
Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem
Foto omslag: © Magdalena Russocka / Trevillion Images

ISBN 978 94 6109 687 6

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie
op www.crimecompagnie.nl

INHOUD

Voorwoord van ILSE KARMAN	9
ANGELIQUE HAAK & MARIJKE VERHOEVEN	
– Kamer 10	11
LOES DEN HOLLANDER – Het monster	21
MARISKA OVERMAN – Witte roomtoefjes	
en roze glazuur	31
LINDA JANSMA – Keltisch kruis	39
TUPLA M. – Koude douche	57
INGE VAN PROOIJEN – M&M	61
AD VAN DE LISDONK – 11-11	71
MARTINE KAMPHUIS – 10 lange jaren	81
MARION VAN DE COOLWIJK – 10 is pas het begin	89
MARELLE BOERSMA – Afspraak op nr. 10	97

HELEEN VAN DEN HOVEN – Naar bed, naar bed, zei Duimelot	115
EVA NAGELKERKE – One in ten	123
CARMEN PRINS – De verhuizing	131
MARJA WEST – Reünie	139
NADINE BARROSO – Je krijgt 10 jaar	147
SASKIA M.N. OUDSHOORN – Meisjes van 10	155
MARIANNE EN THEO HOOGSTRAATEN – Huid en haar	165
HELEEN SMIT – Wegens goed gedrag	181
INGRID OONINCX – 10 seconden	189
TAMARA GERAEDS – Ga niet kijken	197
ANGELIQUE HAAK – Een perfecte 10	207
SOPHIE WESTER – De partyplanner	217
MARIJKE VERHOEVEN – Huisje 10	225
SVEA ERSSON – Wie niet weg is, is gezien	237

TIEN JAAR!

Als een kind in een snoepwinkel. Zo voelde ik me toen ik de eerste keer een uitgeverij binnentapte. Rijen met boekenkasten, vol boeken die ik allemaal wilde lezen. Op dat moment wist ik wat ik wilde worden: uitgever. En later als ik groot was zou ik mijn eigen uitgeverij beginnen en alleen de leukste en mooiste boeken gaan uitgeven.

Tien jaar geleden, op vrijdag 13 juni 2012, was het zover. Ik tekende de papieren bij de notaris en De Crime Compagnie was een feit. Inmiddels is De Crime Compagnie de uitgeverij waar ik van droomde. We geven misdadig goede thrillers uit van Nederlandse auteurs met vrouwen in de hoofdrol. Verhalen die zo herkenbaar zijn dat het

bij je buren zou kunnen gebeuren. Onze boeken zorgen voor ontspanning waardoor je je even in een andere wereld waant. En sinds kort hebben we ook een zusje, De Verhalenfabriek, waar we niet alleen spanning, maar ook feelgood e-books uitgeven die je in een middag kunt uitlezen.

Ik ben ontzettend dankbaar en trots dat ik samen met Manon, Willemijn en Famke zoveel talent aan me heb kunnen binden: de crème de la crime. En deze lieve auteurs hebben speciaal voor ons tienjarig jubileum een kort, spannend verhaal geschreven. Dit boek wordt je gratis aangeboden, want wie jarig is, trakteert! Ik wens je veel leesplezier en ik hoop dat je nog veel van onze boeken zult gaan lezen.

Ilse Karman

KAMER 10

Angelique Haak & Marijke Verhoeven

NUMMER 9

Ik zet mijn deur op een kier. De ruimte die ontstaat is net groot genoeg om doorheen te kunnen gluren. Ik focus me op de blauwe deur aan de overkant, waarnaast het nummer 10 hangt. Het is weer zover. Een nieuwe deze keer! Op mijn horloge zie ik dat het exact halftien is, die tijd moet ik goed onthouden voor in mijn logboek. Dan klopt de vrouw aan en doet hij nonchalant open. Hij ziet er keurig verzorgd uit, in zijn roodbruine spencer, kaki broek en met zijn glanzende schoenen en haar, maar ik weet wat hij is: een sluwe vos! Hij schuift zijn brilletje even iets hoger op zijn neus, net voor hij de deur sluit. Het

was genoeg om een glimp op te vangen van de opgewonden schittering in zijn ogen.

Nu is zij daar, binnen, bij hem. Dat maakt me onrustig. Ik vraag me af hoelang het deze keer zal duren voor ik gehuil en gegil hoor. Ik weet al dat zij, na precies anderhalf uur, naar buiten zal komen met een opgezwollen gezicht van de tranen. Dan is het een kwestie van tijd tot hij de volgende ontvangt. De klootzak!

Ik ga op mijn bed zitten en haal mijn mobiel onder mijn kussen vandaan.

Hij heeft er weer een. Ze is net naar binnen gegaan, heb jij het ook gezien?

Binnen tien seconden pingt mijn telefoon en ontvang ik een berichtje terug van mijn buurvrouw.

NUMMER 11

Mijn pen krast de tijd in het logboek dat ik bijhoud, net als mijn buurvrouw. We hebben al een lijvig dossier opgebouwd. Het is schokkend materiaal. Die van halftien heb ik niet gezien. Deze laatste kwam om halftwee. Zij is hier eer-

der geweest. Volgens het logboek vorige week, dezelfde tijd. Vandaag werd ze nota bene gebracht, dat heb ik nog niet eerder meegemaakt. Waarom zou iemand aan zo iets willen meewerken? Hebben ze er geen weet van? Vertellen die vrouwen niet wat er daar achter die deur gebeurt? Ze zullen zich vast schamen. Het is natuurlijk ook nogal wat, om zo iets te moeten vertellen. Of misschien krijgen ze er wel voor betaald. En hij... Hij doet zich dan wel voor als de goedheid zelve, maar hij is een sluwe vos. Een vos in een oubollige spencer en met een lullig uilenbrilletje op zijn neus.

Ik zet water op voor thee, maar de waterkoker maakt zoveel kabaal dat ik besluit te wachten. Ik moet zeker weten of ik dat gegil weer zal horen.

Ik ga pal naast de deur staan en luister. Ver weg hoor ik stemmen, voetstappen die passeren en wegsterven, en dan ineens is het daar. Het gepijnigde gehuil dat me door merg en been gaat. Tranen rollen over mijn wangen als ik luister en wacht. Ik vouw mijn handen samen en bid voor haar dat het snel voorbij zal zijn. Dat hij vlug aan zijn trekken komt.

Het is precies anderhalf uur later als ik door een onopvallende kier in mijn deur kijk en haar zie vertrekken. Mijn god, wat ziet ze eruit! Rode, waterige ogen, haar haren in de war. Ze lijkt haast te hebben, alsof ze niet kan wachten om hier weg te kunnen komen. Quasi-achteloos verlaat ik mijn vertrek en wandel achter haar aan. Ze wordt opgewacht door dezelfde man die haar heeft gebracht. Hij glimlacht onnozel naar haar. Wat is zijn aandeel? Wat vangt hij hiervoor?

Ik heb genoeg gezien. Ik keer om en loop terug. Ik moet mijn buurvrouw inlichten. Het wordt erger. We moeten echt actie ondernemen.

NUMMER 9

Ik ijsbeer door de kamer. Ik weet niet wat ik met mezelf aan moet sinds mijn buurvrouw is vertrokken. De adrenaline giert door mijn lijf. Al ruim drie weken houden we die gladjakker van de overkant nu in de gaten. Ik denk dat zij de eerste was die iets vermoedde. Toen ik er zelf ook op ging letten en we besloten logboeken bij

te houden, was het ons al snel duidelijk: er gebeuren daarbinnen dingen die het daglicht niet kunnen verdragen!

Deze middag hebben we onze aantekeningen naast elkaar gelegd en conclusies getrokken. Pagina na pagina, vrouw na vrouw. Kort blond haar, lang bruin haar, dikke dames, slanke den-nen. Hij heeft blijkbaar geen voorkeur en maakt geen enkel onderscheid. Elke vrouw is voor hem een prooi, en aan het gegil te horen zijn ze niet bepaald gewillig.

Buuf en ik hebben zojuist een besluit genomen. Hij mag niet nog meer slachtoffers maken, iemand moet hem stoppen. Deze middag nog! We weten dat hij elke dag exact om tien over vijf vertrekt – de precieze klootzak – en dat hij er altijd een eeuwigheid over doet om de sleutels uit zijn zak op te vissen. Dát is zijn zwakke moment. Het moment dat hij ons de rug toekeert en zijn deur nog niet op slot is. Als we hem naar binnen weten te werken, zullen we hem eens laten gillen en huilen!

Ik sta op, ga achter de deur staan, tuur weer door de kier en tel zacht fluisterend.

‘... negen, tien, wie niet weg is, is gezien. Maar jij komt niet weg, want wij hebben jou gezien.’

NUMMER 10

Hij is sterker dan ik had gedacht. Kan natuurlijk niet anders, schiet het door me heen wanneer Buurvrouw en ik hem in zijn eigen kamer naar de grond werken. Hij heeft al die tijd zijn kracht getraind, met het geweld jegens die vrouwen die hij hier liet komen. Zijn hoofd klapt tegen de punt van het bureau. Dat zal hem leren. Zijn jammerkreet is bijna net zo hoog als van al die vrouwen die hij hier heeft gemarteld. Ik kijk naar Buurvrouw en zie dat zij hetzelfde denkt, en allebei laten we onze vuisten tegelijk op hem neerkomen. Hij worstelt onder ons om los te komen, zijn vingers gaan zoekend omhoog naar het bureau. Met mijn vuist beuk ik ze weg, ik hoor iets breken en hij gilt het uit. Buurvrouw grijnst goedkeurend naar me.

‘Ja, joh,’ zeg ik tegen de spartelende vos onder me. ‘Hier in Foxhol is het eerst slaan, dan praten. Niet andersom.’

Bloed sijpelt langs zijn slaap als Buurvrouw en ik hem uiteindelijk loslaten. Langzaam haalt ze het touw tevoorschijn. Hij kijkt er verschrikt naar. Zou hij nu zelf voelen wat hij die vrouwen laat voelen? Net goed! Precies dát moet hij doorstaan: de angst, de pijn, die langzaam zijn geest doet breken. Ik kan niet wachten. Hij kruipt angstig achteruit. Zijn brillenglazen zijn gebarsten, zijn spencer is gescheurd. Snikkend grijpt hij naar de onderkant van het bureau achter hem.

Een alarm begint oorverdovend te loeien.

NUMMER 10: DRIE WEKEN LATER

Als we beiden zitten, leg ik mijn voicerecorder tussen ons in en start de opname.

‘Als verslaggeefster voor het *Dagblad van het Noorden* ben ik, Joanna de Wit, vandaag op locatie in GGZ-instelling De Vossenburcht, te Foxhol. Het drama dat zich hier drie weken geleden afspeelde, is voor de buitenwereld slechts nog zichtbaar door een grote houten plaat voor een van de ramen, maar voor de betrokkenen is het nog altijd vers. Ik spreek met psychothe-

rapeut Bart de Goei in kamer 10, de plek waar het zo vreselijk misging. Meneer De Goei, kunt u ons iets vertellen over wat er die bewuste dag gebeurde?’

De Goei gaat wat verzitten voor hij spreekt. ‘Het was met recht een drama, mevrouw De Wit. Die twee vrouwen, ze duwden me mijn spreekkamer in toen ik wilde afsluiten voor de dag. Met veel geweld werkten ze me tegen de vloer, waarna ze als wilden op me inbeukten.’

De Goei oogt zichtbaar aangeslagen bij de herinnering en ik geef hem even de tijd.

‘Angela H. en Marieke V., de twee patiëntes om wie het gaat, verbleven pas een aantal weken hier op de gesloten vrouwenafdeling van Foxhol. Respectievelijk in kamer 9 en 11, direct tegenover mijn spreekkamer.’

De Goei kijkt nu over zijn schouder naar de houten plaat en slikt geëmotioneerd. De plaat verbergt de plek waar Angela H. haar fatale sprong maakte, tien verdiepingen naar beneden. Ze raakte compleet in paniek toen De Goei de alarmknop wist in te drukken.

Ik schraap mijn keel voor ik mijn volgende

vraag durf te stellen. ‘Meneer De Goei, hoe voelt u zich onder de ernstige beschuldigingen van Marieke V., dat u hier vrouwen martelde en zelfs dat Angela H. niet uit het raam zou zijn gesprongen, maar dat u haar zou hebben gedúwd?’

De Goei schudt zijn hoofd. ‘Kijk, mevrouw De Wit, die vrouwen zaten hier natuurlijk niet voor niets, beiden leden ze aan zeer ernstige persoonlijkheidsstoornissen. Het is triest dat we niet op tijd hebben gezien dat ze elkaar versterkten in hun waanbeelden. Het enige wat we nu kunnen doen, is onze veiligheidsprotocollen verscherpen en ervoor zorgen dat zoiets als dit nooit meer gebeurt.’

Als ik de rest van mijn vragenlijst heb afgewerkt, zet ik mijn voicerecorder uit en bedank De Goei voor het gesprek.

Hij staat op, trekt zijn roodbruine spencer recht en begeleidt me naar de deur van zijn kamer. Als ik op de gang sta, draai ik me naar hem om en wens hem sterkte.

‘Dank je, Joanna.’ Hij schuift zijn brilletje wat omhoog op zijn neus. ‘Het zal even nodig heb-

ben, maar ik zal kamer 10 mettertijd in ere herstellen.'

Bij die laatste woorden meen ik zijn ogen even triomfantelijk te zien oplichten. Met een ongemakkelijk gevoel verlaat ik De Vossenburcht. Als ik op de parkeerplaats bij mijn auto sta, tuur ik omhoog naar het raam naast de houten plaat en zie dat De Goei me nakijkt. Er glijdt een huivering langs mijn ruggengraat als ik bedenk dat die laatste woorden ook kunnen betekenen dat een vos zijn streken niet verliest.

HET MONSTER

Loes den Hollander

Hij snurkt weer. Hoe kom ik deze nacht door?

De por waarmee ik probeer hem op zijn linkerzij te laten draaien, valt steviger uit dan de bedoeling was. De stem van Jeroen laat geen misverstand bestaan over zijn irritatie. Ik zeg sorry, hij bromt dat ik moet gaan slapen en dat ik moet ophouden met de avond verpesten.

Daar zit wat in. Het was een leuke avond, we hebben heerlijk gegeten, champagne gedronken, tegen elkaar gezegd dat we ons tienjarig huwelijksjubileum op de best mogelijke manier hebben gevierd en daarna afgesproken dat we voor de volgende tien jaar bijtekenen. En dat we de meisjes vaker bij oma laten slapen, zodat we dit feest kunnen herhalen.

Jeroen snurkt altijd als hij alcohol heeft gedronken. Laat ik nu niet moeilijk doen, maar proberen om het advies op te volgen dat ik een week geleden in een tijdschrift las. Een vrouw vertelde, in een artikel over irritatie door een snurkende echtgenoot, dat ze altijd ging liggen luisteren naar het geluid en meestal vanzelf in slaap viel.

Ik draai mijn rug naar de rug van Jeroen en luister. Luisteren, luisteren, nergens aan denken. Voor tien jaar bijgetekend, dát is belangrijk.

De trap tegen mijn kuit is venijnig.

‘Had jij commentaar op mijn gesnurk? Moet je horen wie het zegt, je bent een bos aan het omzagen.’ Jeroen is not amused.

Ik wrijf over de zere plek. ‘Zeg, doe eens normaal. Je doet me pijn!’

Jeroen gaat op de rand van het bed zitten. ‘Katja, ik heb er genoeg van. Misschien is dit niet het juiste moment, maar wanneer is het dat wel?’ Even laat hij een stilte vallen. ‘Sorry, je moet het toch een keer te weten komen. Ik wil bij je weg, want ik ben verliefd op Mika.’

Ik blijf stil liggen.

‘Ik slaap in de logeerkamer,’ zegt Jeroen. ‘Morgenochtend praten we verder.’

Mika. De perfecte secretaresse die twee jaar geleden voor hem kwam werken. De vrouw die er altijd tiptop uitziet, die de accuratesse tot een hoger plan heeft verheven, die foutloos Nederlands schrijft, die eindeloos geduldig is en met wie je over alles kunt praten. Mika, het lot uit de loterij.

Toen ik, net voordat hij de slaapkamer verliet, vroeg hoelang dit al aan de gang is, antwoordde hij: ‘Twee jaar.’ Daar voegde hij aan toe dat zijn verliefdheid op de vrouw van wie hij al zijn hele leven droomt te groot, te intens en te onontkoombaar is.

Pardon?

Ik was toch de vrouw van wie hij al jaren had gedroomd? Met mij wilde hij toch kinderen krijgen, voor mij zou hij toch tot zijn laatste snik blijven zorgen?

Hij kan onmogelijk gezegd hebben dat dit al twee jaar aan de gang is. Twee jaar geleden was ik hoogzwanger van onze tweede dochter. Jeroen

wilde graag vier kinderen. Ik vond zijn sterke hang naar het vaderschap vertederend. Had ik beter moeten opletten? Maar waarop dan?

Secretaresse verleidt werkgever. Banale romance op keukenmeidenniveau.

Ik rol me op en wacht met mijn knieën tegen mijn kin tot iemand me komt vertellen dat er niets aan de hand is.

Er is een geluid in huis dat hier niet hoort. Ik ontdek tot mijn stomme verbazing dat ik in slaap ben gevallen en nu ergens door wordt gewekt.

Het lijkt of er beneden iets op de grond valt.

Is dat Jeroen?

Ik trek snel mijn peignoir aan en loop de trap af.

Er zijn stemmen in de eetkamer en er brandt licht. Ik duw de deur open en zie twee gemaskerde mannen staan. Mijn benen worden van elastiek, ik voel dat mijn hoofd tegen de servieskast knalt.

‘Ze komt bij. Hier, druk een nieuwe natte doek tegen haar voorhoofd en hou haar in de gaten.’

Hoe kom ik hier weg? Kan Jeroen me horen in de logeerkamer als ik heel hard ga gillen? Ik haal diep adem. Op hetzelfde moment wordt er een hand tegen mijn mond gedrukt.

‘We gaan geen geluid maken, anders...’ Sterke handen, een tegen mijn mond, een onder mijn kin.

Waar zijn mijn eigen handen?

‘Als je meewerkt, gebeurt er niets. Je handen zitten even vast op je rug en je houdt je gedeisd. Je geeft ons gewoon de code van de kluis, we maken hem rustig open en nemen de inhoud mee. Begrepen?’

‘Ik ken de code niet, echt niet. De kluis is van mijn man, de code is ergens opgeslagen bij de bank.’

Achter me gebeurt er iets.

‘Goed idee,’ zegt een andere stem. ‘Dan wil ze wel praten.’

Er wordt iets voor mijn ogen gehouden en daarna tegen mijn keel gelegd. Ik herken de stalen briefopener van Jeroen. Dat ding is vlijmscherp en moet altijd buiten het bereik van de kinderen gehouden worden.

‘En nu de code,’ zegt de man die achter me zit. Ik probeer te herhalen dat ik het echt niet weet, maar mijn stem is weg.

‘Als je de code niet geeft, gaat mijn vriend naar boven. Dus snel iets zeggen, anders heeft de heer des huizes na vannacht opeens een hoge stem. We weten dat hij ook thuis is, want we hebben jullie samen naar binnen zien gaan. De code!’

Er gebeurt iets in mijn hoofd wat ik niet begrijp. Ik hoor Jeroen. Hij zegt dat zijn verliefdheid op de vrouw van wie hij al zijn hele leven droomt te groot, te intens en te onontkoombaar is.

Ik zie Mika voor me, terwijl ze met Jeroen en de kinderen aan tafel zit. Hij zal co-ouderschap eisen, ik zal nog maar halftime moeder zijn. Er zullen nog twee kinderen bij komen, want hij wil er vier. ‘Ik geef de code niet.’

‘Dat zullen we nog weleens zien,’ zegt de stem achter me. ‘Mijn vriend gaat dus even naar boven.’

Ik hoor iemand de trap op lopen.

Stilte.

De hand zonder briefopener drukt mijn hoofd

naar achteren. Ik voel het scherpe staal tegen mijn strot. Ik krijg het opeens heel erg koud en dan hoor ik het geschreeuw. Wanhoop, pijn, paniek, alles door elkaar.

‘Wegwezen!’ zegt de stem achter me. ‘Die sloerie krijgen we nog wel.’

Ik probeer te schreeuwen.

‘Katja, word wakker. Je hebt een nachtmerrie. Stil maar, rustig maar, het was alleen een droom. Ik haal een glas water voor je.’

Jeroen is snel terug, maar ik kan niet stoppen met rillen. Hij slaat zijn armen om me heen en houdt me stevig vast. Ik wil weten of hij niet in de logeerkamer lag.

Hij vraagt wat hij in hemelsnaam in de logeerkamer te zoeken zou hebben en voegt eraan toe dat ik nooit meer mag klagen over zijn gesnurk, omdat ik h m heb wakker gehouden met mijn eigen geluidsoverlast. ‘Je lag in coma, je was helemaal van de wereld. Neem nog een slok. Wat was dat voor een monster waar je van droomde?’ Ik voel vingers die zacht mijn rug strelen.

Hij lacht als ik zeg dat ik zelf het monster was.

LOES DEN HOLLANDER is een echte thriller-koningin en al jaren een bestsellerauteur. Van haar boeken zijn ruim 1 miljoen exemplaren verkocht.

Lees ook van Loes:

<i>Vrijdag</i>	<i>Loslaten</i>
<i>Vrije val</i>	<i>Krachtmeting</i>
<i>Uitglijder</i>	<i>Vreemde liefde</i>
<i>Zwanenzang</i>	<i>Dekmantel</i>
<i>Schijnvertoon</i>	<i>Vluchtgedrag</i>
<i>Wisselgeld</i>	<i>Dwaalspoor</i>
<i>Naaktportret</i>	<i>Aangetast</i>
<i>Broeïnest</i>	<i>Genadeklap</i>
<i>Driftleven</i>	<i>Droombeeld</i>
<i>Zwijgrecht</i>	<i>Duivelspact</i>
<i>Zielsverwanten</i>	<i>Pijngrens</i>
<i>Bodemloos</i>	<i>Onderuitgehaald</i>
<i>Glansrol</i>	<i>Mij zie je niet</i>
<i>Voorbedacht</i>	<i>Toen ik dood was</i>
<i>Troostkind</i>	<i>Wacht maar af</i>
<i>Het scherventapijt</i>	<i>Je bent aan de beurt</i>

WITTE ROOMTOEFJES EN ROZE GLAZUUR

Mariska Overman

Onder gejuich van alle aanwezigen (behalve Casey, die haar mond vol kaviaar heeft) rijden de obers de enorme taart naar binnen. Zo'n taart waar in films een stripper uit springt. Rondom weelderig aangebrachte witte roomtoefjes en kleine roosjes van roze glazuur: de taart is Hazel ten voeten uit. De namiddagzon piept nog net over de bebouwing en weerspiegelt in het kantorencomplex tegenover het onze. De skyline van Manhattan is absoluut het allermooiste decor ter wereld. En vandaag is het showtime. Maandenlange voorbereiding voltrekt zich tot nu toe smetteloos. Ik ben trots op mezelf.

‘Netjes, hoor.’ De stem naast me klinkt afgeme-

ten. Ik kijk opzij, recht in het gezicht van Riley. Strontjaloers is ze. Ja, het is niet iedereen gegeven om deze rol te vervullen. Maar ik mag het doen. Ik ben de ceremoniemeester. Nou ja, dat is niet het juiste woord, het is geen trouwerij, maar een ander woord weet ik er niet voor.

‘Cathy, lieve Cathy,’ zo begon ze, een halfjaar geleden. Collega-advocate Hazel pakte mijn beide schouders beet met haar slanke handen, haar adem rook naar de latte met havermelk en een shot suikervrije karamelsiroop (wat is in godsnaam het nut van suikervrije siroop?) die ik kort ervoor gehaald had voor haar bij dat nieuwe tentje aan de overkant. ‘Binnenkort vier ik mijn tienjarige jubileum, dat wil ik uiteraard niet ongemerkt voorbij laten gaan. Maar je weet dat ik het druk heb, nu ik partner ben. Zou jij...’ De allerliefste glimlach. Bloedrode lippenstift. Botox die zelfs de kleinste lachrimpels heeft weggetoerd.

Natuurlijk, dat zei ik. Ik ga dat regelen. Ik ga een feest organiseren dat zijn weerga niet kent. Zo begon het.

En nu staan we hier, met alle collega’s (behalve

George die altijd afhaakt), met de belangrijkste cliënten (zelfs de CEO van Apple is er, en hij slaat normaal altijd feestjes af), en enkele conculega's van wie we op een later moment de grootste cliënten zullen stelen. Ik moet zeggen, het feest is in alle opzichten geslaagd. Al zeg ik het zelf. De aankleding, de catering. (De beste uit Manhattan; ze hebben vorige maand een feestje bij de Clintons gedaan, ik bedoel maar!) Ik vink het lijstje in gedachten af. Decor. Setting. Publiek. Nu is het wachten op de hoofdgast.

Justin, *managing partner* oftewel de grote baas, duikt naast me op en knijpt in mijn schouder. 'Ik ben trots op je. Dit feest zal de boeken in gaan als een van de beste van ons kantoor. Je hebt jezelf overtroffen.' Hij lacht zonder geluid. 'Ik zou bijna zeggen dat je je roeping hebt misgelopen. Je had partyplanner moeten worden.'

Ik glimlach mijn bescheiden lach. Ja, dat had ik misschien moeten doen. En dan hebben ze de knaller nog niet gezien.

'Als Hazel zo komt, slaat ze denk ik van verbazing achterover. En zij is wat gewend, hoor, als het

om feestjes gaat.' Hij stoot me met zijn elleboog aan, en een beetje van mijn champagne spettert over de rand van het glas. Dan zwaait hij naar iemand die binnenkomt. Gezichten draaien bij, geroezemoes neemt iets af, tot iedereen ziet dat het niet Hazel is. Het is Clive. Hij zwaait naar Justin en ik zie Wendy, de kantoor snol, hem overdreven begroeten met luchtkussen die toevallig toch verdacht dicht bij zijn lippen landen. Ik zie dat Clives hand langs haar billen gaat, subtiel, snel. Wendy haalt haar vinger langs een roomtoefje op de taart en likt hem af; ze kijkt vluchtig om zich heen maar waant zich onbespied. Ik glimlach.

'Goed geregeld hoor, topfeestje!' Amy, Hazels juridisch medewerker, de enige laaggeplaatste die een uitnodiging kreeg – ik moest wel, ze is Hazels rechterhand, en linkerhand – heft haar glas. Het rinkelt zacht als ik mijn glas er zacht tegenaan stoot.

'Dank je wel. Ik heb mijn best gedaan.'

'Ik vind het knap. Gezien...' Ze ontwijkt mijn blik. 'Je weet wel.'

Ik haal mijn schouders op.

Nu kijkt ze me vluchtig aan. ‘Het moet pijn gedaan hebben, toch? Dat ze je passeerde vorig jaar en partner werd. Ondanks het feit dat jij hier al langer werkt.’

‘Och ja, dat was niet fijn. Maar zo gaan die dingen. Ik ga ervan uit dat ik de volgende ben, zodra er een plek vrijkomt.’

Amy knikt. ‘Vast wel.’ Ze kijkt in de richting van Justin. Hij straalt in zijn nieuwe Armani-pak dat ik voor hem uitkoos omdat hij er geen tijd voor had.

‘Het was wel toevallig, hè,’ – ze knikt in Justins richting – ‘dat hij en Hazel kort voor haar benoeming een relatie kregen.’

Amy, Amy toch, je kunt het niet laten, niet? Je ouders hadden je Gossip moeten noemen.

Waar blijft ze? Het is haar feestje. Arrogante trut. Ik weet dat minstens de helft in deze ruimte dat denkt, onder hun vriendelijke brede lach vol gebleekte tanden.

Dan eindelijk.

Eindelijk.

Ik zie haar.

Ik voel mijn ademhaling van hoog in mijn

borst naar mijn buik zakken, de druk tussen mijn schouderbladen neemt af. Ik rol mijn hoofd van links naar rechts. Heerlijk. Ontspanning.

Ze is er.

Even zien hoelang het duurt voordat het de anderen opvalt.

Ik tel in gedachten af. Traag. *One Mississippi. Two Mississippi. Three Mississippi.*

Bij tien, ik zweer het, echt bij *ten Mississippi* ziet Justin het. Zijn glas valt uit zijn hand.

Qua timing niet volkomen perfect, want de zon is nog niet geheel onder. Nog een paar minuten en ze zou volledig achter de kantoren verdwenen zijn. Dat zou, symbolisch, zo waanzinnig perfect zijn geweest. Maar goed. Je kunt niet alles hebben.

Witte roomtoefjes, roosjes van roze glazuur. Rood bloed sijpelt er als een smal riviertje doorheen.

Ik zie Clive met Justin in paniek de taart openbreken. Glas rinkelt. Hazels arm valt uit de taart. Haar dode ogen staren naar het plafond. Bloed drupt op de vloer, over de witte room en het roze glazuur.

Gefeliciteerd met je tienjarig jubileum! zeg ik in gedachten, terwijl om me heen mensen gillen en Wendy over haar nek gaat. Zou het te snel zijn als ik morgen aan Justin vraag of ik partner kan worden?

MARISKA OVERMAN debuteerde in 2017 met *Hoofdzaak*. Van haar laatste thriller, *Noorderlicht*, zijn de filmrechten inmiddels verkocht.

Lees ook van Mariska:

Hoofdzaak

Voltooid

Verdoemd

Het geheim van Grace

Noorderlicht

KELTISCH KRUIS

Linda Jansma

Jim zag de vrouw die hij zou gaan vermoorden voor het eerst op een vrijdagavond, tijdens het diner ter ere van het verschijnen van zijn nieuwste roman.

Het was de zesde. De zesde vrouw, niet de zesde roman. Nee, daar had hij er al veel meer van op zijn naam staan. Tien in totaal. En allemaal even succesvol.

Hij vond het heerlijk om te schrijven. Het hield hem op de been nadat Evelien elf jaar geleden uit zijn leven werd weggerukt. Hij had niet geweten hoe hij de dagen moest doorkomen en had zich vol vuur op het schrijven gestort, wat hem uiteindelijk gemaakt had tot wat hij nu was: een gevierd misdaadauteur. Fans bejubelden hem, critici prezen

hem de hemel in, vrouwen lieten hem niet meer met rust. Onnozele vrouwen die hun leven leidden in onwetendheid over wat er werkelijk in de wereld gebeurde. Zich niet bewust van waartoe hun naïviteit kon leiden. Ze lachten erom, in de veronderstelling dat niets hun bekrompen wereld kon verstoren. Terwijl zijn Evelien te grazen was genomen door een monster, dat haar had afgeslacht als een beest. Waarom kwamen zij er wel mee weg en Evelien niet?

En toen, op een warme zomerdag in augustus, had hij haar gezien. Ze leek sprekend op het moordslachtoffer uit zijn derde roman. Alsof ze zo uit het boek gestapt was. Net zoals al die andere vrouwen flirtte ze met hem en dat maakte hem woedend. Wat deed zij hier? Ze hoorde net zo dood te zijn als het slachtoffer uit zijn derde boek. Net zoals de slachtoffers uit ál zijn boeken.

En net zoals Evelien.

Twee weken later had hij haar omgebracht, op dezelfde manier als in zijn derde boek. Haar langzaam in de dood te voelen wegglijden had hem een ongekende bevrediging gegeven.

Vanaf dat moment werd het een sport: zoeken

naar een vrouw die op een slachtoffer uit een van zijn boeken leek en haar vervolgens ombrengen op dezelfde gruwelijke manier als hij beschreven had. Vijf keer, tot nu toe. Hij keek naar de serveerster die ietwat onhandig de borden met de kunstig gearrangeerde zalmsnippers voor hem en zijn tafelenoten neerzette. Hij zag haar pols en wist het zeker. Zij zou de zesde worden.

★

Hij had me opgemerkt. Al vanaf het eerste moment dat ik langs zijn tafel liep had hij me voortdurend in de gaten gehouden.

Ik wist dat hij vanavond in het restaurant zou komen eten. Jim Lorenz, de charmante, razend populaire bestsellerschrijver, deed dat namelijk altijd als er een nieuw boek van hem gelanceerd werd. En dus had ik me speciaal opgedoft. Dat hem dat totaal niet interesseerde, merkte ik pas toen zijn blik op de kleine, maar overduidelijke tatoeage op de zijkant van mijn linkerpols was gevallen en hij vervolgens zijn donkere ogen in die van mij boorde.

Zuchtend trok ik na afloop van mijn dienst mijn werkschoenen uit en verruilde ze voor een paar pumps. Achter me hoorde ik het gelach van mijn collega's die naar de uitgang liepen. De stilte die achterbleef toen ze vertrokken waren, gaf me een gevoel van onrust en opnieuw zuchtte ik diep. Ik kon maar beter opschieten.

Ik haalde mijn mobiel tevoorschijn en toetste het nummer van Erik in. 'Hé, met mij,' zei ik toen hij opnam. 'Ik ben klaar hier.'

'Ga je nu weg?' vroeg Erik.

'Hm-hm,' humde ik.

'Oké, zie ik je straks.' Het bleef even stil. 'En doe voorzichtig.'

'Doe ik altijd, weet je toch?'

Ik verbrak de verbinding, trok mijn jas aan en verliet even later het restaurant door de zijdeur. De lucht was helder en de bijna volle maan zorgde ervoor dat het net niet helemaal donker was. In de verte blafte een hond, wat akelig hol klonk door de verlaten straat, en onwillekeurig huiverde ik. Snel stak ik de weg over. Als ik flink doorstapte, was ik met een kwartier thuis.

Haastig liep ik langs een stapel zand en stenen,

midden op het trottoir gedumpt door de stratenmakers die overdag met de weg bezig waren. Opnieuw hoorde ik een hond blaffen en automatisch keek ik om, waardoor ik niet lette op waar ik mijn voeten zette. Ik struikelde en in een poging mezelf overeind te houden, zwikte ik door mijn enkel.

Au. Verdomme. Met mijn linkerhand tegen de muur tilde ik mijn voet op en wreef over mijn pijnlijke enkel.

‘Hulp nodig?’

Met een ruk keek ik op, recht in het gezicht van Jim Lorenz. Ik schrok zo van zijn plotselinge verschijning dat ik een zachte kreet slaakte.

‘Sorry,’ zei hij. ‘Het was niet mijn bedoeling je te laten schrikken.’

‘Wat verwacht je dan?’ gooide ik eruit, terwijl mijn hart als een razende tekeerging. ‘Elke vrouw schrikt zich toch het apelazarus als er ineens een vent vlak voor haar staat?’

Hij glimlachte. ‘Sorry.’

Zijn diepe stem kalmeerde mijn op hol geslagen hart een beetje.

‘Ik zag je binnen ook al,’ zei hij na een korte stilte. Hij knikte in de richting van het restaurant

dat ik een paar minuten geleden had verlaten.

‘Dat kan kloppen. Ik werk daar namelijk.’ Ik kon niet voorkomen dat het sarcastisch klonk.

Hij leek het niet te merken, stond daar alleen maar, met zijn handen in de zakken van zijn regenjas. Het stoorde me enigszins en net toen ik wilde opmerken dat ik nu echt naar huis moest, zei hij: ‘Je hebt daar een mooie tattoo.’

Ik wierp een vluchtige blik op mijn pols. ‘Dank je,’ zei ik. ‘De meeste mannen die ik ken vinden het maar niks.’

‘Ik vind hem erg fijntjes.’ Hij staarde even naar de tatoeage en vroeg toen: ‘Het is geen gewoon kruis, hè?’

‘Nee, een Keltisch kruis. Hoezo?’

‘Ik ken iemand die ook een tattoo van een kruis op haar pols had,’ zei hij. ‘Maar dat was een gewoon kruis. Waarom heb je voor een Keltisch kruis gekozen?’

‘Dat gaat je niks aan,’ zei ik. Ik nam hem even onderzoekend op en vervolgde: ‘Wat wil je eigenlijk van me?’

‘Ik vroeg me af of je iets met me wilde gaan drinken.’

Met opgetrokken wenkbrauwen staarde ik hem aan.

‘Ik weet een heel leuke tent,’ vervolgde hij. ‘Niet zo ver hiervandaan.’

‘Bied je wel vaker vrouwen die je helemaal niet kent iets te drinken aan?’ vroeg ik.

‘Alleen als ik ze de moeite waard vind.’

‘De moeite waard? Je weet mijn naam niet eens!’

‘Sanne,’ zei hij. En toen hij mijn verbaasde blik zag: ‘Dat stond op het naamplaatje van je uniform.’

Natuurlijk. Dat had ik moeten weten. ‘En dus denk je me goed genoeg te kennen om me te vragen of ik wat met je wil gaan drinken?’

‘Je hoeft alleen maar ja of nee te zeggen.’

Ineens dacht ik aan Erik. Lieve, overbezorgde Erik. Hij had gelijk, ik moest voorzichtig zijn. Ik ontmoette Jim Lorenz’ glinsterende ogen, die me afwachting aanstaarden.

‘Vooruit dan maar,’ zei ik. ‘Maar niet te lang. Morgen moet ik weer werken.’

‘Je zult er geen spijt van krijgen,’ beloofde hij.

*

Ze was perfect. Alles aan haar. Maar helemaal perfect was de tatoeage op haar pols. Een kort moment had hij getwijfeld. Zich afgevraagd of hij haar wel moest kiezen als zijn volgende slachtoffer. Die tatoeage zou erg voor de hand liggen en de politie opnieuw naar hem leiden.

Na de vondst van de derde vrouw waren er twee rechercheurs aan zijn deur geweest. Iemand had de geniale ontdekking gedaan dat drie recente moorden wel erg veel weg hadden van de werkwijze die Jim in zijn boeken beschreef. Hij had geschokt gereageerd, gevraagd of hij iets kon doen. Ze hadden gezegd dat het niet zijn schuld was dat een psychopaat zijn boeken als leidraad gebruikte. Het was duidelijk dat ze geen moment het idee hadden wat Jims rol in deze zaak was en eigenlijk maakte het dus niet uit of de tatoeage ze weer naar hem zou leiden.

Hij keek opzij, naar Sanne, en verbaasde zich over de manier waarop ze naast hem liep. Vol vertrouwen. Hij vroeg zich af wat er straks door haar heen zou gaan als ze doorkreeg wat zijn bedoeling was. Wat ze zou voelen. Angst?

Hij wierp een korte blik op zijn horloge. Het

liep allemaal mooi volgens plan. Over een uur zou hij weer thuis zijn. Hij zou een douche nemen, gemakkelijke kleding aantrekken en daarna een groot glas wijn inschenken. Vervolgens zou hij toosten op de wederom geslaagde moord uit boek numero 9.

*

‘Werk je al lang in het restaurant?’ Met zijn handen nog steeds in de zakken van zijn regenjas keek Jim me van opzij aan.

‘Twee maanden,’ zei ik. ‘Erg leuk vind ik het niet, maar aangezien mijn koelkast zich niet vanzelf vult...’

Zijn blik was geamuseerd, misschien zelfs een beetje spottend.

‘Waar gaan we eigenlijk naartoe?’ vroeg ik na een poosje.

‘Ken je het Grand Café bij de Havenkom?’

Wilde hij dáár helemaal naartoe? ‘Dat is ook niet naast de deur,’ merkte ik op.

‘Nee, maar wel gezellig.’

Het was inderdaad een gave tent, maar om

daar lopend te komen, moesten we wel over de weg langs het strand – een onverlicht kronkelweggetje dat op dit tijdstip beslist volkomen verlaten zou zijn.

Ik keek even vluchtig over mijn schouder en vervolgens naar Jim. Zijn vriendelijk glinsterende ogen en betoverende glimlach maakten mijn binnenste week.

‘Je hebt al aardig wat boeken geschreven, hè?’ vroeg ik, om de stilte te doorbreken.

‘Tien,’ antwoordde hij.

‘Dat zijn een flink aantal moorden bij elkaar,’ zei ik. ‘Waar haal je al die ideeën vandaan?’

‘Die komen vanzelf. Ik krijg een inval en begin gewoon te schrijven.’

‘Ja, maar hoe weet je nou of de moorden die je beschrijft ook een beetje realistisch zijn? Probeer je ze uit of zo?’

Een vreemde glans lichtte op in zijn ogen. Heel even maar. Toen lachte hij. ‘Dat zou een mooie stunt zijn,’ zei hij.

‘Noem het maar mooi,’ mompelde ik.

Hij reageerde er niet op. Zijn handen had hij nog steeds in de zakken van zijn jas en zwijgend

liepen we naast elkaar de donkere strandweg op. In de verte hoorde ik golfjes klotsen en ik vroeg me af waarom ik ineens zo'n onbehaaglijk gevoel had.

‘Wil je het water zien?’ klonk zijn stem ineens.

Verwonderd keek ik opzij. ‘Waarom?’

‘Ik hou van de zee,’ zei hij en hij staarde over het donkere strand, in de richting van het voortdurende geklots.

‘Dat daar is het IJsselmeer,’ merkte ik op.

Zonder te reageren liep hij een paar passen het strand op. Toen draaide hij zich weer om. ‘Kom je nog?’

Ik aarzelde. ‘Het café is die kant op,’ probeerde ik en ik wees de kronkelweg af.

‘Dat weet ik,’ zei hij. ‘Maar we kunnen ook via het strand. Dat is korter.’ Hij keerde me zijn rug toe en liep verder het strand op.

Verbouwereerd staarde ik hem na. Fijn. En nu? Ik keek achterom, maar zag niets. Vervolgens keek ik opnieuw in de richting waarin Jim verdwenen was. Verdomme.

‘Hé!’ riep ik. ‘Wacht op mij!’

Toen ik bij hem aankwam, stond hij al bij het

water. Ik ging naast hem staan en zwijgend staarden we over het donkere IJsselmeer. Uiteindelijk klonk zijn stem: 'Vind je ook niet dat het geluid van water heel rustgevend is?'

Ik hoorde de klotsende golfjes en moest toegeven dat als je er maar lang genoeg naar luisterde, het geluid inderdaad rustgevend kon zijn.

Na een tijdje schoof Jim wat dichterbij naar me toe. Ik voelde dat hij zijn arm losjes om mijn schouders legde. Ik verroerde me niet, zei geen woord.

Toen bracht hij zijn lippen naar mijn oor. Zijn stem klonk zacht, emotioneel: 'Ik heb een verrassing voor je, Sanne.'

*

Een verrassing. Precies het juiste woord. Want een verrassing zou het voor haar zijn. Ze zou verbijsterd zijn. Omdat ze het totaal niet verwachtte.

Zijn hart begon onstuimig te bonzen als hij dacht aan zijn handen om haar nek. Aan de blik in haar ogen als hij haar de diepte in duwde. Aan hoe hij het leven uit haar zou voelen wegvloeien.

Hij hoopte dat ze zich zou verzetten. Het zou haar dood een extra dimensie geven. Iets om later aan terug te denken, opdat hij nooit zou vergeten op wat voor manier Evelien uit zijn leven was weggerukt.

Evelien.

De liefde van zijn leven.

Hij klemde zijn kiezen zo stevig op elkaar dat zijn kaken er pijn van deden. Niet sentimenteel worden nu.

Hij keek opzij.

Het was tijd.

*

Onbewogen keek ik hem aan. 'Ik hou niet van verrassingen,' zei ik toonloos.

Er viel een korte stilte. Toen krulden zijn mondhoeken omhoog tot in een geamuseerd lachje. Het volgende moment greep hij me bij mijn nek en duwde me naar voren, het water in.

Ik reageerde in een reflex en sloeg zijn arm met een felle slag weg. Tegelijkertijd rukte ik met mijn andere hand mijn tas open, graaide mijn

Walther P5 eruit en duwde de loop tegen zijn borst. 'Ik dacht het niet, Jim,' zei ik ijzig.

Roerloos bleef hij staan, met zijn blik op het wapen gericht. Toen keek hij langzaam naar me op.

'Het is over, Jim,' zei ik. 'We weten dat jij hen vermoord hebt. De vijf vrouwen.'

Zijn lippen creëerden een scheef lachje. 'Jij bent van de politie.'

Het was geen vraag, maar toch bevestigde ik het met een hoofdknik. 'Al sinds de derde moord hebben we je door. We hadden alleen geen bewijzen. En dus hebben we een van je eigen creaties tot leven geroepen. We wisten van tevoren hoe je erop zou reageren, gezien de vorige moorden.'

'Je hebt me misleid,' zei hij verwijtend.

Ik haalde mijn schouders op. 'Het was de enige manier.' Ik hief mijn kin. 'Vertel op, waarom vermoord je onschuldige vrouwen?'

'Onschuldige vrouwen?' Het klonk alsof ik iets grappigs gezegd had. 'Het waren onnozele creaties uit mijn eigen boeken. Ze moesten sterven.'

'Net zoals Evelien?'

'Net zoals Evelien,' beaamde hij en toen, zachter: 'Net zoals jij.'

Ik lachte kort en cynisch. ‘Helaas voor jou ben ik geen naïef vrouwtje en al helemaal geen creatie uit een van je boeken.’

Hij leek ineens van zijn stuk gebracht, alsof hij niet goed begreep waar ik het over had. Hij schudde zijn hoofd en zei: ‘Dat kruis op je pols vertelt me anders het tegendeel.’

Ik sloot heel even mijn ogen. ‘Heb je het nou nog niet door?’ Ik zwiepte mijn hand een paar keer door het water en liet hem mijn pols zien. ‘Dat ding is nep, Jim.’

Vol ongeloof staaarde hij naar de onbestemde vlekken en vegen op mijn huid. Hij zei niets, stond daar maar, bewegingloos. Alsof het slot van het verhaal nu pas tot hem doordrong. Een slot dat deze keer niet door hem bedacht was.

Vanaf de strandweg zag ik Erik met een paar geüniformeerde collega’s op ons afkomen en met een vreemd, melancholiek gevoel haalde ik mijn handboeien tevoorschijn en klikte ze om Jims polsen.

LINDA JANSMA is al jaren een publiekslieveling en bestsellerauteur. Ze schreef tot nu toe vijftien thrillers en is druk bezig met de zestiende.

Lees ook van Linda:

Kwetsbaar (Eerder uitgebracht als *Caleidoscoop*)

Tweestrijd

Houvast

Schuilplaats

Vrij spel

Verbroken

Doelwit

In naam van de vader

Judaskus

Schaduwkinderen

Uitverkoren

Bloedband

In eigen hand

Slaap maar zacht

Winternacht (kort verhaal bij De Verhalenfabriek)

Verlos ons van het kwade

KOUDE DOUCHE

Tupla M.

Ik werk in een winkel. Al sinds mijn huwelijk. Wij verkopen van alles; van toiletartikelen en hoestbonbons tot schoonmaakmiddelen.

Ik sta het liefst op de afdeling van het kinderspeelgoed. Zelf heb ik geen kinderen. Toen mijn man en ik trouwden, was ik daar al te oud voor. Van haarverf weet ik ook veel. Als ik een avondcursus had gevolgd, had ik een hogere functie kunnen krijgen, maar ik was tevreden. Behalve met mijn uniform. Wij dragen rode jasjes en rood staat mij niet. Het maakt me flets.

Maar mijn man vond me mooi. Zelfs mijn wijkende haarlijn. ‘Daar zit je verstand,’ zei hij altijd. Hij keek graag naar me. Als ik onder de douche stond, bijvoorbeeld. Ik heb een overtrek-

je gemaakt voor de wc-bril, zodat hij niet met zijn blote billen op de klep hoefde te zitten. Hij wachtte altijd tot ik klaar was en praatte ondertussen tegen me. Meestal verstond ik hem niet. Door het geluid van het water op mijn douchemuts. Dan zei ik op goed geluk 'ja' en 'je hebt gelijk'. Later leerde ik aan de uitdrukking op zijn gezicht te zien wanneer hij vroeg: 'Vind je ook niet?' of: 'Dat denk jij toch ook?'

Het waren gelukkige momenten. Momenten van rust. De badkamer vol stoom. De prettige geur van zeep en shampoo. Zijn lieve mannenogen op mij gericht. Die kleine geruststellende gesprekjes.

Tot de laatste keer. Ik had een nieuwe zuiverende crème meegebracht uit de winkel om dode huidcellen van mijn gezicht te verwijderen. Daarvoor deed ik, heel eventjes maar, mijn ogen dicht. Ik wreef het ook over mijn voorhoofd. Ik riep nog naar mijn man: 'Even mijn verstand op-poetsen.' Toen ik mijn ogen weer opendeed, zat hij niet meer op de klep van de wc.

Op ons bed vond ik een briefje. *Dank je wel voor alle gelukkige jaren. En dank je wel voor je*

begrip. Ik ben opgelucht dat je het met me eens bent: het is op.

Vandaag is dat precies tien jaar geleden. Het huis had hij op mijn naam gezet. Ik heb hem nooit meer gezien.

TUPLA M. is het pseudoniem van het schrijversduo Wendela de Vos en Atie Vogelenzang. Samen schreven zij een aantal thrillers, waaronder:

Schuld

Vrouwelijk naakt

Speeddate

Meer dood dan levend

Kwestie van tijd

Val

Klem

M & M

Inge van Prooijen

Met een kurkentrekker open ik voorzichtig de fles wijn. Zijn glas zet ik vast klaar op de salontafel, naast het bakje gevuld met M&M's; een snack die niet mag ontbreken op een Mason & Maud-avond.

Als de zoemer gaat druk ik op de knop om het toegangshek beneden te openen. Niet veel later stormt Mason mijn appartement binnen. 'Maudie!' Hij vliegt me meteen om mijn hals. Hij moet mijn parfum, Alien van Thierry Mugler, die hij me jaren geleden voor mijn verjaardag gaf, nu wel ruiken.

Mason laat me los, ploft op de bank en legt zijn voeten op de salontafel. Zijn schoenen blijven aan. Met een jongensachtige grijns kijkt hij

schuin naar mij. ‘Filmpje dan maar?’ Mason laat het klinken als het begin van een gezellig avondje, maar de wallen onder zijn ogen en de vlekken in zijn gezicht verraden hoe hij zich voelt. Het doet me pijn hem zo te zien, maar gelukkig is dit de laatste keer.

‘Meesie,’ – ik kijk hem streng aan – ‘ik ben het.’ Ik ga naast hem zitten op mijn smalle tweezits, onze bovenbenen raken elkaar. Ik voel de warmte van zijn lichaam, zijn aangespannen beenspieren. Mason buigt voorover en schenkt zijn glas tot de rand toe vol. ‘Wat is er mis met mij, Maud? Of met de vrouwen die ik date?’

Wij vertellen elkaar alles. Al sinds Mason werd gepest op de basisschool, ik het voor hem opnam en hem als enige meevroeg om te komen spelen na schooltijd. Alsof ik toen al wist dat het slungelige jongetje met een niet-passende bril zou opdrogen tot de knappe man die nu naast me zit. ‘Tien verbroken relaties in tien jaar,’ verzucht Mason. ‘Ik lijk wel vervloekt.’

De Mason-komt-uithuilen-bij-Maud-avond verloopt volgens onze vaste riedel: we bestellen com-

fortfood en Mason probeert wanhopig te begrijpen wat er is gebeurd, waarom ook deze keer zijn relatie is gestrand. Ik bied troost. Mason maakt de fles wijn op, terwijl ik kleine slokjes neem van mijn eerste glas. Als we geconstateerd hebben dat de vrouwen in zijn verleden niet helemaal goed bij hun hoofd zijn, vraagt hij hoe het met mij gaat.

Ik graai een handje M&M's uit het bakje op tafel en gooi ze zijn kant op, in een soepele beweging spring ik op en duik weg achter de bank.

‘Kom hier jij, kleine gek!’ Mason pakt het bakje van tafel en probeert me te bekogelen. De M&M's vliegen door de kamer, slechts enkele weten me te raken.

Zoals altijd weet ik hem op te vrolijken.

Als het bakje leeg is, kijkt Mason om zich heen. Hij zakt door zijn knieën en begint in het wilde weg M&M's bij elkaar te veggen. Met graaiende armen duikt hij dan ook onder de bank.

Shit, nee!

‘Mason, laat dat!’ Ik sjor aan zijn benen. ‘Niet doen!’

Hij komt omhoog en kijkt me met grote ogen aan. ‘Zeg, verstop jij soms lijken onder je bank?’

Daar is zijn jongensachtige grijns weer.

‘Ha, ha. Laat mij nou maar met de stofzuiger straks.’

Mason haalt zijn schouders op, gaat staan en kijkt op de klok. ‘Shit, ik moet gaan. Morgenochtend sporten met Jasper.’

Ik laat hem uit en zie dat hij houvast zoekt bij de leuning van de trap.

Holy Moly. Ik droog mijn klam geworden handen aan de stof van mijn jurk.

Het zit erop. Over twee weken zal ik hem herinneren aan de afspraak die we tien jaar geleden hebben gemaakt. Ik glimlach bij het idee, zet de lege wijnglazen op het aanrecht in mijn keukenblok en haal een nat doekje over de salontafel. Ik heb lang genoeg aan de zijlijn gestaan. Uit de tussenkast pak ik de stofzuiger en zuig talloze M&M’s op.

We waren net achttien. Mason ging studeren in Utrecht, ik bleef achter in Den Haag. Ik was onervaren, durfde Mason niet te vertellen wat ik voor hem voelde. Dus ik liet hem gaan. Met een volgeladen busje reden we naar zijn studenten-

flat, waar ik hem hielp met inrichten. Diezelfde avond maakten we – behoorlijk aangeschoten – de afspraak dat als we over tien jaar beiden nog vrijgezel zouden zijn, we met elkaar zouden trouwen.

Terwijl voor mij het lange wachten begon, heeft Mason goed rondgekeken. Maar na tien jaar moet ook hij beseffen dat ik de beste match voor hem ben, zijn stabiele factor, zijn rots.

Ik kruip onder de bank en pak het houten kistje vol aandenkens.

Nummer één was Janna. Ik laat haar haar-elastiekje door mijn handen gaan. Via een nep-account op social media had ik haar gewaarschuwd voor Masons losse handjes. Een week later had ze hem – zonder het verhaal te checken – gedumpt. Het gaf me een kick. Daarna kwam Anne. Mooie maar onzekere Anne. Ik liet een gerucht rondgaan over Masons dwalende ogen. Het was genoeg om haar te doen veranderen in een bezitterig en achterdochtig type. Na drie maanden trok Mason dat niet meer. Ik had gehoopt dat hij toen al zou beseffen dat ik het voor hem was, maar hij ging verder met zijn

dates. Ik moest steeds creatiever worden om zijn relaties te saboteren.

Bij nummer zeven was ik voor het eerst een grens over gegaan. Ik pak een zakje pillen uit het kistje; één pil ontbreekt. Het was gevaarlijk. Ik ben er niet trots op, maar het moest gebeuren. Anders was alles voor niets geweest. Bij het uitgaan had ik – met een blonde pruik op – dicht tegen Elisa aan gedanst en zo een tabletje rohypnol in haar drankje laten vallen. Nog geen uur later stond ze in het hoekje naast de bar met een onbekende jongen te zoenen. Via de Insta-stories van haar vriendinnen kon Mason het live zien gebeuren.

Maar bij Vera, nummer tien, was het echt uit de hand gelopen.

Niet eerder had ik Mason zó verliefd gezien. Op Mason na had ze niets goeds in haar leven: ze leed aan depressies en ondanks intensieve behandeling gleed de ene donkere periode naadloos over in de andere – ze had geen werk, geen contact met haar familie en nauwelijks sociale contacten. Toen Mason ons aan elkaar voorstelde, klampte Vera zich aan mij vast zoals een

baby aan zijn slaapknuffel. Het benauwde me. Ik begreep niet wat Mason in haar zag. Hij was zo geduldig met haar, en zo zorgzaam. Van een afstandje zag ik dat hun relatie steeds meer diepte kreeg, en ik wist niet goed wat te doen.

Tot ik doorkreeg dat de oplossing juist zat in al haar problemen. Ze had een leven om uit te willen ontsnappen, om te verdwijnen. Ik kon Vera helpen, echt helpen. Al wil ik mezelf niet voor de gek houden; ik hielp vooral mezelf. Ik was nu al zo ver gekomen, er was geen weg meer terug.

Ik deed wat ik moest doen.

Ze was een volwassen vrouw, en door de politie werd aangenomen dat ze vrijwillig was vertrokken. Het mailtje dat Mason uit haar naam ontving bevestigde dat.

Ik denk terug aan eerder op de avond, en even lach ik hardop: natuurlijk lag er geen lijk onder de bank, het idee alleen al! Ik pak een ronde ruwe steen uit het kistje en laat mijn vingers over de spatten opgedroogd bloed gaan. Vera ligt verzwaaard op de bodem van een slootje in de Biesbosch.

In mijn lege appartement fluister ik zachtjes in het niets: 'Dag Janna, Anne, Yvonne, Lieneke, Rianne, Maayke, Elisa, Welmoed, Tineke en Vera.' Ik loop naar de hoge passpiegel naast de voordeur en kijk mezelf goed aan. 'Je hebt hem verdiend, Maud. Hij is voor jou.'

INGE VAN PROOIJEN debuteert in januari 2023
bij De Crime Compagnie met haar spannende
psychologische thriller *Zonder angst*.

Ad van de Lisdonk

Iemand moet de eerste zijn, en ze lijkt me prima. Ze heeft een aardig gezicht. Door mijn vizier zie ik dat ze fronst. Ik glimlach, omdat haar blik me een beetje aan mijn moeder doet denken. Ja, ik denk dat ze aardig is. Hierboven klinkt een gewerschot natuurlijk veel luider dan vier verdiepingen lager. Beneden me zijn bouwvakkers al dagenlang met pneumatische breekhamers bezig de winkelstraat in stukken te hakken.

Een van de redenen waarom ik deze plek heb uitgezocht, is het rumoer van de bouwvakkers. (Ik heb wat tijd nodig om mijn werk te kunnen doen.) Een andere reden is dit ideale platte dak met vrij uitzicht over de hele winkelstraat en een

mooie, stenen borstwering waarachter ik me kan verschuilen.

De inslag tilt de vrouw van de grond, haar rug hol, haar frons verdwenen. Haar zorgen verdamppt op het moment dat een groot deel van haar hart door de uitgangswond over het trottoir wordt gesmeerd. Boodschappen rollen over straat. Met mijn krijtje zet ik een streep op de borstwering.

Mijn moeder was wel oké. Ze was er weinig. Ze werkte dag en nacht, omdat mijn vader met zijn dronken kop overal werd weggestuurd. We hadden nooit geld. Wat zij binnenbracht, zoop hij op. Op mijn twaalfde had ze zich doodgewerkt. Letterlijk. Of het gewoon opgegeven...

De man die zich over die aardige vrouw buigt, lijkt me geen arts. Meer een accountant of een bankmedewerker. Het zal wel zijn lunchpauze zijn. Ik bestudeer hem door mijn vizier. Door de herrie van de bouwvakkers heeft haar valpartij weinig aandacht getrokken. Een paar mensen in

de directe omgeving van de gevallen vrouw blijft staan kijken wat de bankmedewerker aan het doen is. Op het moment dat hij het doorkrijgt, blaast mijn tweede schot het rechterdeel van zijn gezicht weg. Hij valt over haar heen. Verbaasde gezichten. Een paar mensen kijken omhoog, terwijl ik een streep zet voor de bankmedewerker.

Er kwamen nooit vriendjes bij ons spelen. Ik nodigde ze niet uit. Aan de andere kant: ik werd ook nooit ergens uitgenodigd. Zo werkt de schoolwereld als je arm bent en de verkeerde, afgedragen kleding draagt, en het duidelijk is dat je moeder zelf je haren heeft geknipt. Aan gym deed ik niet mee, omdat ik me schaamde voor mijn blauwe plekken. De meisjes zeiden dat ik stonk...

In plaats van te vluchten blijft iedereen verbaasd staan. Wonderlijk toch hoe de menselijke geest werkt? Tijd voor een aanloopje dus. Voordat de straat onder me in beweging komt, schiet ik kort achter elkaar een rijke troela, twee vrienden van mijn leeftijd en een pizzabezorger – ook van mijn leeftijd – neer. Het gaat echt lekker. De

vrienden krijgen een verticale streep naast elkaar en ik grinnik als ik de dure doos met mijn krijtje horizontaal over de eerste vier heen leg. Tevreden begin ik aan mijn tweede vijftal met een streep voor de pizzabezorger.

Natuurlijk herinner ik me de dagelijkse mishandeling van mijn vader. Zoiets vergeet je nooit, ook al wen je aan de pijn. Wat ik nooit heb begrepen, was dat hij het nodig vond. Dat, en dat mijn moeder niet tegen hem durfde op te staan.

De drillboren zijn gestopt. Gehamer is gegil geworden. Ik gluur over de borstwering naar beneden. Inmiddels is de straat in een krioelende mierenhoop veranderd. Een vrouw met een kind op haar arm trekt mijn aandacht. Ze struikelt en valt. Vlak achter haar rent een man. Hij houdt in en trekt haar ruw overeind. Hij spoort haar aan en jaagt haar naar de veiligheid van de dichtstbijzijnde winkel, terwijl zijn ogen koortsachtig naar de bron van het gevaar zoeken. Dat is toch mooi? Ik bedoel: hoe iemand zijn eigen veiligheid opzijzet om een ander te helpen? Dat soort

mensen zouden er meer moeten zijn. Ik schiet hem door zijn keel en zet mijn zevende streep terwijl hij door zijn knieën zakt.

Ik ben altijd lief en gehoorzaam geweest; een beetje onzichtbaar, als ik eerlijk ben. Dat werkte het best voor me. Toen ik op mijn veertiende in een tehuis werd geplaatst, heeft mijn pleegvader me verteld dat ik een fijne vent was en dat ik moest proberen om niet verbitterd te zijn vanwege de tekortkomingen van mijn eigen vader. Hóé fijn hij me vond, bleek toen hij me in bed opzocht 's nachts. Eerlijk is eerlijk: ik had niet gedacht dat ik me ooit eenzamer zou kunnen voelen dan thuis.

In de verte klinken de sirenes van aansnellende politiewagens. Ik schiet een dikke vent door zijn buik op het moment dat hij een winkel wil binnenvluchten. Zijn stuiptrekkende lichaam ligt een tijdje te schokken in de deuropening en blijft dan stil. Ja, ik weet dat er veel wordt neergegeken op dikke mensen, maar ik heb dat niet. Ik zal nooit neerkijken op een ander. Ook niet op deze vleeshomp. Hij zag eruit als een joviale vent die

gewoon dol is op lekker eten. Ik vind het best. Mijn achtste streep is voor hem.

Op een gegeven moment word je ouder en mag je het zelf gaan uitzoeken. Mijn psychiater vond me eenzaam op een ziekelijke manier. Alsof eenzaamheid een virus is, of iets wat je jezelf aandoet! Ik eenzaam? Ja, natuurlijk ben ik eenzaam, maar dat ligt dan niet aan mij! Ik hou oprecht van mensen. Ik wil niets liever dan ergens bij horen, dat probeer ik al mijn hele leven.

Agenten kiezen positie. Een onderhandelaar schreeuwt via een megafoon omhoog dat ik omringd ben en dat ik me maar beter kan overgeven. Snel leg ik aan en schiet dwars door de megafoon; een spectaculaire dood, al zeg ik het zelf. Tegen de tijd dat een spervuur van kogels over mijn hoofd scheert, hurk ik veilig achter mijn stenen balustrade. Ook de onderhandelaar krijgt van mij een welverdiende streep.

Mijn leven veranderde drastisch nadat ik een zelfhulpboek in handen kreeg waarin stond dat je

verantwoording moet nemen voor je eigen leven, voor alles wat je doet, denkt en voelt. Het is de enige manier om te leren omgaan met tegenslagen, negatieve gedachten, en pijn. Het was alsof er een wereld voor me openging...

Ik pak een appel uit mijn lunchtrommeltje. Het is een jonagold; mijn lievelingsappel. Die heb ik wel verdiend! Ik geniet op mijn gemak in de zon van mijn appeltje, terwijl de hectiek beneden me alleen maar erger lijkt te worden. Goh, 13 juni en nu al heerlijk weer. Zou het ook zo'n prachtige dag zijn geweest toen ik, zoveel lange jaren geleden, werd geboren?

Het was een spirituele reis toen ik doorkreeg dat ik verbonden was met alles om me heen. Ik realiseerde me dat je zelf je eigen hemel en je eigen hel maakt. Ik en alleen ik. Echt waar! Ik hoef alleen maar te kiezen hoe en wanneer de hel stopt en de hemel begint.

Het is tijd. Het klokhuis doe ik weer netjes in mijn lunchtrommel. Ik zet de tiende streep en

leg vervolgens het krijtje op het deksel. Met mijn geweer in de hand spring ik op de balustrade en mik op de agenten onder me. Kogels slaan in en brengen me aan het wankelen. Tijd vertraagt. Meer kogels. Ik val voorover en zie de winkelstraat op me afkomen.

Mijn hel eindigt als ik ontsnap naar de hemel, en het mooiste is dat ik deze keer niet alleen zal gaan...

Gebaseerd op de comic strip 'Thrillkill' van Neal Adams, gepubliceerd in Creepy 75 uit 1975.

AD VAN DE LISDONK heeft een eigen automatiseringsbedrijf. Daarnaast schrijft hij actierijke avonturenverhalen, die zich onderscheiden door hun filmische stijl.

Lees ook van Ad:

Het Amazoneverbond

Het Amazoneoffensief

Het Amazoneconflict

Prachtig gebroken

10 LANGE JAREN

Martine Kamphuis

Wanneer ze bukt om wasgoed uit de mand te pakken, spant de stof van haar rok zich om haar billen. Ik betrap mezelf erop dat ik mijn adem inhoud. Ze draagt een T-shirt met korte mouwen en haar bovenarmen bewegen sierlijk als ze een laken vastmaakt aan de lijn. Als Mary korte mouwen draagt, deint en trilt de achterkant van haar bovenarmen op een misselijkmakende manier.

Celeste hangt een laatste handdoek op en geeft de droogmolen een zetje, een glimlach op haar gezicht. Dan loopt ze met de wasmand naar binnen. Ik zucht en ga naar mijn bureau, waar een stapel dossiers op me wacht. Net als ik de eerste heb opengeslagen, hoor ik haar achterdeur weer

opengaan. Vlug haast ik me terug naar mijn post. Nu heeft ze haar tuinhandschoenen aan. In haar ene hand draagt ze een doos met plantjes, in de andere een schepje. Ze loopt naar het perk achter in de tuin dat ik vorige week voor haar heb omgespit.

Ze stond met Mary te praten en ik was hier, mijn raam op een kier zodat ik alles kon horen. ‘Dat perk zou omgespit moeten worden,’ zei ze. Haar stem is een beetje hees. Die van Mary is schel, ze praat altijd hard, alsof ze denkt dat iedereen in de wijde omgeving haar zou moeten horen. ‘Jammer genoeg heeft Berthold last van zijn rug. En voor mij is het te zwaar...’

Ik hield mijn adem in. ‘Daniël kan het wel doen.’ Hoewel Mary’s stem even schel was als altijd, kon ik haar op dat moment wel zoenen. Ik stond bovenaan de trap, wachtend op het moment dat ze vanaf beneden zou schreeuwen dat ik moest komen. Nooit eerder had ik daarnaar verlangd, maar nu duurde het zo lang dat ik eraan twijfelde of het nog zou gebeuren. Pas later bedacht ik dat Celeste vast geprotesteerd had, bang om te veel te vragen.

Het was de laatste keer dat Mary me riep. De volgende dag was ze weg. Nota bene op het tiende jubileum van onze bruiloft. *Wacht niet op mij*, stond er op het briefje dat ik op tafel vond. Meer niet. Ik heb het aan Celeste laten zien, toen ik aanbelde om te vragen of ze wist waar Mary heen was. Celeste wist dat het onze trouwdag was, heel attent. Ze vroeg of Mary misschien een verrassing voorbereidde, wat natuurlijk niet het geval was.

Mary kwam niet terug, die dag niet en later ook niet. Het is beschamend om te merken hoe prettig ik dat vind.

Tussen Mary en mij zat het niet goed, tussen Celeste en Berthold óók niet. Tegen Mary heeft Celeste ooit gezegd dat ze hem ervan verdacht een buitenechtelijke relatie te hebben. Mary vertelde dat onder het eten, en ze klonk bijna triomfantelijk. Ze zei dat zij gelukkig nooit bang is geweest dat ik iets met een ander zou beginnen. Haar toon suggereerde dat het me nooit zou lukken iemand te vinden die daar zin in zou hebben. Zoals altijd praatte ze met volle mond. Er

vlogen een paar minuscule stukjes sperzieboon over tafel.

Celeste zet de plantjes in het perk, en haar lange vingers drukken voorzichtig de aarde rondom het tere groen aan. Het zijn allemaal blauw bloeiende plantjes: lavendel, bosviooltjes. Heel wat anders dan de schreeuwerige afrikaantjes waarmee Mary onze tuin heeft gevuld.

De impuls om naar haar toe te gaan is onweersaanbaar. Met twee treden tegelijk ren ik de trap af, maar als ik mijn hand op de kruk van de keukendeur gelegd heb, aarzel ik. Is het wel verstandig om openlijk contact te zoeken?

Mijn oog valt op een tas met lege flessen bij de achterdeur. Ik pak hem op en ga naar buiten. 'Hé, Celeste,' roep ik over de heg, 'ben je het perk in gebruik aan het nemen? Wat zet je er allemaal in?'

Ik hoop, ik hoop dat ze me uitnodigt om te komen kijken.

'Daniël, hoe is het met je?' Ze is opgestaan en kijkt me bezorgd aan, terwijl ze haar handen aan haar schort afveegt.

Dat is waar ook, ik ben een in de steek gelaten echtgenoot. Ik trek mijn gezicht in de plooi. ‘Gaaf wel, hoor. Het is een beetje stil in huis, maar ik red me wel...’

Ze trekt haar tuinhandschoenen uit. ‘Heb je soms zin in een bakje koffie? Ik ben net aan een pauze toe!’

‘Nou, dat sla ik niet af, het glas kan ik ook later nog wegbrengen!’ Ik moet me inhouden om niet te rennen op weg naar haar toe. Eenmaal in haar tuin bekijk ik het bloemperk. ‘Het ziet er mooi uit, Celeste.’ Het is een genot om haar naam uit te spreken. ‘Is blauw je lievelingskleur?’

‘Ja,’ zegt ze, terwijl ze me aankijkt. Bloost ze?

‘Wat zijn dit voor bloemetjes?’ Ik wijs naar een plantje dat blauw-roze bloeit. Ik weet het wel, maar ik wil het haar zo graag horen zeggen.

‘Vergeet-mij-nietjes.’ Haar stem streelt de lettergrepen.

Ik krijg een ingaving. ‘Het wordt zo mooi dat je andere border erbij detoneert.’ Ik wijs naar de strook grond bij de heg. ‘Zal ik die straks óók even omspitten?’

‘Is dat niet te veel gevraagd?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee joh, het is juist goed voor me om een beetje te bewegen.’

Ze glimlacht. ‘Lief van je.’ Deze keer weet ik zeker dat ze bloost.

Terwijl ik achter haar aan naar de keuken loop, bedwing ik met moeite de neiging haar aan te raken. Geduld – als de omstandigheden goed zijn, komt het allemaal vanzelf. Straks, terwijl zij de vergeet-me-nietjes op Mary’s laatste rustplaats plant, maak ik de aarde los op de plek waar ik Berthold binnenkort zal begraven. Als hij kort na Mary verdwijnt, zal Celeste haar conclusies trekken. Dan zijn we allebei vrij.

MARTINE KAMPHUIS werkt als psychiater/
psychotераpeut en schrijft naast psychologische
thrillers ook kinder- en jeugdboeken.

Lees ook van Martine:

Vrij

Ex

Kift

Ziek

Zwemmen

Mist

Alibi (WP-thriller deel 1)

Spiegelbeeld (WP-thriller deel 2)

Zondebok (WP-thriller deel 3)

De kliniek

Sterrenstof (kort verhaal bij De Verhalenfabriek)

10 IS PAS HET BEGIN

Marion van de Coolwijk

‘Hoppa, de laatste.’ Sahid schoof een krat vol levensmiddelen in de bestelwagen. ‘Je weet waar je moet zijn?’

Er volgde een knik ter bevestiging. ‘Bospad 4,’ zei Tom. ‘Derde boerderij na de brug aan de linkerkant.’ Hij sloot de deuren. ‘En ze heeft al betaald, toch?’

‘Ja. Alleen afleveren en de bon laten tekenen. Thanks, man.’

‘Geen probleem.’ Tom stapte in, startte de motor en reed de straat uit. Drie maanden geleden was hij in dit dorp komen wonen met zijn moeder en stiefvader. Sinds deze week werkte hij in de weekenden bij de plaatselijke supermarkt. Als beginnend student kon hij wel wat extra geld ge-

bruiken en het was een goede manier om mensen uit de buurt te leren kennen. Hij was blij dat hij nog net voor de verhuizing zijn rijbewijs had gehaald.

Niemand van de andere werknemers had zin om naar mevrouw Weerda te rijden. Tom begreep al snel waarom. Volgens Kjelt van de vleeswarenafdeling was mevrouw Weerda niet helemaal jofel van boven. 'Dat mens spoort niet. Na die overval heeft ze een hek om haar land laten plaatsen, een roedel honden aangeschaft en komt ze niet meer van haar erf af. Echt, die plek geeft je de creeps, man. Ik zweer het. Jij liever dan ik.'

Sahid had hem verteld wat er tien jaar geleden gebeurd was. Tijdens een gewelddadige overval waren de man en enige zoon van mevrouw Weerda op een gruwelijke manier om het leven gekomen. Gemarteld. Urenlang, terwijl zij moest toekijken. Het verhaal ging dat de zoon schulden had bij een of andere drugs crimineel die zijn geld kwam opeisen. Hoewel er met man en macht gezocht was naar de daders, was de zaak nooit opgelost. Na een inval toentertijd in

een drugslab een dorp hier verderop dachten ze een van de daders te pakken te hebben. Maar de man beweerde dat hij toevallig langsliep en ontkende dat hij iets met drugs of met de moord op de Weerda's te maken had. Omdat ook mevrouw Weerda hem niet herkende na een line-up, hebben ze hem, bij gebrek aan bewijs, moeten laten gaan. 'De zaak is nooit opgelost,' besloot Sahid zijn verhaal. 'Sinds die tijd heeft mevrouw Weerda zich teruggetrokken. Behalve de bezorger van haar maandelijkse bestelling hondenvoer, laat ze niemand toe op haar erf.'

Tom had er geen enkel probleem mee om langs te gaan. Hij was gek op honden, en hoe gevaarlijk kon een oude vrouw zijn? Het was al triest genoeg dat ze haar man en zoon verloren had.

De huizen maakten al snel plaats voor weilanden. Tom reed de brug over en telde de afslagen. 'Eén, twee, drie...' Hij stuurde de bestelwagen het smalle bospad op en stond even later stil voor een ijzeren hek. Hij stapte uit en keek door de spijlen naar de verderop gelegen boerderij. Boven zijn hoofd kraste een kraai. Verder was het stil op het erf. Ietwat verbaasd om zoveel rust

liep hij naar de intercom die naast het hek hing en drukte op de knop.

‘Wie is daar?’ Een krakerige stem verstoorde de stilte.

‘Dag, mevrouw Weerda. Ik ben Tom van de supermarkt en ik kom uw bestelling brengen.’

Er klonk een klik en Tom zag het ijzeren hek langzaam openschuiven. ‘Spraakzaam type,’ mompelde hij, terwijl hij terugliep naar de bestelwagen. Eenmaal achter het stuur met de autodeur dicht voelde hij zich opeens toch een stuk veiliger nu het hek openstond. Waar waren die honden?

Hij manoeuvreerde de wagen het erf op en volgde het zandpad in de richting van de boerderij. De grond was drassig en zat vol kuilen. Een blik in zijn achteruitkijkspiegel vertelde hem dat het hek achter hem sloot. Hij kon nu niet meer terug.

Een onbestemd gevoel be kroop hem. Zijn ogen schoten van links naar rechts. Hij dacht aan de zestig blikken hondenvoer, vier grootverpakkingen hondenbrokken en de knabbelsticks in de bestelwagen. Hoeveel honden had dat mens wel niet? En waarom had hij Sahid niet gevraagd wat voor honden het waren?

Het zandpad eindigde voor de deur van de boerderij. Terwijl hij de omgeving nauwlettend in de gaten hield, stapte hij uit en liep naar de achterkant van de wagen. Nog steeds bleef het rustig op het erf. Hij liet de laadklep zakken en pakte de steekwagen.

‘Breng het maar naar de bijkeuken,’ kraste een stem vlak naast hem.

Tom voelde zijn hart overslaan toen de vrouw naast hem opdook. ‘Eh... Ja,’ stamelde hij. ‘Komt in orde.’

Mevrouw Weerda was jonger dan hij zich had voorgesteld. Hooguit een jaar of vijftig. Ze zag er onverzorgd uit. Haar donkere haar hing in lange, vettige slierten over haar schouders. De bleke huid van haar gezicht en hals stak scherp af tegen de donkerblauwe overall die ze droeg. Er zaten vlekken op. Zijn blik dwaalde af naar de laarzen die de vrouw droeg. Ze zaten vol modder.

‘Dag, Tom,’ zei ze vriendelijk, terwijl ze hem met samengeknepen ogen van top tot teen opnam. ‘Sahid had je al aangekondigd.’

Tom ontspande. ‘Dag.’ Hij keek om zich heen. ‘Mag ik vragen waar uw honden zijn?’

‘In de schuur!’ Ze glimlachte. ‘Ik wist toch dat je kwam.’ Ze kwam naast hem staan en schoof een van de kratten met levensmiddelen naar zich toe. ‘Aan de slag dan maar.’

Tom keek toe terwijl mevrouw Weerda het krat oppakte en ermee wegliep. Ze was tenger en een stuk kleiner dan hij, maar het scheen haar geen enkele moeite te kosten. Hij zette de dozen met blikken hondenvoer op de steekwagen en liep achter haar aan.

Een kwartier later was alles uitgeladen en reed hij de lege bestelwagen achteruit het erf af. Het hek stond al open. In de verte zag hij mevrouw Weerda met een kruiwagen vol blikken hondenvoer de hoek van de boerderij om lopen. Nog even en de honden zouden weer vrij rondrennen. ‘Ze valt best mee,’ mompelde hij toen hij de verharde weg op reed.

‘Je zult wel honger hebben, hè?’ Mevrouw Weerda sloot de schuurdeur en pakte de doos met hondenvoer uit de kruiwagen. ‘Vandaag staat er kip op het menu.’

Er klonk gegrom.

‘En als je braaf bent, krijg je vanmiddag een snack,’ vervolgde ze, terwijl ze een van de blikken opende en de inhoud in een voederbak stortte.

Knokige vingers omklemden de tralies van de stalen kooi die zich in de schuur bevond. Een uitgemergeld mannengelaat verscheen tussen de spijlen. ‘Ik smeeek je.’ Zijn stem haperde. De vingers gleden langs de spijlen naar beneden en grepen de voederbak vast. ‘Is tien jaar straf niet genoeg?’

De schaduw van mevrouw Weerda viel over zijn naakte lijf. ‘Nee!’ De bak met voer werd onder het hek door geschoven. ‘Tien is pas het begin.’

MARION VAN DE COOLWIJK is directeur van een grote onderwijsorganisatie. Ze heeft meer dan 200 jeugdboeken op haar naam staan. Sinds 2016 schrijft Marion ook voor volwassenen, met name thrillers.

Lees ook van Marion:

Rust zacht (Mangelvrouw)

Mannenjacht

Over en uit

Kwade trouw

Mama liegt

AFSPRAAK OP NR. 10

Marelle Boersma

Het beeld is enigszins overbelicht, maar toch voelt Senna elke keer een glimlach op haar gezicht verschijnen als ze naar de foto op haar mobiel kijkt. Die gast is echt hot. Het idee dat ze hem vandaag gaat ontmoeten is tegelijkertijd eng en opwindend.

Het vliegtuig heeft de landing ingezet en Senna is blij dat ze er bijna uit kan. De vrouw naast haar ligt alweer te pitten, het hoofd opzij geknakt en haar mond open, waarbij de meest onsmakelijke geluiden haar oor bereiken. Ze geeft een por opzij. Gesmak, een kreun. Gelukkig, ze gaat verzitten. Nog even.

De rest is een makkie. Haar koffer komt als een van de eerste, de transfertaxi staat netjes op de

afgesproken plaats en voordat die weggrijdt heeft ze nog even tijd om van de zon te genieten.

Het blijkt een kleinschalig complex te zijn waar ze de komende week verblijft. Hoe tof is het dat ze dit reisje naar Sicilië zomaar in haar schoot geworpen kreeg en straks onder de palmbomen aan het zwembad kan liggen? Ze blikt snel om zich heen, ook al weet ze dat hij hier niet zal zijn. Lorenzo. Alleen zijn naam is al opwindend. Vanavond als ze een eettentje gaat zoeken, zal ze hem vast en zeker ontmoeten.

Nog geen halfuur later strekt ze zich uit op het blauwe ligbed aan het zwembad. Een boek om in te verdwijnen, en boven haar de zon die ze niet moet onderschatten. Ze grinnikt. 'Onderschat mij ook niet,' fluistert ze zachtjes.

Ze weet dat ze er goed uit ziet, dat is ook precies de reden dat zij dit reisje mag maken. Allemaal voor het goede doel, welteverstaan. Die deal heeft ze gesloten. Ze pakt haar mobiel, maakt een foto van haar gladde benen die richting het zwembad wijzen, het palmbladendek boven haar en haar hand met een vers sapje waarbij de voor vertrek verzorgde nagels goed zichtbaar zijn. Dan plaatst

ze die tevreden op Facebook. Het is heerlijk om haar vrienden een beetje jaloers te maken.

Zie haar eens zitten. Daar had ik moeten zijn, niet Senna. Ik vergroot de foto op mijn scherm en zoek naar details. Het is allemaal zo pijnlijk bekend. Ik zie zo voor me op welke stoel ze ligt. Welk uitzicht ze heeft. Ik weet me zelfs de niet te overtreffen smaak van zongerijpte sinaasappels te herinneren, alsof ik de vulkanische warmte erin weer mag proeven.

Kijk haar liggen. Alsof ze de godin van Sicilië is.

Ik heb spijt van mijn actie. Het doet gewoon lijfelijk pijn. Mijn telefoon valt op de grond als ik mijn vuisten bal en ze op het kussen terecht laat komen.

‘Pak aan! Hier.’ Ik schreeuw het uit. Waarom heb ik dit laten gebeuren? Ik kan het niet aanzien, maar ik moet hier doorheen. Dat moet. Had ik het anders moeten aanpakken?

De zwoele warmte hangt comfortabel tussen de kalkstenen huizen. Senna slentert op haar gemak over de mozaïeken van de straat. Over de vele

balkonnetjes hangen bloemen, sommige druppelen omdat ze net water hebben gekregen. Het is heerlijk om 's avonds in alleen een jurkje buiten te lopen. Als ze omhoogkijkt, ziet ze de grote rots in de vorm van een hoed die het plaatsje domineert. Cefalù is een oud vissersplaatsje, ook al is daarvan in het hoogseizoen nauwelijks meer iets te herkennen. Geen vissersvrouwtjes die nog met de hand hun was doen, geen vissers die hun netten boeten. Wel ziet ze tot haar grote blijdschap veel visrestaurantjes.

Vanavond hoeft ze niet te kiezen. Ze weet precies waar ze gaat eten.

Met haar hand strijkt ze door haar blonde krullen, die lekker soepel zijn geworden van de crèmespoeling. Ze geniet van de blikken die vooral mannen op haar werpen, vaak slinks, soms zonder enige terughoudendheid.

Nog een klein stukje, dan is ze bij nummer 10.

Het is best vreemd om de bekende beelden van Google Streetview in het echt te ervaren. Nu is het beeld gecombineerd met de zilte geur van de zee en het kruidige oregano van het land, de zangerige tonen van het Italiaans, en de donkere

ogen die haar volgen, glanzend van begeerte.

Daar is het. Senna blijft staan om het beeld goed in zich op te nemen. Het kan niet missen. De twee rijen met tafeltjes omsloten door sfeervolle lantaarns en potten met roze oleanders. Ze heeft geluk: een tafeltje bij de ingang van het restaurant is nog vrij. Snel loopt ze erheen.

Net als ze wil gaan zitten, duwt een dikke Engelsman haar opzij.

‘*Sit down, darling.*’ Hij blokkeert Senna de weg, waarbij hij zijn vrouw laat passeren. Met een vette duw van haar liefvallige wiebelkont stoot ze tegen het buurtafeltje, zodat er een glas wijn omvalt.

‘Hé, dat gaat zomaar niet. Ik was hier eerst.’ Senna gooit haar armen omhoog en schuift snel op de nog vrije stoel.

Een ober komt op hen af. Senna weet precies wat er nu gaat gebeuren en dus speelt ze het spelletje mee. ‘Ik wilde hier net gaat zitten, toen deze *signor,*’ – ze knikt met haar hoofd naar de Engelsman, die zijn handen in zijn zij heeft laten verdwijnen – ‘me zomaar opzijduwde.’

De mensen van het buurtafeltje doen de rest.

Het Engelse stel kan niet anders dan afdruipen.

‘*Scuse, signorina.*’ De ober buigt er zelfs bij om zijn excuus kracht bij te zetten.

Als hij haar een glas wijn van het huis aanbiedt, knikt ze vriendelijk.

‘*Pinot grigio, per favore.*’ Ze glimlacht lief naar hem.

‘Ah, mevrouw is een kenner.’

‘Laten we het op een... eh, liefhebber houden. Senna,’ stelt ze zichzelf voor en reikt hem haar hand.

Zijn lippen raken de rug van haar hand zachtjes aan. ‘Lorenzo, aangenaam.’

Slechts kort haken hun ogen in elkaar, dan buigt hij licht en loopt naar binnen. De bestelling geeft hij al in de deuropening door aan de bar.

Zie je wel, hij is het!

Met de menukaart voor zich op tafel voelt ze de euforie door haar lijf stromen. Met dat baardje van een paar dagen is hij nog hotter dan ze had gedacht.

Die plastic glimlach is nep. Ik weet hoe ze echt

is. Hoe komt het toch dat niemand dat doorziet? Nu ik haar op dat zonnige eiland zie, weet ik dat alle Italianen hun kruis laten spreken. Een knap smoeltje. Dat helpt altijd.

Ik moet erheen. Het is niet eerlijk. Ze moet daar weg. Weg bij dat restaurant, waar mijn favoriete wijn straks in haar keelgat verdwijnt. Het is zo oerstom dat ik in haar leugens ben getrapt. Dat ik me heb laten overhalen om alle informatie te geven die ze nodig had.

Had ik maar doorzien wat ze echt van plan was. Dan had ik haar nooit laten gaan.

Ik duw mijn gezicht in het kussen en schreeuw het uit. Niemand mag weten dat ik pijn heb. Dat ik het liefst mijn hart naar buiten gil, zodat hij nooit meer voor een ander kan gaan kloppen. Dit is de gruwelijkste marteling ooit.

Ik moet naar haar toe. Haar laten stoppen met dit gemene spelletje dat ze zelfs op Facebook breed uitmeet. Ik had haar nooit moeten vertrouwen.

Die eerste ontmoeting smeekt om meer. Senna moet zichzelf tot rust manen om hem niet af te schrikken. Hij komt wel, daarop moet ze vertrou-

wen. Italianen zijn vurige minnaars, die door hun passie zelfs koele lakens laten ontbranden. Toch lijkt deze anders. Lorenzo speelt met haar aandacht en draait om haar heen, elke avond als ze – weer een tintje bruiner – aan hetzelfde tafeltje schuift. Wanneer laat hij zijn reserves varen?

Het is de laatste avond en ze weet dat het nu moet gebeuren. Het verrast haar niet eens dat hij het glas pinot grigio al neerzet voordat ze een bestelling kan plaatsen.

‘Morgen moet ik terug,’ zegt ze. Met een subtiele beweging laat ze het smalle bandje van haar schouder glijden.

‘Je kunt altijd terugkomen.’ Hij strijkt met zijn tong langs zijn lippen.

Ze nipt aan de koele wijn en fluistert: ‘De avond is nog lang.’

‘Mag ik je straks nog een drankje aanbieden?’

‘Natuurlijk. Ik wacht op je.’

Haar maaltijd lijkt met nog meer zorg bereid dan anders, waarbij de kok duidelijke instructies moet hebben gekregen. Senna draait met haar tong om de garnalen in haar mond, sluit haar ogen en proeft de mengeling van zilte olie

met knoflook. Als dit toch elke dag het voorspel mocht zijn. Ze zou er zó voor naar Sicilië vertrekken.

Het is een mogelijkheid die al vanaf het eerste moment op het eiland in haar hoofd hangt. Hier wonen en werken. Een modellenbureau starten, waarbij ze alle mooie plekjes van het eiland zou vastleggen. De vurige Etna, de zee en de prachtige olijfbomen – het ligt gewoon op haar te wachten. De meeste Italiaanse meisjes zijn klein, maar daardoor ook verfijnder dan de lange bleke vrouwen uit het noorden. Een niche in de mode-wereld. Juist de kracht van de tegenstrijdigheid kan ze gebruiken: eeuwenoude kalksteen met frisse meisjes.

Ongemerkt heeft ze de hele salade opgegeten. Ze stopt altijd met eten als de eerste trek gestild is. Dat is een gewoonte geworden. Alleen in de liefde gaat ze verder.

‘Smaakt het?’

Ze schrikt op. Naast haar staat Lorenzo, nonchalant leunend op de stoel tegenover haar.

‘Goddelijk.’ Met een sierlijk gebaar nodigt ze hem uit te gaan zitten.

‘Straks,’ weert hij de uitnodiging af.

‘Ik heb een vraag.’ Senna deelt haar droom en vraagt of hij misschien een pand weet dat ze kan huren. Tot haar grote voldoening blijft hij rustig staan en vertelt hij over een vriend die fotograaf is.

‘*Cameriere?*’ Het Engelse stel zit een eindje verderop. De man steekt zijn vlezige arm in de lucht en knipt met zijn vingers.

Senna wil de stem als een lastig insect wegslaan, maar Lorenzo richt zich op en maakt zich met een gestameld excuus uit de voeten. ‘Ik kom eraan,’ zegt hij nog, maar ze weet niet of hij het tegen haar of tegen die Engelse stoorzender heeft.

De tijd verstrijkt en de koele avondlucht probeert de hitte uit haar lijf te jagen. Overal springen de lichten aan. Het geeft het straatje een sprookjesachtige uitstraling, waardoor haar droom alleen maar aan kracht wint. Toch moet ze eerst haar deal afronden.

Als het terras bijna leeg is, en er alleen nog stelletjes zitten die genoeg hebben aan elkaar, komt Lorenzo weer naar haar toe. Deze keer heeft hij twee glazen bij zich.

Ze schenkt hem een warme glimlach. ‘Daar ben je.’

Hij overhandigt haar een glas en heft de zijne. ‘Santé.’

‘Waar proosten we op?’ Ze kijkt hem onderzoekend aan.

‘Op onze dromen?’

Ze knikt en tikt haar glas tegen de zijne.

‘Mag ik dit begin vastleggen?’ Ze pakt haar telefoon en schuift dichterbij hem toe. Met de glazen tegen elkaar aan kijkt ze in de lens. ‘Deze is voor jou, Madelief!’

Het duurt te lang voor er weer een post op Facebook verschijnt. Wat is ze aan het doen? Ik wil weten waar ze is. En vooral met wie.

Voor de zesentachtigste keer loop ik het rondje door mijn kamer. Geduld! Ik moet het nu niet gaan verpesten door te snel te reageren. Als ik de rust kan vasthouden, is de verrassing des te groter. Ik weet dat die steeds dichterbij komt. Nog even.

De ping van mijn telefoon klinkt als een pistoolschot. Ik schiet eropaf. Dan zie ik haar, met die enorme grijns op haar gezicht. Als ik de foto van

hen samen zie, draait het mes zich om in mijn hart. Dus toch?

Opnieuw bekijk ik de laatste foto. Pas dan valt me op dat ze knipoogt.

Vijf dagen had ze maar. Eigenlijk is het veel te kort. Senna heeft het gevoel dat ze er nog maar net is. Ze werpt een laatste blik op de palmboomen en draait haar onderkomen de rug toe. Ze weet nu al dat ze terugkomt. Toch zal het nooit hetzelfde zijn. Dan komt ze als ‘vriendin van’ in plaats van als toerist. Dat moet. De deal is geslaagd, en ook al is het prima zoals het verlopen is, het doet haar meer dan ze van tevoren had ingeschat.

Op het vliegveld van Palermo maakt ze nog een selfie. *Ik kom eraan*, zet ze eronder met een breed lachende smiley, ook al komt die niet helemaal overeen met haar emotie.

In het vliegtuig is de plek naast haar leeg. Ze denkt aan een rustige terugreis tot er op het laatste moment nog een man aan boord komt. Donkere haren, een lichtblauw shirt dat prachtig afsteekt tegen zijn gebruinde huid. Hij mikt zijn

kleine rugzak onder de stoel en schuift naast haar.
'*Buon giorno*.'

Senna antwoordt met een glimlach. Heel even dacht ze h  m te herkennen, maar tot haar grote opluchting vergist ze zich.

Tijdens het opstijgen ziet ze Sicilië in de diepte verdwijnen. Wat een heerlijk eiland is het om compleet weg te zijn, om verliefd te worden en misschien zelfs wel ooit te kunnen wonen.

'Ben je op vakantie?' vraagt Giorgio, zoals hij blijkt te heten.

'Zoiets.'

'Dat klinkt raadselachtig.'

Zijn witte tanden staan een beetje scheef, wat hem een aandoenlijke uitstraling geeft. 'Knappe mannen heb je nooit voor jezelf,' hoort ze haar vriendin bij het afscheid op Schiphol zeggen. Pas vijf dagen geleden.

'Ik hou wel van een beetje mysterie,' zegt ze zwoeler dan ze wil. 'Ga jij op vakantie in Nederland?'

Mijn nagels zijn tot bloedens toe afgebeten. Het doet zeer, maar toch kan ik er niet mee stoppen.

Pas als ik voor de achtste keer op het bord met aankomsttijden kijk, weet ik dat Senna geland is. Eindelijk. De afgelopen vijf dagen waren de ergste uit mijn hele leven. Zelfs nu is de rust nog ver te zoeken, ook al weet ik diep in mijn hart dat Senna het fijn heeft gehad. Waarom ze op de laatste dag niets meer gepost heeft, is me een raadsel. Ik hou niet van mysteries. Als iemand niet eerlijk is, mag ze wat mij betreft opzouten. Hoe knap ze er ook uitziet.

Met beide handen tegen het glas gedrukt, kijk ik of ik Senna al zie verschijnen bij de bagageband. Alleen al door haar zelfverzekerde houding valt ze op. Ik ben er vaak jaloers op geweest, maar toch weet ik sinds kort dat ik er ook mag zijn, met mijn rode korte koppie.

‘Fris en stoer,’ had hij gezegd, terwijl hij zijn hand door mijn haren haalde.

Op dat moment had ik zelfs aan Senna gedacht met haar secuur gestylede haren. Toch bleef de onzekerheid aan me knagen, zeker toen ik thuis was. Was Lorenzo wel de betrouwbare jongen die hij zei dat hij was toen we elkaar trouw beloofden?

Het was het idee van Senna geweest. Natuurlijk moest ik eraan wennen. De gedachte dat ik hem zou kwijtraken was onverteerbaar.

‘Weet je het zeker, Madelief?’ Senna drapeerde haar blonde haren verleidelijk over haar hoofd.

‘Oké, deal.’ Terwijl ik het zei, vervloekte ik mezelf.

Die nacht zag ik de beelden voor me van wat er zou gebeuren. Senna met Lorenzo. Ik lag de hele nacht wakker. Die glimlach die zijn ogen lieten sprankelen zou dan niet meer voor mij zijn. Vertrouwen, alles draait om vertrouwen. Dat woord draaide sindsdien rond in mijn hoofd.

Daar is ze! Met de zonnebril in haar haren schrijdt Senna naar de bagageband. Ze is echt mooi, dat valt niet te ontkennen. Gelukkig is ze gewoon ook een mooi mens, een goede vriendin, die goud waard is. Ik ben trots op de manier waarop ze in het leven staat, ondanks haar uiterlijke schoonheid.

Ineens slaat mijn hart over. Die Italiaanse man die zo breed naar haar staat te lachen, is dat...?

Dan ziet Senna mij en begint ze te zwaaïen. Ze lacht en steekt haar duimen omhoog.

Ik druip af en wacht bij de schuifdeuren. Ik wiebel van het ene been op het andere. 'Hij is het niet. Dat kan niet,' prevel ik, alsof ik vooral tot mezelf moet doordringen. Ik moet erop vertrouwen dat Senna dat nooit zou doen.

Het duurt lang voor ze eindelijk naar buiten komt. Dan liggen haar armen om me heen. 'Liefje, wat een kanjer is het!'

'Ja, dat weet ik,' mompel ik tegen mijn beste vriendin.

Senna pakt me bij mijn schouders en kijkt me stralend aan. 'Hij was niet te verleiden tot wat dan ook. Die vent van je is te vertrouwen tot in de puntjes van zijn ongeschoren baard. Echt goudeerlijk en tot over zijn oren verliefd. Op jou!'

'Echt?'

'Je hebt mijn berichtjes toch gezien?'

'Ja, maar...' Ik probeer te bedenken wat het laatste was.

'Sorry, op het laatst kreeg ik geen netwerk meer te pakken.'

'En die klinkende glazen dan?'

'We proostten op jullie geluk,' zegt Senna la-

chend. ‘Hij is zo gek op je. Hij kan niet wachten tot je weer op Sicilië bent.’

Ik probeer over haar schouders te kijken. Heb ik het me dan verbeeld? Of is Lorenzo meegkomen?’

‘Buon giorno.’

‘Dit is Giorgio,’ stelt Senna de Italiaan voor. ‘Hij is hier op vakantie. Ik heb beloofd hem een beetje rond te leiden.’

Ik schud zijn hand, zie zijn brede glimlach en zeg dan: ‘Pas maar op. Knappe mannen heb je nooit voor jezelf.’

MARELLE BOERSMA heeft inmiddels een heel rijtje thrillers op haar naam staan, waaronder de bestseller *Vals alarm*. Ze is ook bekend van de populaire Vertrekthrillers.

Lees ook van Marelle:

Complex

Vals alarm

Stil water

Schaduwspelen

Moederziel

Ik volg je

Nobody

Het verborgen kind

Blind date

Vertrekthrillers:

Chateau de Provence

Enkele reis naar de Algarve

Ciao Sicilia

Terug naar Cornwall

Het Moezelmeisje

De engel van Sevilla (verschijnt binnenkort)

NAAR BED, NAAR BED, ZEI DUIMELLOT

Heleen van den Hoven

Buiten werpt de maan blauwe schaduwen. Binnen geven de drie nachtlampen een gouden glans aan het behang. Doodmoe lig ik in de welkome koelte van pasgewassen satijnen lakens. Mijn hoofd zinkt weg in het donzen kussen en het liefst zou ik nu mijn ogen sluiten, niets denken, niets horen. Mijn verjaardag is gevierd met cadeaus en taart en wijn, ik zou zo in slaap moeten vallen. Ik sla mijn armen om mezelf heen. Het is onmogelijk niet te denken aan wat er tien jaar geleden gebeurde, in deze zelfde slaapkamer in mijn ouderlijk huis. Ooit ging ik hier onbezorgd slapen.

‘Naar bed, naar bed, zei Duimelot,’ was mijn

vaders favoriete versje wanneer hij me onderstopte, en dan trok hij aan mijn duim.

Ik stribbelde tegen als mijn wijsvinger aan de beurt was, dat was ons spel. 'Eerst nog wat eten, zei Likkepot!'

Wanneer we bij de laatste zin waren, kietelde hij mijn handpalm en daarna mijn buik tot ik schaterde van het lachen.

Na mijn tiende verjaardag ben ik nooit meer zo ontspannen gaan slapen. Het is geen wonder dat het versje de hele avond door mijn hoofd spookt. En ik hoor nog iets anders, luister, daar is het weer, alsof een monster zich omdraait onder het bed. Net als toen.

Ik heb een fiets gekregen, bijna helemaal nieuw, en een pop en een pluchen krokodil. De roze krokodil is een cadeau van papa om de monsters weg te jagen die in de kast zitten. Krook ligt naast me en al weet ik dat het nep is, het helpt. Ik slaap als een roos en droom over krokodillen.

Krook ontwaakt wanneer het geschuifel begint. Niet in de kast. Onder mijn bed, waar de schaduwen het diepst zijn. Is daar iets, iemand?

Half slapend hoor ik wat Krook hoort, een ademhaling, snuivend in en zacht fluitend uit. De angst houdt mijn lichaam gevangen, ik durf zelfs geen pink te verroeren. Verstijfd lig ik op het smalle ledikant, mijn linkerarm hangt buitenboord, mijn vingers raken bijna het koele zeil. Die hand moet naar binnen, maar ik wil niet wekken wat daar ligt te slapen. Haast zonder geruis trek ik mijn arm een centimeter omhoog. Nog een centi...

Iemand fluistert, haast zonder stem, onder mijn bed. *Naar bed, naar bed, zei Duimelot.* Doodstil til ik mijn hand nog een stukje op.

Ineens klemt iets mijn vingers vast. Het trekt en ik trek terug. Met alle macht probeer ik niet te vallen. Ik klamp me vast aan mijn krokodil. Die glijdt mee en dan is er een afschuwelijke krak en ik gil en gil. Krook vliegt door de lucht, het licht flitst aan, mama gilt, papa schreeuwt.

Een genadige duisternis vaagt de pijn weg.

De indringer was door de balkondeur gevlucht. Ze hebben hem nooit gevonden, al hield mijn vader jarenlang vol dat hij in een cel zat en nooit

meer vrij zou komen. Sinds die nacht zei mijn moeder nooit meer dat monsters niet bestonden.

Pas na de nodige therapie leerde ik om me veilig te voelen op mijn vier vierkante meter. Mijn hoge boxspring is mijn toevluchtsoord, de drie matrassen zijn mijn bolwerk en onder het donzen dekbed creëer ik mijn eigen schuilplaats. Met mijn ene oor op het kussen en het andere stevig toegedekt, zodat het enige geruis in mijn oren van de dekbedhoes komt, kan ik me afsluiten van de buitenwereld en de angsten van de nacht. Tot vandaag heb ik nooit getwijfeld aan mijn burcht.

Ik houd mijn adem in en luister. Ik hoor echt iets. Kleine geluiden worden groot in de nacht. Misschien zijn het muizen. Er is nauwelijks ruimte voor meer onder de matrassen, hoewel ik daar nu aan twijfel. Morgen laat ik de poten van het bed afzagen, dan maar geen ventilatie.

Een kat zal me niet helpen. Muizen fluisteren niet en ik hoor duidelijk: *Naar bed, naar bed, zei Duimelot*. Nee, dat is onzin. Het versje zit in mijn hoofd. Ik knip de grote lamp aan, slapen kan ik toch niet meer.

Eerst nog wat eten, zei Likkepot. Wanneer ik me omdraai om beter te luisteren lijkt het wel of ik metaal hoor kreunen, het deinen van een stalen springveer. Hoe zit zo'n boxspring eigenlijk in elkaar? Is er ruimte om iets – iemand – te verbergen? Er is geen plek voor een psychopaat. Denk ik, maar ik heb nooit onder het bed gekeken sinds mijn vader het voor me kocht. En toen kraakte het nog niet zo.

Waar gaan we dat halen, zei Lange Jan. Voor mijn gemoedsrust moet ik bewijs hebben dat de fluisterstem in mijn hoofd zit. Stilletjes rol ik naar de zijkant van het bed om de bus talkpoeder te pakken, want een beetje talkpoeder doet wonderen. Soepel glijdt de koker van mijn prothese over mijn pols. Met mijn andere hand vis ik het pistool uit mijn nachtkastje. Daar klinkt het opnieuw. Ik buig over de bedrand en leun met mijn kunsthand op de grond. Mijn kruin raakt het tapijt. Ondersteboven tuur ik naar de duisternis onder het bed. *In grootmoeders kastje...*

Zie ik daar de glans van een lemmet? Iets beweegt en ik aarzel niet. Ik schiet, twee, driemaal.

Terwijl de echo's wegsterven, kleurt het tapijt

voor mijn bed rood. Het enige wat onder de matras uitsteekt, is de grote hand met de snoeischaar. Langzaam opent de dood de vingers. De duim, de wijsvinger, de middelvinger, de ringvinger en de kromme pink.

Dat ga ik verklappen, zei het kleine ding.

Aan Ringeling glimt mijn vaders gouden trouwring.

HELEEN VAN DEN HOVEN schrijft in uiteen-
lopende genres en heeft een liefde voor
spanning en avontuur.

Lees ook van Heleen:

Het CARPA complot

De speelgoedman

Het Tango algoritme (opnieuw uitgegeven in een
reeks als *Emmy's Tango* bij De Verhalenfabriek)

ONE IN TEN

Eva Nagelkerke

‘Ga nou maar, Maya,’ zegt Tim. Met een zakdoek veegt hij het zweet van zijn voorhoofd. ‘Niemand ziet je hier.’ Hij rijdt nog een stukje verder, waardoor de auto praktisch tegen de vervelozendeur van het wc-gebouwtje achter het tankstation staat. ‘Ik laat de motor draaien.’

Ik trek mijn bikinihesje recht en schiet naar buiten. Daar is het nog heter dan in de auto. De airco begaf het vlak voordat we de grens van Spanje naar Frankrijk over gingen. Honderd kilometer geleden hield ik het niet meer uit en heb ik al mijn kleren uitgetrokken, tot groot vermaak van Tim. In het intens smerige wc-hokje voel ik de bacteriën bijna op mijn blote vel springen. Ik trek mijn minuscule bikinibroekje om-

laag en plas zo snel mogelijk, terwijl ik de dikke bromvlieg die steeds op me probeert te landen van me af mep. Doortrekken. Wegwezen! Ik ren naar buiten en hap naar adem.

De auto is weg.

Verdomme! Tim, dit is niet grappig. Ik sta hier in mijn bikini. De Zuid-Franse zon schroeit mijn huid.

Aan de overkant staat een rij vrachtwagens. Twee chauffeurs hangen in de schaduw tegen hun cabine. Ik voel hun blikken over mijn blote benen omhoog glijden. Een van hen trapt zijn sigaret uit en steekt over.

Ik moet hier weg. Met mijn armen tegen mijn borst en buik gedrukt ren ik naar de ingang van het tankstation. Het is er koel. Het meisje achter de kassa gaapt me met open mond aan. Die vrouw in haar oranje bikini, die iets te krap om de billen spant.

Maar waar is Tim? In het piepkleine winkeltje staat alleen een man in een korte broek en geruit overhemd bij de koeling. *Dit is echt niet leuk meer, Tim!*

Mijn hart klopt in mijn keel. Ik klamp de cais-

sière aan en vraag haar in mijn beste Frans of ze me kan helpen. Mijn vriend is weggereden. In rook opgegaan. En ik sta hier zonder telefoon, zonder geld... Het lijkt haar niet erg te boeien. Net als ik op het punt sta om in huilen uit te barsten, vraagt een beschaafde Nederlandse stem of hij me kan helpen.

Het is de man die bij de koeling stond. Hij kijkt me bezorgd aan, zonder dat zijn blik één keer afdwaalt naar al die blote huid. Trillerig accepteer ik zijn telefoon. Ik toets het nummer van Tim in. Hij gaat direct naar voicemail.

Radeloos geef ik de man zijn telefoon terug. Gregor heet hij en hij biedt aan me naar het politiebureau in het dichtstbijzijnde dorp te brengen. Zijn Audi is zo koel dat ik kippenvel krijg. Hij plukt een plaid van de achterbank en geeft hem aan me. Maar ik houd niet op met bibberen en ik proef de zoute smaak van tranen.

Hij vraagt niets en daar ben ik blij om. Wat zou ik moeten zeggen? *Dit was onze eerste vakantie samen en het was geweldig. Daarom zit ik hier nu in mijn bikini bij jou in de auto.*

‘Drink wat,’ zegt hij vriendelijk en hij wijst op

het ongeopende flesje water in de houder.

Daar, op zijn pols. Een tien, in vervaagde inkt.

Hoe is het mogelijk? 'Mijn vriend heeft precies dezelfde tatoeage,' flap ik eruit.

De tien. De mannen uit Tims verleden bij een particulier militair bedrijf die ooit zijn beste vrienden waren. Een hechte groep totdat twee van hen over de schreef gingen. De pijn in Tims ogen toen hij zei dat hij ze nooit meer wilde zien.

Van opzij kijk ik naar Gregor. Zongebruind en een mond die sensueel zou kunnen zijn als hij zijn lippen niet zo op elkaar kneep. 'Wat een toeval,' voeg ik eraan toe.

Even haalt hij zijn ogen van de weg en zijn blik ontmoet de mijne. Alle vriendelijkheid is eruit verdwenen. Ik staar in een koude leegte.

Mijn bloed stolt in mijn aderen. Is het wel toeval? Tien mannen van wie er nog zes over zijn. De dag voordat we op vakantie gingen, keek Tim bij het ontbijt doodsbleek op van de krant. 'Dat is al nummer vier in een halfjaar.'

Toen hij weg was, zocht ik bij de rouwadvertenties. Daar was hij, ene Jakob van Heemskerken. *One in ten*, stond er onder zijn naam, net als

bij de drie mannen die hem voor waren gegaan.

Ik probeer het nummer van de afslag die hij neemt in mijn geheugen te prenten, ik moet weten waar ik ben. Gregors vingers vliegen over het display tussen ons in. Laatstgekozen nummer.

Het volgende moment schalt de stem van Tim door de auto. 'Maya, ben jij dat?'

'Ja!' roep ik. 'Tim, ik...'

'Het spijt me, schat! Je begrijpt er natuurlijk niets van, maar ik moest snel beslissen.' Zijn stem klinkt onnatuurlijk kalm. 'Ik kom terug om je te halen. Wat je ook doet, blijf daar! Ga met niemand mee!'

Gregor grinnikt. 'Te laat. Ik heb haar al.'

Er gaat een siddering door me heen.

Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn. Ik zie Tim voor me, die de boodschap probeert te verwerken, ergens in onze oververhitte auto. 'Oké, Gregor, luister,' zegt hij dan. 'Maya weet er niets van en...'

Dan rukt Gregor de plaid van me af. Deze keer glijden zijn ogen wél over mijn naakte huid. 'Als ik had geweten dat je van oosters houdt, had ik je toen in Myanmar ook wel mee laten doen, Timmy.'

We passeren een auto. Wanhopig bonk ik op het raam om de aandacht van de bestuurder te trekken. Maar we rijden te hard. De man ziet het niet.

‘Vuile smeerlap!’ roept Tim. ‘De dochters van die verzetsstrijder waren bijna nog kinderen. Als ik had geweten wat Danny en jij daarbinnen deden, had ik jullie afgeknald.’

‘Helaas voor jou zijn de rollen nu omgedraaid. Ik knal jullie af. Een voor een. Met of zonder aanhang.’

In de verte komt ons een auto tegemoet. Een groene. Met een geel kenteken. Kan het... Ja, het is onze auto. Het is Tim! ‘Ik zie je auto,’ schreeuw ik en tegelijkertijd ram ik met mijn vuist op het claxon.

Pijn explodeert in mijn neus als Gregors elleboog me hard in mijn gezicht raakt. Het wordt zwart voor mijn ogen. Een oorverdovende knal, metaal dat in elkaar wordt gedrukt.

Als ik weer bij bewustzijn kom, heeft Tim me in zijn armen. Hij strompelt weg bij de Audi, waarin Gregor roerloos met zijn hoofd tegen het zijraam ligt. Vanuit de grille zie ik vlammen lek-

ken. ‘Tim,’ mompel ik, maar ineens is het vuur overall. Hoog schiet het op langs de ramen.

‘Dit stopt hier,’ gromt Tim. ‘Leve de aanmaak-blokjes van de Spaanse Lidl. Ik geef ze een tien!’

EVA NAGELKERKE is het pseudoniem van de zussen Alexandra en Victoria Nagelkerke. Eerder verschenen onder de naam Eva Monté de thrillers *Te koop* en *Zwaartekracht*.

Na twee psychologische thrillers schreven ze de zomerthriller *Een zee van tijd* (Verhalenfabriek, juli 2022). Op dit moment werken ze aan een nieuwe ijzingwekkende thriller die zich afspeelt in het Caraïbisch gebied. Deze verschijnt in 2023 bij de Crime Compagnie.

DE VERHUIZING

Carmen Prins

‘Jongens, de verhuizer is er!’

Eindelijk, na tien weken in de opslag in afwachting van de verbouwing, kregen we onze eigen spullen weer terug. Eindelijk echt verhuisd van Amsterdam naar Terschelling.

Langzaam kwam de vrachtwagen achteruitrijdend dichterbij. De dubbele banden trokken een diep spoor, precies naast het smalle nieuw gestorte schelpenpad. Drie mannen sprongen uit de cabine, openden de deuren van de container, lieten het laadplatform zakken en glimlachten afwachting naar mij. ‘Nou, mevrouw, zegt u maar waarheen.’

Ik kwam dichterbij en keek in de tot de nok toe volgestouwde laadruimte. Mijn enthousiasme

maakte plaats voor ontzetting. Waar gingen we al deze spullen en die grote meubels in hemelsnaam laten? In mijn herinnering had ik de helft van onze inboedel al weggedaan, naar de kringloopwinkel of de vuilstort gebracht. Vooraan stond onze rode driezitsbank in plastic gewikkeld, naast het bed met de enorme schuifla van Luuk en het Pastoe-tv-dressoir. Alles leek gigantische afmetingen te hebben. In ons oude huis in Amsterdam was me dat nooit zo opgevallen. De kamers waren daar groot en hoog geweest. Maar hier, in Zeester, ons huis in de duinen, was dat toch een ander verhaal.

‘Naar de woonkamer, heren,’ zei ik met gemakte opgewektheid.

De mannen begonnen te sjouwen en binnen de kortste keren stond het huis vol en werden staande lampen, een wasrek, een grote vingerplant en een slee op de veranda gezet. Een slee? Waarom had ik die bewaard? De jongens waren al elf.

De zon blikkerde op het duinzand, de mannen zweetten nadat ze het bed van Luuk de trap op hadden gezeuld.

‘Goeiedag zeg,’ zei een van hen. ‘Wat een ge-

wicht, dat moet je ook niet te vaak willen doen.'

Ik stond net in de keuken om de zoveelste karaf water te halen toen ik achter me hoorde zeggen: 'Mevrouw, misschien moet u even komen kijken.'

'Schenk jij de glazen even vol,' zei ik tegen Luuk en ik liep mee naar de verhuishwagen.

Met een zwaaibeweging wees een van de verhuizers naar de bijna lege container.

'Ja, ik zie het, geweldig.' Ik knikte bewonderend naar de mannen die, als kandidaten in *Wie van de Drie*, op een rijtje naast elkaar stonden. Was het de bedoeling dat ik de fooi nu al gaf?

'Echt fantastisch, en zo snel, bijna leeg,' prees ik nogmaals.

'Nee, niet echt,' zei de oudste aarzelend. Hij wreef met een zorgelijke blik over zijn stoppelbaard.

'Hoe bedoel je? Alleen die roomdivider nog, toch?'

'Nee mevrouw, niet echt. Er staat nog iets achter die kast. Misschien wilt u zelf even kijken?' De afstandsbediening van de laadklep werd ingedrukt.

‘Ik wil er ook op,’ zei Mick, die me naar buiten was gevolgd.

Samen stapten we op het laadplatform, werden zo’n anderhalve meter omhoog getransporteerd en liepen naar de IKEA-vakkenkast. In de container was het schemerdonker. Het duurde even voordat tot me doordrong wat ik precies zag.

Met de IKEA-kast was een afscheiding gemaakt. Daarachter was een kamertje. Met behulp van mijn kelim vloerkleed, de relaxstoel van mijn ex, sierkussens, het bureautje van Mick en een staande lamp was er tussen de kast en de wanden van de container een leefruimte gecreëerd. Alles keurig netjes. Iemand had moeite gedaan het gezellig te maken.

‘Wat moet dit voorstellen?’ vroeg ik verbijsterd aan de drie torso’s die boven de laadklep uit staken. ‘Was de container niet afgesloten?’

‘Natuurlijk wel, mevrouw, dat doen we altijd.’

‘Dat is mijn bureau,’ zei Mick verbaasd.

Luuk had zich ook op het platform gehesen. ‘Hé, dat is onze oude Lego.’ Op het vloerkleed was het begin gemaakt met een toren van kleurige steentjes. ‘Hebben hier mensen gewoond? Mam?’

‘Daar lijkt het wel op.’

‘En waar zijn die nu dan?’

‘Goeie vraag.’ En tegen de verhuizers: ‘Wordt zo’n container niet verzegeld?’

‘Natuurlijk wel, mevrouw, altijd. Heeft iemand van jullie gemerkt dat het zegel verbroken was?’

De twee hulpen schudden heftig van nee. Besluiteloos keek ik rond in het minihuisje. Het was net een escaperoom, maar dan omgekeerd. Niet ingericht om eruit te ontsnappen, maar om erin te komen. Wat moest ik doen? De politie bellen en vragen om te komen kijken? Maar wat ging ik dan zeggen? Er leek niets weg. Niets beschadigd. De afgeschermd ruimte was schoon en netjes. En de bewoners waren duidelijk vertrokken.

‘Ik neem wel contact op met jullie baas over deze vreemde kwestie.’ Ik maakte een paar foto’s en zei toen: ‘Haal maar leeg.’

De verhuishwagen was weg. De zon scheen laag over de duinen. We harkten het schelpenpad zo goed mogelijk aan. Terwijl we boterhammen smeerden aan de keukentafel, zei Mick: ‘Er heeft

iemand in onze spullen gewoond. Raar idee hè, mam?’

‘Ja, zeg dat wel.’

‘Ik vraag me af waar ze nu zijn,’ zei Mick.

‘Als ze maar niet meeverhuisd zijn,’ zei zijn broer. ‘Huuuh!’ Hij wapperde lachend met zijn handen.

’s Avonds dronk ik in mijn eentje een glas wijn en keek naar de puinhoop om me heen. Het licht van de Brandaris streek langs de hemel. Boven hoorde ik voetstappen. Ze konden zeker niet slapen van de opwinding, dacht ik glimlachend. Maar hoorde ik nu iemand huilen? Ik ging overeind zitten en luisterde. Het klonk ongewoon, niet als het gehuil van een van de jongens, meer van een heel klein kindje. Zachtjes liep ik naar boven, maar de beide slaapkamers waren donker.

In Luuks kamer stootte ik mijn scheenbeen tegen de wijd openstaande lade onder zijn bed. Hij werd niet wakker. Ik sloop terug naar de overloop. Op dat moment hoorde ik de voordeur in het slot vallen, gevolgd door snelle voetstappen op het schelpenpad.

Onderaan de trap stapte ik op iets, wat brak onder mijn voet. Het was een roze fopspeen met een beduimd koordje eraan.

CARMEN PRINS is een succesvol influencer en foodvlogger. Ze werd geboren op Terschelling. Na haar debuut *Carmens kookpunt* volgt binnenkort haar nieuwe spannende roman *Deadline*.

Lees ook van Carmen:

Carmens kookpunt
Deadline

REÜNIE

Marja West

Met het vlijmscherpe koksmes in haar hand loopt Rita naar de damestoiletten van Het Amsterdams Lyceum en duikt in de middelste wc, dezelfde die ze altijd nam toen ze tien jaar geleden hier op school zat. Ze gaat op de bril zitten en kijkt naar de binnenkant van de deur. De krassen van destijds zijn inmiddels een paar keer overgeschilderd, maar nog altijd schemert de tekst in het hout: RITA IS EEN VETTE ZEUG. De tekening die ernaast stond – zwarte benzinenviltstift, niet weg te poetsen, zou haar moeder klagen – is niet langer zichtbaar, maar staat nog steeds op haar netvlies gebrand. De kunstenaar had haar vereeuwigd als Miss Piggy, een aangekleed varken, en dat was precies hoe ze zich die

vijf havojaren had gevoeld. Nu, een eeuwigheid later, zit ze weer op dezelfde wc en huilt dezelfde tranen.

Maar niet voor lang meer.

O, ze had indertijd niet hoeven kiezen voor deze wc's – er was keuze zat op school – maar telkens als zij juist die ene wc bezet hield, zag niemand de pijnlijke woorden of de tekening die haar reduceerde tot een diersoort dat mensen alleen waarderen als het ligt te sissen in een koekenpan.

Het is warm hier. Ze trekt het zwart-kleedt-mooi-af-T-shirt uit en smijt het op de grond. Het is afval, net zoals zij.

O nee, zeker niet voor lang.

Er was maar één iemand in de klas geweest die zo goed kon tekenen. Die keer op keer tien en scoorde en uit de losse pols alles op papier kon zetten wat ze maar wilde: Ilona. Paardenmeisje, houdster van een volgekladderde agenda waarin ze haar merrie Bloody Mary vereerde alsof het beest haar vriendje was, tevens de trut die haar jaren in dit gebouw tot een hel had weten te maken.

Zojuist zag ze haar aankomen, in een peperdure auto.

Sommigen veranderen nooit. Geef ze een paar wijntjes – vroeger waren het biertjes – en de hele meute vertrekt joelend naar de plees om hun lippenstift bij te werken, of om meisjes zoals zij over de tong te laten gaan. Zo ging het toen, en zo zal het vanavond gaan. Mensen zijn kudde-dieren, Ilona en haar *gang* zullen niet plotseling kiezen voor het toilet een verdieping hoger, of die aan het eind van de gang.

‘Je moet het leven in eigen hand nemen,’ had haar therapeut gezegd, ‘niemand bepaalt jouw richting.’ Dat was een eyeopener geweest, en ook weer niet. Eigenlijk wist ze het altijd al, maar dat iemand het hardop uitsprak deed wonderen voor haar – hoe zal ze het noemen – zelfredzaamheid. Haar autonomie, zou diezelfde therapeut gezegd hebben.

Het koksmes kocht ze vanmiddag in de stad van haar laatste spaargeld. Als ‘zeug’ is het moeilijk om werk te vinden. Hoeveel blikken van hoeveel hr-managers er wel niet over haar maat 52 waren gegaan alvorens ze hun ogen op haar

cv richtten. De uitkomst was altijd hetzelfde: we willen graag de beste kandidaat. Marketing en obesitas gaat niet goed samen. Het verkleint het aantal klanten dat je kunt bedienen, zei een van die managers ooit. Ze moest hem gelijk geven: ga maar eens in een jurk model De Waard-tent een vlammend betoog houden over eiwitshakes.

You can't always get what you want. But if you try sometime you'll find you get what you need. Het liedje van The Rolling Stones dat haar vader vroeger weleens draaide, speelt als een kapotte grammofoon door haar hoofd. De naald moet eraf worden gehaald en dat kan alleen zij.

Uiteindelijk schikte ze voor een baan in de schoonmaakbranche. Daar staan ze te springen om personeel, had haar moeder gezegd vlak voor ze vertelde dat er voor ieder kind een moment komt waarop ze het ouderlijk huis moet verlaten. Dat houdt de relatie fris, waren haar laatste woorden geweest.

Nog steeds woont ze op de kamer die ze destijds in Amsterdam Osdorp huurde; zes vierkante meter met een gedeelde keuken, douche en toilet. Een bed om in te slapen, te lezen, tv

te kijken of gewoon om op te zitten. 's Avonds maakt ze een kantorencomplex schoon en overdag hangt ze rond bij de buurman, wiens witte Citroën CX uit 1978 op een baby-brug staat. Die man kan uren over zijn auto vertellen. Hij is eenzaam en dik, net zoals zij.

Soort zoekt soort.

En toen kwam deze uitnodiging, precies op tijd.

Ieders leven is zinvol, Rita, ook zulke therapeutische onzin.

Alleen nooit voor lang, nee, echt nooit voor lang.

Het mes is vlijmscherp; zojuist haalde ze haar wijsvinger langs het lemmet, en het sneetje was nauwelijks te zien, tot er een druppel bloed uit parelde.

Vanuit de gang komen geluiden deze kant op, hakken die op de monumentale tegelvloer tikken, er klinkt gegiechel en daarna een harde bonk van iemand die zich tegen de deur laat vallen. Even later wandelen er mensen de toilet-ruimte in.

Ze staart naar de littekens aan de binnenkant van haar polsen.

‘Is zeug alweer verdwenen?’ hoort ze iemand vragen wiens stem ze niet herkend. Het maakt ook niet uit wie de woorden bezigt.

Ze trapt de deur uit het slot.

Iemand van de groep slaakt een schreeuw.

‘Djeez, Rita!’

Grappig, ze hebben haar naam onthouden.

‘Ze heeft een mes!’

Ilona, de vrouw die ze dagelijks haar kantoor ziet verlaten terwijl zij met haar schoonmaaktrolley door de gangen sjokt, staart verbouwereerd naar de hand waarin ze het koksmes vasthoudt.

‘Gaat het wel goed met jou?’ vraagt ze. ‘Kunnen we je ergens mee helpen?’

Iedere dag passeren zij en de vrouw die haar vereeuwigde op de wc-deur elkaar zwijgend. Tegen de tijd dat ze glassex op de vensterbank spuit, spurt zij met haar zwarte oldtimer de parkeergarage uit.

Rita knikt en heft het mes. Ilona doet een paar stappen achteruit in de richting van de wasbakken. ‘Ik weet niet wat jij van plan bent, maar..’

Nog voor Ilona is uitgesproken, loopt Rita de toiletgarage uit. Die trut staat nu te sidderen en

beven bij haar vriendinnen. *Zag je dat? Die zeug is nog steeds stapelgek!* Ze hoort het haar bijna zeggen. Ilona zou eens moeten weten hóé gek zelfs.

Buiten staat de auto die ze zoekt, een zwarte Citroën CX, eentje uit hetzelfde bouwjaar als die van haar buurman. Het was toeval, puur toeval.

But if you try sometime you'll find you get what you need...

Rita gaat op de grond liggen en pakt de remleiding, dan zet ze het mes erop.

MARJA WEST schreef een groot aantal thrillers, korte verhalen, feelgood romans en non-fictie. Bij De Crime Compagnie verscheen de psychologische thriller *Het spel van leugens* onder haar pseudoniem Anna West.

Lees ook van Marja:

Het spel van leugens

Onfortuinlijk koekje (kort verhaal bij De Verhalen-fabriek)

JE KRIJGT 10 JAAR

Nadine Barroso

Het was de eerste dag dat ze weer op school was. In haar locker lag een briefje waarop in zwarte blokletters stond: JE KRIJGT 10 JAAR. Schuchter keek Amanda om zich heen. Ze had geen idee wat het betekende, maar ze wist meteen dat het te maken had met die noodlottige avond, precies een week geleden.

Je hebt nog 9 jaar. Jij weet wat er gebeurd is.

Amanda slikte. Met het briefje in haar handen liep ze naar de kalender, maar eigenlijk wist ze het al: het was vandaag een jaar geleden dat de baby op wie ze paste uit zijn bedje verdween.

Je hebt nog 8 jaar. Het was jouw schuld.

‘Lieverd... Ik denk dat dit gewoon een plaaggeest is. Iedereen op school weet tenslotte dat jij op-paste toen...’ Haar moeder scheurde resoluut het briefje doormidden. ‘Wij weten dat je er niets aan kon doen, net als Lisanne en Ton.’

Zo voelde het anders niet, dacht Amanda. Ze had beter opgelet als ze niet...

Haar moeder onderbrak haar gedachten. ‘Die pestkop wil een reactie aan je ontlokken. Gewoon negeren.’

Amanda zuchtte. Ze had het voor zichzelf moeten houden, net als de twee voorgaande jaren, en diep weg moeten stoppen bij alle herinneringen aan die avond.

Je hebt nog 7 jaar. Jij hebt niet goed opgelet.

Amanda slaakte een kreet van frustratie. Ze had alles toentertijd aan de politie verteld. Bijna alles.

Haar vriendje Stan was onverwacht langsges-
komen. Het zou een latertje worden, had Lisanne
gezegd. Stan en zij hadden zich daardoor vrij ge-

voeld om wat te flikflooiën op de bank en waren vervolgens in slaap gevallen. Stom natuurlijk. Toen ze wakker werden, trok er een kou vanuit de gang. Ze ontdekten dat de buitendeur wagenwijd openstond. Had ze die wel goed dichtgedaan toen ze Stan binnenliet?

Je hebt nog 6 jaar. Je weet meer dan je zegt.

‘Stan, dit is toch raar? Precies vandaag!’

‘Toen je me vroeg iets te gaan drinken, had ik toch iets anders in gedachten.’ Hij grinnikte ongemakkelijk. Stan was nog net zo knap als toen. Hij was net terug uit Zuid-Amerika, zijn haar opgelicht en zijn huid zongebruind. Ze had het toen ook niet uitgemaakt omdat ze hem niet leuk meer vond. Ze kon hem, vlak na de vermissing, gewoonweg niet verdragen. Hoe hij haar kustte, hoe hij rook: alles deed haar denken aan wat er was gebeurd.

‘Ieder jaar weer. Geen afzender, geen postzegel. Ik had echt gedacht dat het niet meer zou gebeuren nu ik op kamers woon.’

Stan pakte haar hand. ‘Iemand zit je gewoon

te dollen. Iemand die er overduidelijk niets van afweet.'

Je hebt nog 5 jaar. Graaf eens dieper.

'Is er nog iets anders wat je je kunt herinneren van die avond?' vroeg Renza, Amanda's therapeut. Amanda keek naar haar nagels. Bij tijd en wijle zag ze op een onverklaarbare manier vieze nagels voor zich, met donkere randjes, alsof ze in de aarde had gewroet.

'Is er iets wat je me niet vertelt?' vroeg Renza.

Amanda dacht aan de fles rode wijn die ze die avond samen soldaat hadden gemaakt. Het was de reden dat ze zo diep in slaap was gevallen.

'Misschien moet je eens proberen je excuses aan te bieden aan de familie,' opperde Renza voorzichtig.

'Maar dat héb ik gedaan! Tig keer vlak nadat het gebeurd was!'

Je hebt nog 4 jaar. Je kunt niet vluchten.

‘Zie je wel? Ook hier weten ze me te vinden!’

Amanda was met Stan naar het noorden van het land verhuisd voor een leuke baan.

Stan wreef over haar schouders. ‘Lieverd, als het jou een beter gevoel geeft, gaan we samen langs de politie.’

Je hebt nog 3 jaar. Het is nog niet te laat.

Ze was toen niet gegaan, maar nu kon ze het niet langer negeren.

De vriendelijke agent schudde zijn hoofd. ‘Mevrouw, er gaat niet per se dreiging uit van deze boodschap. Dit is heel vervelend voor u, dat begrijp ik. Maar dit is geen misdrijf.’

Je hebt nog 2 jaar. Je maakte een domme fout.

Amanda verfrommelde het papiertje.

‘Hier, neem een glaasje wijn.’ Stan kneept zachtjes in haar hand. Wijn. Net als toen. Na een toetsweek waren ze daardoor extra slaperig geweest. Stan had de fles gelukkig laten verdwijnen, zodat ze niet in de problemen zouden ko-

men. Het was onverantwoord, dat zeker. Maar niet meer dan een domme fout. Toch?

Je hebt nog 1 jaar. Tijd voor vergiffenis?

Amanda haalde diep adem en wreef zenuwachtig over haar bolle buik voordat ze aanbelde. De uitdrukking op Lisannes gezicht veranderde van verbaasd naar blij. 'Amanda! Wat goed om jou te zien!' Het geluid van spelende kinderen klonk vanuit de woonkamer.

Op de bank gaf Lisanne haar hoofdschuddend het briefje terug. 'Ik heb echt geen idee wie hier achter kan zitten. Ik heb jou nooit iets kwalijk genomen.'

Je tijd is om.

Met een ruk zat Amanda rechtop in bed. Haar borsten voelden vol en pijnlijk; de baby was vannacht niet wakker geworden voor een voeding. Meteen liep ze naar de kamer van haar dochtertje. Ze hoorde haar ijzige gil alsof haar stem van

iemand anders was. Het wiegje was leeg – op een wit briefje na.

‘Ik heb de politie gebeld!’ zei een gealarmeerde Stan achter haar. Beschermend sloeg hij zijn armen om haar heen. Zijn luchtje verwarde haar. Het was zo bekend.

‘Misschien staat er wel een losgeldeis op het briefje,’ hoorde Amanda hem zeggen. Ze keek trillend naar zijn handen terwijl hij het briefje openvouwde.

Terwijl ze naar de tekst staarde die voor haar ondersteboven stond, zag ze de donkere randen onder zijn nagels.

Jij liet hem binnen.

NADINE BARROSO debuteerde in 2016 met een roman, maar kon zichzelf niet weghouden van de fascinerende duistere kant van de mens. Onlangs verscheen bij De Crime Compagnie haar thriller *Verraderlijk spel*.

MEISJES VAN 10

Saskia M.N. Oudshoorn

Iedere middag sta ik na het hardlopen zomaar een kwartier of langer bij de speeltuin te kijken. Te genieten van het onbezorgde plezier dat hier te zien is. Ik zwaai naar Sophie en steek mijn duim op als ze een nieuw, ingewikkeld kunstje op het klimrek laat zien. Ik probeer te glimlachen, wil niet laten zien dat het me nog steeds moeite kost om haar los te laten. Vandaag zijn er niet alleen de kinderen uit de buurt die luidruchtig als speelse aapjes het klimrek bevolken of halsbrekende toeren uithalen op het evenwichtsparcours, maar er is ook een oudere man die ik hier niet eerder gezien heb. Ik weet precies wie er hier in de wijde omgeving wonen. Wie de ouders zijn van de kinderen die hier spelen, de

opa's en oma's die op hun kleinkinderen passen.

Hij zit op het bankje, een pup tussen zijn benen. Ik observeer de man een paar minuten van opzij. Gebiologeerd volgt hij de spelende kinderen. Dan ineens zet de manier waarop hij achtereeloos de jonge hond met een platte hand over zijn kop aait, met lange, strelende halen, vanbinnen iets in werking. Een emotie die begint als een plotselinge rimpeling overspoelt me als een tsunami. De bewegingen van zijn hand zijn als een omgekeerde EMDR-therapie.

Van schrik zet ik een stap naar achteren en verlies bijna mijn evenwicht. De herinnering aan de gebeurtenis staat ineens weer vlijmscherp op mijn netvlies. Alsof het gisteren was en ik weer tien jaar oud ben.

In mijn dromen komen slechts af en toe flarden van mijn jeugd naar boven. Een Barbie-verjaardagstaart. Op schoot bij Sinterklaas. Vakantie in Frankrijk toen alles nog goed was. Tot op de dag waarop me werd gevraagd of ik misschien zijn hondje wilde aaien en het nestje pups bij hem thuis wilde zien, was ik een blij en tevreden kind. Badend in het zweet worstel ik me dan naar de

oppervlakte van de werkelijkheid, waar ik veilig naast Tim, mijn echtgenoot, in bed lig.

Als verlamd staar ik naar de man, terwijl ik moeizaam lucht mijn longen in probeer te zuigen. Mijn adem zit hoog, niet door het stuk dat ik net hardgelopen heb, want ik ben in prima conditie.

Alles wat ik in therapie geleerd heb, ben ik spontaan vergeten. Ik druk een hand tegen mijn maag en herhaal als een mantra in mijn hoofd dat ik daarnaartoe moet ademen. Tegelijkertijd probeer ik de gal die in mijn keel opwelt weg te slikken. Een bijna onmogelijke opgave.

Hij is dunner geworden, net als zijn haar. Niet verwonderlijk; het is bijna vijftientig jaar geleden. Hij moet nu... ergens halverwege de zestig zijn, denk ik. Geen seconde twijfel ik eraan of hij het is. Zijn profiel, de kromming van zijn rug, hoe hij het hondje aait.

Onze dochter Sophie is nu bijna net zo oud als ik was. Als ik mijn leven moest geven om te voorkomen dat haar hetzelfde gebeurt, dan doe ik dat – zonder met mijn ogen te knipperen.

Ik volg zijn blik naar de kinderen in de speel-

tuin. Jong, onschuldig. Een heel leven voor zich. Ineens weet ik het zeker.

Ik begin te rennen en duik op de twee af. Het leren riempje ruk ik uit zijn handen en ik zet het met het jonge hondje in mijn armen op een lopen. Hij ruikt hetzelfde als de pup jaren geleden.

Expres loop ik niet al te hard, precies snel genoeg. Ik loop het park uit, weg van de bebouwing. Met een duw van mijn heup druk ik het hekje van de tuin om onze woonboot open. De pup in mijn armen piept zacht. Hij likt mijn gezicht.

Ik hoor de man roepen. Hij staat aan het einde van het pad. Bij het horen van zijn stem werkt een rilling zich over mijn rug omhoog en nestelt zich in mijn nek. Ik krijg het koud.

‘Werk alsjeblieft mee, lief beest,’ fluister ik tegen de pup.

Zijn zachte vacht smooft mijn woorden. Snel zet ik het wriemelende bolletje op de vlonder die aan onze woonboot hangt. De slagen van mijn hart roffelen zo hard dat het voelt alsof het uit mijn borstkas wil ontsnappen. Ik knijp mijn ogen dicht en druk mijn rug tegen de zijwand

van de woonboot. De richel waar ik op sta, aan de slootkant, is smal. Hier kan hij me niet zien.

‘Ah, Bello, daar ben je.’

Hij heeft niet eens de moeite genomen om een originele naam te verzinnen.

Het hardhout van de vlonder kraakt onder zijn voetstappen. Zijn passen zijn aarzelend. Hij staat stil. Ik hoor hem hijgen, binnensmonds vloeken. Boos bonst hij op het raam.

Met ingehouden adem roep ik in gedachten iedere hulp aan die ik kan krijgen.

‘Kom maar.’ Hij knielt om het riempje los te maken, dat ik tussen de schuifpui heb geklemd zodat het hondje niet het water in kan duikelen.

Dit is mijn kans. Met één grote stap de hoek om ben ik bij hem en duw hem hard omver, het water in. Hij verdwijnt onder het kroos. Ik spring erachteraan. Duw hem onder water. Hij vecht terug, maar toch heeft hij geen schijn van kans. Hij is lang niet meer zo sterk, de rollen zijn nu omgekeerd. Mijn gymschoenen zakken weg in de modder als ik hem met beide handen om zijn hoofd naar beneden blijf drukken. Zijn magere armen, de handen uit mijn nachtmerries,

maaïen wild onder het oppervlak. Ik bijt op mijn lip om zelf geen geluid te maken. De smaak van ijzer rolt over mijn tong. Pas wanneer hij een tijdje niet meer beweegt, laat ik hem los. Een veel te gemakkelijke dood. Tussen mijn vingers kleeft een dun plukje haar.

Het duurt even voordat ik hem met zijn natte kleding in het visbootje van Tim heb gehesen. Nog nooit ben ik zo blij geweest als nu dat mijn echtgenoot het prima vond om op deze plek te gaan wonen, weg uit de drukke stad met zijn prikkels. De pup kwispelt vrolijk als ik hem tussen mijn benen zet en de buitenboordmotor start. Hier in de Biesbosch zijn voldoende plekken om het lijk te dumpen. Niemand zal hem vinden.

‘Hoi, mam! Wat eten we?’ Als Sophie de woonkamer binnen komt huppelen, krijgt ze meteen de pup in het vizier. Ze laat zich met een kreet van vreugde vallen bij het mandje waarin hij ligt te slapen. Haar koontjes zijn rozig van het buitenspelen en haar ogen zijn gevuld met tranen als ze naar me kijkt. ‘Mam, is hij echt van ons?’ vraagt ze fluisterend.

Ik knik en roer in de boeuf bourguignon die ik gemaakt heb voor vanavond. De beste fles rode wijn die we nog hadden staan, heb ik al opengetrokken.

‘Ja. Alvast voor je verjaardag.’ Ik loop naar haar toe en buk bij het rieten mandje, waarin ik een fleecedekentje heb gelegd. ‘Een meisje van tien kan prima voor een hondje zorgen.’

Ze wilde al zo lang een hond, maar ik durfde het niet aan. Alles lijkt op deze dag perfect samen te komen. Een nieuw begin.

Sophie valt me om mijn nek en overlaadt me met kusjes. We rollen lachend om.

Tim komt niet lang daarna binnen. Hij trekt zijn stropdas los en kijkt met een verbaasde blik naar de plek waar Sophie inmiddels met de pup aan het spelen is. Het is een kluwen van wit en bruin haar, een lange roze tong en een blij kind.

Ik loop naar hem toe en sla mijn armen om zijn middel. ‘Wat een schatje, hè. Sophie en ik zullen goed voor hem zorgen.’

Hij beweegt zijn hoofd heen en weer, alsof hij de gedachte aan iets van zich af probeert te schudden. De hand die over zijn kin wrijft,

maakt een schrapend geluid. ‘Ik snap het niet. Als verrassing voor Sophie heb ik me bij de rasvereniging aangemeld voor een Berner Sennen-pup. De voorzitter zou vandaag met ons kennis komen maken, kijken of wij een geschikt gezin zijn om voor zo’n pup te zorgen.’ Hij kijkt zoekend om zich heen. ‘Is hij er nog?’

SASKIA M.N. OUDSHOORN schrijft zowel thrillers als feelgood romans. Eind 2021 verscheen bij de Verhalenfabriek de korte thriller *Kerststuk*. Binnenkort verschijnen er maar liefst twee thrillers van haar bij De Crime Compagnie.

Lees ook van Saskia:

Dieptepunt
Los geslagen

HUID EN HAAR

Marianne en Theo Hoogstraaten

Sinds die huiveringwekkende kreet, een paar maanden geleden nu, kan ik geen gil of schreeuw meer horen zonder dat een gruwelijk dilemma en een al even gruwelijke waarheid opspelen. Ik had als enige de ontbrekende schakel in het drama opgemerkt. Moest ik zwijgen en de ouders het helse leed besparen, of ze toch met de afschuwelijke werkelijkheid confronteren?

Maar laat ik beginnen bij de dag waarop Marlies, mijn vrouw, suggereerde dat ik er een tijdje tussenuit moest om me ongestoord aan het schrijven van mijn tiende boek te kunnen wijden. De dagelijkse beslommeringen van een gezin met twee opgroeiende kinderen vormden een steeds groter obstakel voor mijn creativiteit.

Marlies kon mijn wanhopige worsteling mijn ideeën om te zetten in woorden en zinnen niet meer aanzien.

‘Waarom vraag je Frans en Laura niet of je een paar weken in hun vakantiehuis mag zitten?’ stelde ze voor.

‘Red jij het dan wel met de kinderen?’ vroeg ik aarzelend. ‘Jij hebt ook je werk.’

Marlies werkt op het Nederlands Forensisch Instituut, als haardeskundige.

‘Ik vraag wel of mijn ouders overdag willen oppassen.’

En dus zei ik op de eerste zaterdag van mei mijn drukke bestaan als huisman vaarwel en ging op weg naar mijn nieuwe onderkomen: een vrijstaande bungalow, die aan het eind van een doodlopende weg lag. Links ervan was een bos, rechts stonden andere vakantiehuisen.

Nadat ik het huis had geïnspecteerd, laadde ik de auto uit en ik installeerde mijn laptop op de grote eettafel voor het raam, met uitzicht op een terras en een verwilderde tuin. Daarna was het tijd voor een glas wijn. Ik ontgrendelde de glazen schuifpui en schoof hem open. Met het glas

in de hand maakte ik een rondje door de tuin, die direct aan het duingebied grensde. Een stukje verderop kronkelde een klinkerpad tussen de duinen door naar zee. In de verte hoorde ik het ruisen van de zee en het krijsen van meeuwen.

De drang om een duinwandeling te maken was niet te weerstaan. Ik pakte mijn kijker, trok gemakkelijke schoenen aan en liep over een strook mul zand met jeneverbesstruiken naar het pad. Een minuut of tien later stond ik boven op een duintop en keek uit over de zee. De temperatuur was aangenaam, ondanks het windje uit zee. Op het strand lagen al de eerste zonanbidders. Met grote sprongen vloog ik het duin af en rende naar de vloedlijn.

De volgende dag was het gedaan met het mooie weer. Harde wind en regenbuien geselden het huis. Ook de rest van de week bleef het koud en regenachtig; uitgelezen schrijfweer dus. Mijn verhaal vorderde dan ook gestaag.

Op de tweede zondag brak de lucht open en begon de aarde te dampen onder de zonnewarmte. De pui naar het terras kon weer worden opengeschoven. In een schuurtje vond ik

stoelen en een tafel, die ik uit de wind achter een zijmuurtje zette. Schrijven in de openlucht, met uitzicht op de duinen. Wat een luxe.

Helaas bleek al snel dat het een luxe was met nadelen. Het naastgelegen huis had inmiddels bewoners gekregen: een gezin met een baby. Ook zij hadden ontdekt dat het aangenaam toeven was op het terras.

Ik zat midden in een achtervolgingsscène. Toen mijn rechercheur al rijdend een zwaailicht op het dak van zijn auto plaatste en de sirene aanzette, begon op het terras naast het mijne de baby te huilen. Omdat ze een kwartier later nog niet stil was, besloot ik mijn wandeling te vervroegen. Als ik terugkwam, zou de rust wel zijn weergekeerd.

Terwijl ik naar het klinkerpad liep, kon ik de verleiding niet weerstaan om een blik op het terras van mijn burens te werpen. Een jonge man en vrouw zaten op tuinstoelen van de zon te genieten, hoofd achterover, ogen dicht. Tussen hen in, op de grond, lag hun baby op een dubbelgevouwen zoogkussen. Haar roze rompertje lichtte op in de zon.

Toen ik terugkwam was het terras van de burens verlaten en ook hun auto was weg. Opgevlucht pakte ik de draad van mijn verhaal weer op, maar vlotten wilde het niet meer.

Ook de volgende ochtend wilde de flow niet echt komen. Zodra de strook zonlicht op het terras breder werd, zette ik de schuifpui open. Frisse lucht, vogelgezing en het verre ruisen van de branding dreven de kamer in. Ik probeerde me te verplaatsen in mijn rechercheur, die een onverklaarbare verdwijning trachtte op te lossen. Tot een door merg en been gaand gegil me van hem losrukte. Geschrokken liep ik naar buiten, naar de tuin van de burens, waar het gegil vandaan kwam. De jonge moeder liep radeloos door de tuin, op de rand van histerie, zo te zien.

‘Sanne, Sanne, mijn baby!’ schreeuwde ze. Ze gebaarde naar het kussen, dat ongeveer op dezelfde plek lag als gisteren, nu zonder baby erop. ‘Ze kan toch niet zomaar weg zijn?’

Tranen trokken zwarte mascaraspoors over haar wangen. ‘Ik weet niet wat ik moet doen,’ zei ze en ze snikte wanhopig.

‘Waar is uw man?’ vroeg ik. ‘Kan hij het kind niet hebben meegenomen?’

‘Nee, hij is gaan hardlopen op het strand en heeft zijn mobiel hier laten liggen. Ik ben alleen even naar binnen gegaan om koffie te zetten en broodjes te smeren.’ Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en hilde hartverscheurend.

Nadat ik 112 had gebeld, probeerde ik haar te troosten. Alles kwam goed, verzekerde ik haar. Terwijl we op de politie wachtten, zocht ik de directe omgeving van de bungalow af.

De rest van de dag was ik zo van slag dat van schrijven niets meer terechtkwam. Daar was het ook te onrustig voor. Politiewagens reden af en aan. Het verstilde duingebied veranderde in een werkterrein voor rechercheurs met camera’s, koffers vol onderzoeksmateriaal en een speurhond. Ik kreeg bezoek van twee rechercheurs, die onderzoekend rondkeken in mijn kamer. Of ik iemand in de buurt van de bungalow had gezien of gehoord voordat de moeder zo smartelijk begon te schreeuwen? Of me misschien iets bijzonders was opgevallen? Ik legde uit dat ik zo in mijn werk was opgegaan dat niet tot me was

doorgedrongen wat er buiten gebeurde.

Nadat ze waren vertrokken, fietste ik naar het dorp om boodschappen te halen. Daarna dronk ik op een terras van een café een espresso. Ik pijnigde mijn hersens met de vraag wat er kon zijn gebeurd. Het enige wat ik kon bedenken, was dat een al dan niet toevallige wandelaar het kind had meegenomen.

De baby was weg en bleef weg. Ik had diep medelijden met de wanhopige en ontroostbare ouders, die inmiddels morele steun van familie hadden gekregen. Twee dagen later, op zaterdag, vertrokken ze, in shock. Ik dacht me weer volledig aan mijn verhaal te kunnen wijden. Het bleek een vergissing. De verdwijning van de baby had meer impact dan ik had verwacht en ging zelfs deel uitmaken van mijn dagelijkse telefoongesprekken met Marlies. Na dagen spuurwerk was er van de baby nog geen spoor en dus werd het Nederlands Forensisch Instituut ingeschakeld.

Haaronderzoek is vaak een laatste strohalm bij misdaden die onopgelost dreigen te blijven. Voor een schrijver van misdaadromans zou een

vrouw met zo'n beroep een onuitputtelijke bron voor inspiratie moeten zijn. Maar nee. Geheimhouding en discretie staan onwrikbaar hoog in het vaandel bij Marlies. Nu ik echter zelf bij een zaak betrokken was, al was het dan zijdelings, werd ze een fractie mededeelzamer. Ze liet zich zomaar ontvallen dat op de plek waar de baby was verdwenen wat druppels bloed en haren waren aangetroffen.

‘Zaten die haren soms op het zoogkussen?’ vroeg ik.

Het bleef even stil. ‘Hoe weet jij dat?’

‘Ik heb het kind daarop zien liggen, de dag voor het verdween. Iedereen die de afgelopen tijd naar dat kind is komen kijken, kan er haren op hebben achtergelaten.’

‘Meneer heeft er kijk op,’ zei ze geamuseerd. ‘Maar je hebt wel gelijk, en de klus is nog complexer dan jij vermoedt.’

‘O ja?’ Ik kon bijna horen hoe ze aarzelde om meer te vertellen. ‘Van hoeveel personen zijn er haren gevonden?’ probeerde ik.

‘O, van een aantal,’ antwoordde ze neutraal.

‘Die probeer je dus te matchen met haren van

de ouders, familieleden en andere bezoekers. Als dat met een of meerdere niet lukt, kunnen die van de ontvoerder zijn, toch?’

‘Klopt, maar dan zijn we meer dan een week verder. Jij kunt vanuit je kamer toch het pad zien dat naar zee loopt?’

‘Ja, hoezo?’ vroeg ik, verbaasd over de abrupte overgang.

‘Lopen daar vaak mensen met honden?’

‘Ja. Mensen uit de buurt die ze op het strand uitlaten.’

‘Lopen die honden los? Heb je er weleens een op je terras gezien?’

‘Niet dat ik weet. Zaten er soms hondenharen op dat zoogkussen?’

‘Zou kunnen,’ zei ze terughoudend. ‘Het zou me in elk geval niet verbazen als de politie de komende dagen extra belangstelling heeft voor hondenbezitters. Ik geef de telefoon nu aan de kinderen, hoor.’

Ik miste mijn zoontjes en was blij hun stemmen te horen. Ze misten mij ook. Het zweet brak me uit bij de gedachte dat een van hen zou verdwijnen. Voortaan zou ik elke zaterdag langs het

voetbalveld staan om ze aan te moedigen, nam ik me voor.

‘Voel je je nog wel veilig daar, papa, in je een-tje?’ wilde mijn oudste zoon weten.

Ik moest er een beetje om lachen, maar controleerde voor ik ging slapen toch nog even of ik ramen en deuren wel had gesloten. Ineens hoorde ik vanuit mijn bed elk geluidje, van een tak die tegen het raam tikte, van een dier dat om het huis scharrelde.

De laatste week van mijn verblijf kwam ik eindelijk goed op dreef. Woorden en zinnen spatten uit mijn pen alsof er een hoosbui over het papier trok. Ik startte elke dag met een vroege ochtendwandeling, om me daarna verfrist en uitgewaaid op mijn werk te storten.

Twee dagen voor mijn vertrek begon ik mijn wandeling in het dennenbos naast de bungalow. De zon was net op. Tussen de bomen hing nog wat nevel. In de zonnestralen glinsterden druppels aan dennennaalden als diamantjes. Ik dacht in de verte een beest te zien en richtte mijn verrekijker. Tot mijn verrassing bleek het een grote vos te zijn, een mannetje, nam ik aan.

Tussen zijn kaken hing een levenloos konijn. De vos had zijn oren gespitst en speurde alert de omgeving af. Zijn roodbruine vacht glansde in de zon. Doodstil bleef ik staan en volgde hem met de kijker toen hij ging lopen. Hij bewoog zich soepel voort, bijna gracieus, leek nauwelijks gehinderd door het gewicht van zijn prooi. Tussen een paar struiken door verdween hij uit het zicht. Zou daar ergens een vossenburcht zitten? Nieuwsgierig liep ik naar de plek en baande me een weg tussen de takken door. De opening zat goed verstopt tussen de wortels van een overhelende boom. Waarschijnlijk was het konijn voor zijn welpjes bestemd. Ongeveer in deze periode van het jaar waren die aan hun eerste vaste voedsel toe. Het arme beest zou door de ouders aan stukken worden gescheurd, goed worden gekauwd, doorgeslikt en uiteindelijk als braaksel aan de jongen worden gevoerd.

Terwijl ik terugliep naar de bungalow vielen er beelden bij me binnen die uit een boze droom afkomstig leken. Normaal gesproken ben ik daar blij om en werk ik ze uit in mijn verhalen. Nu wilde ik ze het liefst verdringen. Het lukte niet,

het lukte me ook niet om te werken voordat ik er met Marlies over had gesproken.

‘Het moet wel heel belangrijk zijn dat je me op mijn werk belt,’ zei ze.

‘Dat zou kunnen, ja. Eh... die hondenharen op dat zoogkussen, zouden dat ook vossenharen kunnen zijn?’

‘Waarom wil je dat opeens weten?’

‘Nou, je vroeg of ik weleens een hond op het terras had gezien. Vanochtend zag ik een vos vlak bij de bungalows rondstruinen. Vertelde Laura laatst niet dat hier in de zomermaanden regelmatig vossen op afval afkomen?’

‘Klopt. Vossenharen, zeg je? De niet-humane haren op dat kussen hebben we als “waarschijnlijk hondenharen” gekenmerkt,’ dacht ze hardop. ‘Honderd procent zekerheid krijgen we pas als we een van die haren opofferen voor mitochondriaal DNA-onderzoek. Een beetje haarkloverij. Wat schiet je ermee op?’

‘Je zou er hondenbezitters door kunnen uitsluiten.’

‘Waardoor het politieonderzoek definitief op een dood spoor wordt gezet.’

‘Dan hebben de menselijke haren dus niets opgeleverd?’ concludeerde ik.

‘Dat mag je zelf bedenken. Ik heb al meer losgelaten dan ik zou moeten.’

De volgende dag stond ik bij het kriecken van de dag op en liep rechtstreeks naar een plek waarvandaan ik het vossenhol onopgemerkt kon observeren. Ik bleek niet de enige te zijn die het had ontdekt. Er stond al iemand met een kijker naar te turen, een boswachter, naar zijn kleding te oordelen. Hij draaide zich om en gebaarde dat ik stil moest zijn.

Muisstil sloop ik naar hem toe en richtte mijn kijker op het hol. De vos die ik eerder had gezien, kwam er net uit. In de opening achter hem verscheen een beige kopje, vlak ernaast nog een, en nog een. Met ingehouden adem volgden we even later de speelse capriolen van zeven welpjes. Ze roken ons niet, omdat de wind naar ons toe stond.

Doodstil bleven we tussen de bomen staan. Wat een prachtig schouwspel.

‘Ze zien er opmerkelijk goed doorvoed uit,’ fluisterde de boswachter. ‘En dat na zo’n lange winter en veel sneeuw.’

‘Ik heb die vos gisteren een groot konijn naar het hol zien sjouwen,’ zei ik zacht.

‘Als ze veel jongen hebben en de kans krijgen, pakken ze ook weleens een reekalfje, of een lammetje. Voor zo’n fors uitgevallen rekel als die daar moet dat geen probleem zijn.’

Een van de jongen kroop het hol weer in en sleepte iets naar buiten. Onmiddellijk zetten zijn broertjes en zusjes er hun tanden in en met z’n allen begonnen ze er vrolijk aan te rukken en te trekken.

Ik voelde me onpasselijk worden en draaide aan de scherpstelling van mijn kijker. Ik had het goed gezien. Al spelend trokken ze een vuil, rafelig stuk stof aan flarden, dat eens roze was geweest.

Zowel de thrillers als historische romans van MARIANNE EN THEO HOOGSTRAATEN krijgen lovende recensies. In 2018 werden ze voor hun hele oeuvre onderscheiden met de Gouden Vleermuis.

Lees ook van dit auteursduo:

Kinderspel
Machteloos
Lokvrouw
Verdrongen verleden
Een middag aan zee
Schijnwereld
Evenbeeld
Bloedlink
De verleidsters
Zondeval
Wat niemand weten mocht
Amalia's erfenis
Dans om de troon
De schaduwkoningin
Lust en schande

WEGENS GOED GEDRAG

Heleen Smit

Buiten adem rende Rosa de trappen af. Het zou haar conditie goed doen als ze de lift in de flat ook eens negeerde wanneer ze geen haast had. Voordat ze de zon in stapte, zette ze haar zonnebril op. De wind die eeuwig om het gebouw heen gierde, trok aan de opgevouwen boodschappentas die ze onder haar arm klemde. Ze ontgrendelde haar oude wagentje waar de warmte uit golfde. Geen tijd om die door te laten waaien. Straks was hij al thuis voordat zij terugkwam van de bakker.

Met de ramen open en de blazers aan zette ze de auto in de achteruit en keek over haar schouder. Ineens dook er iemand pal achter de wagen op. Vlug haalde ze haar voet van de kop-

peling en wachtte tot de man was gepasseerd. Maar hij bleef staan. Een donker T-shirt spande om een brede borstkas, verder zag ze niets van hem. Maar het was genoeg om haar maag een buiteling te laten maken en haar hart in haar keel te laten bonken. Meteen sprak ze zichzelf in gedachten streng toe. Hij kon het niet zijn. Hij kende haar nieuwe naam en adres niet. En bovendien was het onmogelijk dat hij nu al vrij rondliep. Hij had nog minstens anderhalf jaar te gaan. Toch?

Plotseling was hij weg. Vlug keek ze om zich heen. Pas als ze zijn gezicht had gezien, zou ze echt gerustgesteld zijn. Ze spotte zijn bovenlichaam in de rechterbuitenspiegel. Hij zou zo voorbij zijn en in zijn eigen voertuig stappen, hield ze zichzelf voor. Maar het portier ging open en er schoof iemand op de passagiersstoel. Ze hapte naar adem en voelde haar mond droog worden. Zijn haarlijn was naar achteren opgeschoven, in de ooit zwarte haardos zaten zilvergrijze strepen en het bierbuikje had plaatsgemaakt voor spieren, maar zijn donkerbruine ogen fonkelden nog even fel als op die allerlaat-

ste avond dat ze hem had gezien, ruim tien jaar geleden.

‘Dag, Rosita.’

Ze haatte die variant op haar naam. Ze zou meteen moeten vluchten, om hulp moeten roepen, de politie bellen, maar ze bleef doodstil zitten en klampte zich vast aan het stuur. Zelfs toen zijn vingers de vochtige krulletjes die uit haar knot waren ontsnapt beroerde, durfde ze zich niet te bewegen. Kippenvel trok ondanks de warmte van haar nek naar haar armen.

Hij snoof en één mondhoek krulde daarbij iets op. ‘Je lichaam herinnert zich mijn aanraking nog.’

‘Ik wil dat je uitstapt en mij met rust laat,’ zei ze niet erg overtuigend.

Weer wipte die ene mondhoek omhoog. ‘Ik had wel een iets enthousiastere begroeting verwacht na al die jaren.’ Het strelen stopte. Plotse-ling sloten zijn vingers als een bankschroef om haar nek. ‘En blijdschap omdat we eindelijk weer samen zijn.’

Ze klemde haar kaken op elkaar, probeerde de pijnlijke druk op haar nek te negeren.

Ruim tien jaar had hij de tijd gehad om uit te vogelen waarom het zo was misgelopen op hun laatste avond samen. Wist hij hoe het zat en wilde hij nu wraak?

‘Toen ik erin ging, hield het idee dat jij op me zou wachten me op de been. Maar je kwam niet op bezoek, je telefoonnummer bestond niet meer en mijn brieven kwamen ongeopend terug. Toen viel het kwartje. Je had verder moeten vluchten, Rosita. Veel verder.’ Hij bracht zijn gezicht vlak bij haar oor. ‘Nu ga jij boeten voor wat je me hebt geflikt.’ Hij zette zijn woorden extra kracht bij met meer druk op haar nek. Zijn andere hand vouwde hij losjes om haar keel.

In eerste instantie had haar vriendje zo spannend geleden, met zijn rijkdom en zijn avontuurlijke leven. Tot ze besepte waar het geld vandaan kwam en wat hij deed om het te verdienen. Vertrekken was geen optie. Dat hadden de handen die nu weer om haar hals lagen duidelijk benadrukt. En toen veranderde er iets. Toen móést ze wel iets verzinnen om hem uit haar leven te bannen.

Hij kreeg twaalf jaar. Een forse straf voor

drugshandel en een ripdeal waarbij meerdere gewonden waren gevallen, waarvan één zeer ernstig. Maar lang niet zo fors als waarop ze had gehoopt toen ze op die avond dat ene telefoontje pleegde.

‘Tien jaar, zes maanden en achttien dagen, Rosita. Zoveel ben ik kwijt van mijn leven, dankzij jou. Als ik me niet zo goed had gedragen, was het nog langer geweest.’ Terwijl hij haar luchtpijp dichtkneep, zette ze haar nagels in zijn armen, haalde daarna uit naar zijn gezicht. Het had geen enkel effect. Ze bleef worstelen, maar voelde dat ze langzaam wegzakte.

Tot de handen ineens weg waren en zuurstof haar longen weer bereikte. Hij kermde. Ze opende haar ogen en zag hem naar zijn eigen keel grijpen. Het portier aan zijn kant stond open. Donkerbruine ogen in een verbijsterd gezicht staarden haar van buiten de auto aan, een piepjonge kopie van degene in de auto, van wie het bloed tussen zijn vingers door op zijn spijkerbroek drupte.

‘Mam.’ De onderlip van de jongen trilde.

Gauw klikte ze haar gordel los, snelde naar

hem toe en trok de jongen in haar armen.

‘Hij wilde je vermoorden,’ zei hij gesmoord door haar borst.

Ze drukte een kus op zijn kruin. ‘Ja, maar jij hebt me gered.’

‘Ik wist niet zeker of dit de slechte man was waar je altijd die nare dromen over had.’ Hij begon te snikken.

‘Verdomme, Rosita,’ klonk het zwakjes vanuit de auto. ‘Is dat... Is hij mijn... Heb je me daarom verraden?’

Ze keek naar de man die ze ooit had liefgehad. Die haar het mooiste cadeau had gegeven wat ze ooit had kunnen krijgen. Een zakmes stak uit zijn hals, het mes dat ze de jongen exact een jaar geleden had gegeven. Bloed gulpte langs het heft naar beneden.

‘Dit is Jayden, je zoon,’ zei ze, terwijl ze toekeek terwijl de blik in zijn ogen dof werd. ‘Vandaag is zijn tiende verjaardag.’

HELEEN SMIT debuteerde met de thriller
Op het verkeerde moment. Dit boek stond op
de longlist van de Bronzen Vleermuis en was
beste thrillerdebuut 2020 bij Hebban. Vorig jaar
verscheen haar polderthriller *In de knel*.

Lees ook van Heleen:

Op het verkeerde moment
In de knel

10 SECONDEN

Ingrid Oonincx

Toen ik op een saaie zondagmiddag op internet op zoek was naar koopjes en er een hinderlijke pop-upadvertentie op mijn scherm verscheen, klikte ik hem meteen weg. Het was vast weer zo'n marketingtrucje van een stomme loterij waarbij je nooit wat wint. Of gebedel van een goed doel waarbij het overgemaakte geld alleen maar wordt ingezet voor een nieuwe stroom aan bedelacties.

Toen de advertentie na vijf minuten opnieuw verscheen, wilde ik hem in eerste instantie weer wegklikken, maar blijkbaar was er iets in mijn onderbewuste getriggerd, want mijn vinger bleef bewegingsloos boven de muisknop hangen. Ik las de tekst die in fonkelende showletters op een hardroze achtergrond stond.

*Jij bent de uitverkorene.
Klik hier.*

Verontwaardigd haalde ik mijn neus op. Uitverkoren om opgelicht te worden, bedoelden ze. En anders wel uitverkoren om de troep van andere mensen op te ruimen in de kantoren die ik dagelijks schoonmaak. Of nog treffender: uitverkoren om een eenzaam bestaan te leiden.

Maar toch klikte ik erop. Misschien leefde er een laatste sprankje hoop in mij dat dacht dat ik deze keer wél geluk zou hebben.

Het vervolg was dat er iets bij mij thuis bezorgd zou worden. Op woensdag belde de pakketbezorger aan. Hij bracht een doos van stevig karton in dezelfde hardroze kleur als de website. Er zat een brief op vastgeplakt. In de aanhef werd ik wederom 'de uitverkorene' genoemd. Gek genoeg begon ik me daardoor een beetje speciaal te voelen, hoewel ik vermoedde dat iedere gek die op die website zijn gegevens had ingevuld zo'n doos ontving. Ik opende de brief en las.

Werp een blik in deze doos en zie tien seconden van je toekomst.

Let op: in ruil voor deze exclusieve aanbieding lever je tien jaar van je leven in.

Van schrik liet ik de doos uit mijn handen vallen. Wat was dit voor perverse grap? Waarom wilden ze een eenzame vrouw op zo'n gemene manier kwellen? Bovendien kon dit helemaal niet waar zijn, en als het toch waar was, dan was het een oneerlijke ruil.

Kwaad zette ik de doos bij het oud papier. Ik was er weer eens ingetuind.

Het duurde nog ruim een week voordat het papier zou worden opgehaald. In die dagen dacht ik na over mijn leven. Zeggen dat mijn bestaan mislukt was, zou overdreven zijn, maar veel levensvreugde had ik niet. Ik werkte, at, keek tv en ging slapen. In het weekend deed ik boodschappen voor de hele week en af en toe maakte ik een praatje met een gepensioneerd dame die een paar appartementen verderop woonde. Zij was mijn enige contact.

In de toekomst zou er waarschijnlijk niet veel

veranderen. Hoewel, waarschijnlijk was mijn reumatische artritis dan erger geworden en was ik nog een stuk dover dan nu.

Ik zette de doos weer op tafel. Stel dat het waar was dat me tien jaar van mijn leven werd ontnomen, was dat dan erg? Ik kon er geen duidelijk antwoord op geven.

Toen ik op maandagavond terugkwam van het werk passeerde ik het appartement van de oude dame en kreeg ik een idee. Ik haalde de roze doos thuis op en belde bij haar aan.

‘Kun jij me helpen deze doos te openen? Mijn artritis speelt weer op. Mijn vingers zijn te stijf.’

‘Maar natuurlijk,’ zei ze, en ze gebaarde me haar naar haar huiskamer te volgen. ‘Wat gezellig dat je me eindelijk eens thuis komt opzoeken,’ zei ze, en ik voelde me schuldig. Snel zei ik tegen mezelf dat zij al een mooi en lang leven achter de rug had en dat ik minstens twintig jaar jonger was. Bovendien was de kans buitengewoon klein dat dit echt waar was.

Ze pakte een schaar en tergend langzaam verwijderde ze de tape die de doos bij elkaar hield. Vragend keek ze me aan. ‘Maak maar open,’

spoorde ik haar aan. Ik merkte dat mijn handen trilden.

‘En?’ vroeg ik gespannen.

Verbaasd keek ze op. ‘Er zit niets in. Ik denk dat iemand een grap met je uithaalt.’

‘Is de doos leeg?’ Ik probeerde te bedenken wat dat betekende. Ineens ergerde ik me. Dagenlang had ik aan niets anders kunnen denken. Waarom had ik me zo in de luren laten leggen?

‘Ja, kijk zelf maar.’

Voordat ik beseftte wat ik deed keek ik in de doos. Onmiddellijk kreeg ik een helder visioen. Ik zag mezelf in mijn vertrouwde supermarkt in een lange rij voor de kassa staan. Op een elektronisch bord zag ik dat er tien wachtenden voor me waren.

Ik voelde paniek opkomen. Er was me een beeld van de toekomst beloofd en hoewel ik het niet aan mezelf had durven toegeven, had ik stiekem gehoopt op een betere toekomst met ander werk, een groter huis, misschien zelfs met een partner of vrienden.

Dit kon het niet zijn. Dit mocht het niet zijn.

‘Niet verdrietig zijn,’ zei de oude dame. ‘Dit is

vast een vergissing van de leverancier.’

‘Dat is het niet,’ concludeerde ik. ‘Ik was de uitverkorene. Niet jij. Daarom zag jij niets. Dit heb ik aan mezelf te danken. Dit is slechte karma.’

Ik zei haar gedag en ging terug naar mijn rotleven dat tien jaar korter zou gaan duren. Misschien was dat het enige lichtpuntje dat ik nog zag.

De volgende dag hoorde ik dat de oude dame nog diezelfde avond was overleden.

INGRID OONINCX schrijft psychologische thrillers met goed uitgewerkte personages, verrassende plots en veel vaart.

Lees ook van Ingrid:

Wie is de man die naast je slaapt? (Pretty boy)

Medicijn

Sluipweg

Botsing

Nickname

Verdwenen

GA NIET KIJKEN

Tamara Geraeds

‘Tien jaar staat dit huis er, Mark. Het is toch niet normaal dat alles dan gaat verzakken? Ik bel de aannemer.’

‘Laat mij er eerst naar kijken. We kunnen altijd nog contact opnemen met de aannemer. Bovendien is het niet het hele huis dat verzakt, je overdrijft weer.’

De irritatie werkt zich omhoog naar mijn keel, waar een verontwaardigd gesputter uit ontsnapt. ‘Wéér? Ik overdrijf wéér? Jij doet zoals gewoonlijk alsof het niets voorstelt bedoel je? Er zitten hele scheuren in de wanden, Mark! Nog even en de hele serre laat los.’

‘Zo erg is het nog niet. Wacht nou gewoon even tot ik thuis ben, oké?’ Zijn toon is sussend.

‘Als ik terug ben, kijk ik meteen naar de serre, en als ik het niet zelf kan oplossen, bel ik de aannemer. Ik beloof het. En na deze klus blijf ik een tijdje thuis. Ik ben de laatste tijd veel te vaak weggeweest.’

Daar kan ik niets tegen inbrengen. Ik zucht. ‘Ik heb je graag vaker thuis. Ik voel me een beetje alleen hier.’ Dat dat voornamelijk komt doordat het me niet lukt om vriendschappen te behouden, zeg ik niet hardop. Dat weet hij ook wel. We verhuisden hierheen nadat mijn beste vriendin Lisa zelfmoord pleegde. Ik sprak haar elke dag, zag haar twee à drie keer per week. De leegte die ze achterliet was onbeschrijflijk. Ik moest daar weg. Daarom kochten we dit prachtige nieuwbouwhuis en kon ik opnieuw beginnen. Het duurde even voordat ik nieuwe vriendschappen durfde aan te gaan. Maar toen kreeg de buurvrouw, met wie ik een band begon te krijgen, een ongeluk. Een andere vriendin, Marja, verhuisde en liet nooit meer iets van zich horen. Inmiddels durf ik nog nauwelijks met iemand te praten, bang dat het klikt en ik diegene daarna kwijtraak. Het lijkt wel alsof er een vloek op me rust. Het is een

wonder dat ik Mark nog niet kwijt ben, mijn rots in de branding, mijn steun en toeverlaat. Zonder hem was ik allang ingestort.

Marks stem doorbreekt mijn gedachten. ‘Dat wil ik ook, Mo. Lekker samen zijn. Luister, ik moet gaan, ik heb nog veel werk te doen hier.’

‘Succes en tot snel, lieverd.’ Ik stuur hem een hoorbare handkus.

‘Tot snel. En Mo?’

‘Hmm?’

‘Beloof me dat je die serre met rust laat. Beloof het me.’

Waarom klinkt hij opeens bezorgd? Is hij bang dat ik die aannemer tegen me in het harnas jaag? Of dat ik onnodig kosten maak?

Ik beloof hem dat ik niets zal ondernemen tot hij terug is en we hangen op.

Ik bestudeer de barsten in de wanden. De hele serre kraakt. De herfstwind doet zijn best om de zwaartekracht een handje te helpen. Op mijn knieën ga ik verder met het uitruimen van de kast die tegen de muur staat. Als de hele mikmak hier instort, wil ik zo min mogelijk schade hebben. Vandaag nog haal ik de serre leeg.

Twee uur later plof ik uitgeput neer op het enige meubelstuk dat nog in de serre staat: de grote fauteuil die van Marks vader is geweest. Onder me kraakt de vloer waarschuwend. Ik spring verschrikt overeind als het laminaat op meerdere plekken losschiet. Eén stuk slaat hard tegen mijn kuit en ik slaak een kreet van pijn.

Ik hup op één been opzij en wrijf over de pijnlijke plek.

Al snel sta ik weer stil, want ik zie iets vreemds, onder het laminaat. Ik trek een aantal planken los en mijn mond valt open.

Onder de vloer zit een luik.

Waarom weet ik hier niets van? Is het een schuilkelder die Mark in het geheim heeft laten graven? Als hij bang is voor een oorlog of natuurramp, waarom heeft hij het daar dan nog nooit met mij over gehad?

Marks woorden stromen als een waterval terug mijn hoofd in. 'Beloof me dat je die serre met rust laat. Beloof het me.'

Hij wilde niet dat ik dit luik vond.

Mijn hand gaat naar het handvat erbovenop, maar ik trek hem op het laatste moment terug.

Wil ik wel weten wat eronder zit?

Ik denk aan de bouw van ons huis, tien jaar geleden. Het liep allemaal op rolletjes, tot er een probleem was met de serre. Mark ging er een week lang samen met iemand naartoe om het op te lossen, omdat de aannemer anders in tijdnood kwam. Die keer dat ik onverwachts kwam kijken hoe het ervoor stond, snauwde hij me af en werkte me zo snel mogelijk de deur uit. Op dat moment was hij alleen bezig. Hij vertelde me dat zijn vriend, die ik niet kende, even naar de bouwmarkt was gereden om materiaal te halen.

Mijn blik schiet naar mijn telefoon, op de salontafel in de huiskamer, alsof Mark daardoorheen kan zien wat ik van plan ben.

Ik moet weten wat zich hieronder bevindt. Als ik nu niet kijk, zal ik het nooit weten. Mark zal er alles aan doen om het voor me verborgen te houden, dat weet ik zeker. Ik kan nog de lichte paniek in zijn stem horen toen hij me op het hart drukte om zelf niets te doen.

Ik pak de handgreep stevig vast en trek. Piepend gaat het luik open.

Meteen val ik hoestend achterover. De stank

die uit het gat komt is onbeschrijflijk. Gal komt naar boven en ik druk kokhalzend mijn mouw tegen mijn gezicht. Mijn ogen prikken nog als ik me na een paar ademteugen over het gat buig. De gedachte die direct bij me opkomt, duw ik met geweld in een hoekje van mijn hoofd. *Niet Mark, dat is onmogelijk.*

Onder het luik is een trap. Huiverend daal ik af in een soort maffe kelder. Met mijn vrije hand zoek ik naar een lichtknopje en druk het zonder nadenken in.

Ik struikel achteruit en verlies mijn evenwicht. Als ik met beide armen mijn val probeer te breken, slaat de stank onverbiddelijk over me heen. Ik draai mijn hoofd opzij en spuug de hele vloer onder.

Hijgend veeg ik mijn mond af en kom over-eind. Mijn hele lijf bibbert. Toch kijk ik opnieuw naar het midden van de ruimte.

Er staat een stoel, met daarop een vrouw. Nee, geen vrouw, niet meer. Haar gezicht is half weg-gerot, aangevreten door ongedierte. Iets geligs drupt op de grond naast haar.

Maar dat is niet het ergste. Ik ken haar. Het

is Marja, de vriendin die wegging zonder enig bericht. Degene die me in de steek had gelaten. Dacht ik.

Tranen lopen over mijn wangen als ik naar haar toe loop. Elke stap kost me moeite. Mijn lichaam is loodzwaar en een stekende pijn trekt door mijn hoofd.

‘O, Marja. Zeg me dat het niet waar is. Zeg me dat Mark dit niet heeft gedaan.’

Ze blijft roerloos zitten. Nooit meer zal ze zich bewegen.

Plotseling overweldigd door het besef dat Mark dit gedaan moet hebben, draai ik me om en sprint de trap op. *Mijn Mark is een moordenaar. De zorgzame man die altijd voor me klaarstaat als ik me eenzaam voel omdat ik zo lastig contact maak, is...*

De adem stukt in mijn keel. Mijn benen begeven het. Ik zak naast het luik op de grond. ‘Nee...’

Ik dring me door mijn herinneringen heen, terug naar de avond waarop de buurvrouw stierf.

Waarom heb ik hier nooit bij stilgestaan?

Pas de volgende dag kregen wij het vreselijke nieuws te horen dat iemand haar had aangere-

den. Mark was die avond naar het café met een vriend. Hij dronk niet veel, dat deed hij nooit. Stel je voor dat ik hem nodig zou hebben...

Altijd was hij er voor mij, als enige. Dat vond hij fijn. Fijner dan ik ooit had kunnen vermoeden. *Hij zorgde ervoor dat ik alleen bleef. Marja, Lisa. Hij heeft iedereen die mijn leven binnenkwam verwijderd.*

Een week later vond ik een factuur van de garage in zijn zak. Hij schrok toen ik hem naar de schade vroeg. Aarzelde even voordat hij met uitleg kwam.

Grommend buig ik me voorover en druk mijn handen tegen mijn hoofd. *Hoe kon ik zo stom zijn? Zo blind?*

Tranen druppen op mijn knieën. Lange tijd blijf ik zo zitten. Dan sta ik vastberaden op.

Hij zal boeten voor zijn daden.

Mark vindt de paddenstoelen die ik in het eten heb gedaan heerlijk. Geen moment komt bij hem op dat ze giftig zijn. Ze werken snel. Als ik hem even later de schade in de serre laat zien en het luik open, is er slechts een klein duwtje nodig

om hem van de trap te laten tuimelen. Met een verbijsterde kreet smakt hij op de stoffige vloer naast Marja. Onder de grond, waar hij ook mijn andere vriendinnen heeft gestopt, omdat hij me niet wilde delen.

Over een uur laat ik de kelder vollopen met cement. Daarna leg ik een nieuwe vloer, dump Marks reisspullen en over twee dagen geef ik hem op als vermist.

En morgen ga ik stappen. Ik heb heel wat in te halen.

TAMARA GERAEDS werkt als freelance docent Engels, Nederlands en creatief schrijven, en als redacteur voor verschillende uitgeverijen. Daarnaast schreef ze meerdere Young Adult- en jeugdboeken, en een aantal thrillers voor volwassenen. Haar thriller *Woede* verschijnt binnenkort als Kobo Original.

EEN PERFECTE 10

Angelique Haak

Hij steunde met zijn handen op de sponning van het raam en snoof de buitenlucht op. Het was zijn verjaardag, en wat een geweldig onverwacht cadeau gaf de natuur hem vandaag! Hij had het weerbericht niet nodig om te weten dat er een eerste zomerse dag op komst was. Niet alleen de atmosfeer ademde dat uit, hij voelde het in ál zijn vezels.

Zijn hartslag versnelde bij het klikklakken beneden op straat en hij boog wat verder uit het raam. Totaal onbewust van zijn aanwezigheid bewoog ze zich op haar hakken over het trottoir. Borsten deinend bij elke stap, lang haar dansend langs haar armen, wiegende ietwat brede heupen. Een acht min.

Warm van de tintelingen die hem beloften de-

den van wat nog komen ging, sloot hij het raam. Vandaag opende hij voor de tiende keer de jacht naar een perfecte tien. Een jubileum! En wanneer hij vlak voor middernacht zijn handen rond haar hals zou leggen en zij haar laatste adem uitblies, pas dan was zijn feestje compleet.

Sannes ogen gleden over de WhatsApp-berichten op haar telefoon.

Ik hoorde wat Erwin je geflikt heeft. Wat een eikel!

Ik kom zo met wat vrienden een drankje bij je doen, ben er bijna.

Hou je taai!

Tranen welden op. Goede oude Vincent, haar buurjongen én trouwe vriend die altijd voor haar klaarstond. Geen *ik heb het je toch gezegd* of andere zinloze verwijten. Hij zou vast nooit zo met vrouwen omgaan als die klootzak van een...

‘Sanne, telefoon weg! Het zit nokkievol buiten!’ Robert keek van haar naar het drukke terras. ‘En waar blijft Erwin in godsnaam?’

‘Pfff, weet ik het. Hij zal wel met de een of ander in bed liggen.’

Sanne zag Roberts ogen groot worden, maar voor hij de kans kreeg om ook maar iets te vragen, snelde ze naar het terras. Robert was er sowieso al fel op tegen geweest dat zijn middelmatige serveerster en favoriete barman iets met elkaar begonnen. Ze kon wel bedenken wie er, als het erop aankwam, kon vertrekken nu haar romance met Erwin voorbij was. En dat dát zo was, daar was geen twijfel over mogelijk. De smeerlap!

Vincent, die ook bevriend was met Erwin, had haar nog gewaarschuwd voor diens dubieuze reputatie. Maar juist vanwege die reputatie en al die vrouwen die zich aan Erwin aanboden, had ze zich geveleid gevoeld dat hij juist háár wilde. Had ze maar...

‘Hé, hoe is het?’

Erwin stond ineens voor haar.

‘Wat boeit jou dat?’

‘Kom op nou, Sanne. We kunnen er toch op zijn minst over praten?’ Erwin pakte haar hand. Ze had gedacht dat ze van hem zou walgen als ze hem weer zag, maar hij was nog net zo verrukkelijk als anders, verdomme!

‘Praten doe je maar met die slet met wie ik je gisteren aantrof in bed. En als je me nu los wilt laten, want ik moet aan het werk.’

De zielige puppyblik waarmee hij voorheen alles bij haar gedaan kreeg, maakte haar nu furieus. Haar wangen begonnen hevig te gloeien en ze trok zich los. Ze zag Vincent net met een groep vrienden het terras op komen lopen en zwaaide naar hem. ‘Aan het werk, Sanne,’ fluisterde ze zichzelf toe. Ze ademde even diep in om te kalmeren, en liep toen naar de tafel waar een niet-on aantrekkelijke kerel zat te wachten om zijn bestelling door te geven.

Zijn aders pulseerden bij het zien van al dat vrouwelijk schoon op het terras. Een brunette in een strakke spijkerbroek boog naar voren om haar wijntje te pakken. Vetrolletjes vormden zich daarbij over haar broekband. Jammer. Een zeven min.

Dan links van hem. Blond, slank, mooi gezichtje, echt een stoot. Helaas, een sigaret in haar hand. Getver. Een mager vijfje.

Spontaan gleed zijn tong langs zijn lippen toen hij de kleine, ietwat stevige meid van ergens eind

twintig zag zitten. Ze had een buitenlandse uitstraling, Indonesisch? De vriendin die haar vergezelde, viel compleet bij haar verschijning in het niet. De Indonesische schone droeg een felroze jurkje met oranje franjes aan de onderrand die over haar bruine benen kriebelden bij elke beweging die ze maakte. Zij kwam absoluut in de buurt van een tien. Bijna...

Toen viel zijn blik op háár. Die furieuze blik in haar ogen en de blosjes op haar wangen waren opwindend en gaven haar iets ongeremds. Waarom was haar schoonheid hem niet eerder opgevallen? Zou hij haar vanavond kunnen meekrijgen?

‘Wat mag het zijn?’ Sannes stem trilde lichtjes.

‘Alles oké met je?’ De kerel, die iets bekends had, keek haar onderzoekend aan.

Ze knikte, al zou ze ter plekke in tranen kunnen uitbarsten.

‘Een witbiertje graag.’

Ze legde een bierviltje op tafel en haar hand raakte daarbij de zijne. Ze schrok van de statische lading die tussen hen knetterde.

‘Jemig, sorry!’ zei ze. Hij glimlachte.

‘Blijkbaar springt de vonk over tussen ons.’ Er glom iets in zijn ogen wat Sanne niet direct kon plaatsen, maar wat haar huid deed tintelen. Charmant was ie. Charismatisch. Ze vroeg zich weer af of ze deze gast eerder gezien had en glimlachte terug. ‘Blijkbaar.’ Met Erwins blik nog altijd in haar rug prikkend, boog ze naar voren. Iets harder dan nodig vroeg ze: ‘Wil je iets bij dat biertje?’

Hij leunde nu met een brutale blik op zijn gezicht achterover. ‘Dat jij straks met mij mee naar huis gaat? Ik geef een feestje vanavond en je bent van harte welkom.’

Sanne slikte. Meegaan met een wildvreemde vent? Hij was absoluut aantrekkelijk, maar dit soort gedrag was niets voor haar. Ze keek even op en zag dat Erwin naar haar staarde. Meteen voelde ze het vuur weer oplaaien. Wat hij kon, kon zij ook!

‘Lijkt me gezellig. Ik ben om tien uur klaar met werken.’

‘Geweldig!’ De kerel keek verlekkerd naar haar. ‘Ik wacht hier op je.’

Sanne knikte en draaide zich om. In het voor-

bijgaan schonk ze Erwin een triomfantelijke glimlach.

‘Een feestje, zei je toch?’ Sanne stapte aarzelend over de drempel toen Jens – zo wist ze inmiddels – de deur voor haar opende. Binnen was alles donker en achter haar viel de deur weer dicht.

‘Een privéfeestje, had ik dat niet gezegd?’ Jens drukte haar tegen de muur en onmiddellijk voelde ze zijn erectie tegen haar buik drukken.

‘Hé! Rustig aan, cowboy!’ Sanne duwde hem wat van zich af.

‘Kom op, je moet in het leven zelf de slingers ophangen.’ Jens drukte zich in het donker weer tegen haar aan en zijn handen leken overal tegelijk te zijn.

‘Hé, kappen zeg ik je! En doe dat licht aan!’ Opnieuw probeerde ze Jens van zich af te duwen, maar zijn greep op haar verstevigde.

‘Niet zo preuts doen nu,’ fluisterde hij hijgend in haar oor. Sanne walgde van zijn warme adem op haar huid. Ze hief haar knie en stootte deze met alle kracht die ze in zich had tussen zijn benen. Hij schreeuwde, kromp in elkaar en Sanne

vloog naar de deur. Met twee stappen stond ze buiten en begon te rennen. Weg bij die creep, die smeerlap! Hete tranen biggelden over haar wangen. Hij had zo'n leuke kerel geleden. Charmant, volwassen, heel anders dan Erwin. Waren er dan echt alleen maar foute mannen op deze aardkloot?

De tranen liepen nog altijd over haar wangen toen ze bij haar huis aankwam. De sensorlamp sprong aan en vrijwel meteen ging de deur naast die van haar open. Vincent!

'O, Vin, wat ben ik blij om jou te zien! Deze hele avond was één grote mislukking. Die kerel, hij had helemaal geen feestje. Hij wilde alleen maar... Hij wilde...'

Sanne snikte nog harder.

'Ach, Sanne toch. Kom binnen.' Vincent liet haar binnen, waarna hij de deur achter haar sloot. Eenmaal in zijn woonkamer viel haar oog op een felroze jurkje met oranje franjes, dat over de rand van de bank hing.

'Heb je bezoek?' Ze draaide zich naar hem om.

'Er is een meisje met me meegegaan naar huis, maar ze bleek niet zo leuk als ik dacht.' Vincent

grijnsde op een manier die Sanne niet kon plaatsen. Een rilling liep over haar rug.

‘Waar eh... Waar is ze nu dan?’

‘Dat doet er niet meer toe, lieve Sanne. Ik wilde deze verjaardag het liefst met jou vieren, maar jij besloot ineens met die vent mee te gaan.’ Vincent ging voor haar staan en Sanne voelde dat elke vezel in haar lijf begon te tintelen.

‘Dat jij nu alsnog hier bent, is mijn ultieme verjaardagscadeau. Jij bent mijn perfecte tien.’

ANGELIQUE HAAK debuteerde in 2017 met *Een nieuw begin*, dat gelijk werd genomineerd voor de Schaduwprijs. Binnenkort verschijnt haar vijfde boek, de gruwelijk spannende thriller *Het verkeerde meisje*.

Lees ook van Angelique:

Een nieuw begin (Jennifer Brugman 1)

Uitgeschakeld (Jennifer Brugman 2)

Zwarte ziel (Jennifer Brugman 3)

Nooit meer alleen

Het verkeerde meisje

DE PARTYPLANNER

Sophie Wester

Suzan ademt de koele ochtendlucht diep in terwijl ze achter haar honden aan door het weiland baggert. De zon komt op als een bloedrode bal en er hangen flarden nevel boven de velden. Ze fluit de honden en draait zich om. Als ze over het laantje met de knotwilgen loopt, ziet ze dat het hek op een kier staat. Femkes auto staat al niet meer op de oprit, dus ze heeft het huis lekker voor zichzelf. Het feest dat ze gisteravond had georganiseerd was een daverend succes, maar het heeft haar ontzettend veel energie gekost. Vandaag hoeft ze gelukkig even niets.

Ze trekt haar laarzen uit en maakt de poten van de honden schoon met een handdoek, als haar telefoon gaat. Ze kijkt naar het onbekende num-

mer. Misschien is het een nieuwe klant. Sinds ze in de weekendbijlage van de krant stond, regent het nieuwe opdrachten.

‘Hallo Suzan, dat is lang geleden.’ Suzans hart slaat een slag over. De stem is iets heser dan vroeger, maar ze herkent hem uit duizenden.

‘Hallo, Nadia.’

‘Goed om te horen dat je mijn naam nog weet, nu je “zakenvrouw van het jaar” geworden bent. Mooie foto trouwens, mevrouw de Partyplanner.’ Nadia grinnikt. ‘Vast niet het soort feestjes waar wij vroeger het entertainment waren.’ Ze schraapt haar keel. ‘Maar goed, het wordt tijd dat we elkaar weer eens zien, vind je niet? Even bijkletsen.’

Suzan drukt de telefoon wat steviger tegen haar oor en loopt naar de keuken. ‘O, ik vind het echt heel leuk dat je belt, maar ik weet niet of...’ Haar oog valt op het briefje op de keukentafel.

Ben al naar kantoor en ik eet vanavond iets met Simone in de stad. Hou van jou!

Femke heeft er een hartje bij getekend.

‘Nee, sorry Nadia, je hebt gelijk. We hebben elkaar veel te lang niet gezien. Ik heb vanmiddag toevallig tijd.’

Vanuit de deuropening kijkt Suzan toe terwijl Nadia uit de taxi stapt. In de tien jaar dat ze elkaar niet gezien hebben, is ze ontzettend veranderd. Vroeger was ze slank, nu is ze ronduit uitgemergeld, haar haren zijn dof en haar huid is grijs en schilferig. Suzan zet haar stralendste glimlach op en geeft Nadia twee zoenen. Ze ruikt een zwaar, kruidig parfum vermengd met sigarettenrook.

Ze gaat Nadia voor naar de woonkamer en gebaart naar de zithoek, waar een kan ijs thee en twee glazen klaarstaan. Nadia gaat op het puntje van de witleren bank zitten en zwijgend nemen ze elkaar op, als bokkers in de ring voordat het gevecht losbarst. Suzan is de eerste die de geladen stilte doorbreekt. 'Hoe gaat het nu met je?'

'Suzan, we weten allebei dat ik hier niet ben om gezellig bij te kletsen.' Nadia laat haar blik rusten op de foto van Suzan en Femke, die op de schouw staat. 'Dus jij bent nu van de vrouwenliefde.' Ze grijnst. 'Daar heb ik tijdens het werk nooit wat van gemerkt.'

Suzan slaat haar armen over elkaar. 'Wat kom je doen, Nadia?'

Nadia kijkt haar aan en Suzan ziet de kille hardheid in haar ogen.

‘Weet dat mooie vrouwtje van je wat jij met al die mannen hebt uitgespookt?’

‘Ja, toevallig weet ze dat.’

‘Maar weet ze ook wat je hebt gedaan om eruit te kunnen stappen? Dat je, hoe zeg je dat in het Nederlands... over lijken bent gegaan?’

Suzans hartslag stijgt en haar kaak verstrakt. Ze kijkt Nadia koel aan. ‘We weten allebei dat je mij niet kunt verraden zonder zelf in de problemen te komen.’

‘Dat klopt, maar volgens mij heb jij inmiddels meer te verliezen dan ik.’

Ogenschijnlijk rustig leunt Suzan naar voren. Ze moet dit gesprek zien te keren, proberen in te spelen op de vriendschap die ze vroeger hadden. Ze legt haar hand op Nadia’s pezige arm. ‘We hebben samen zo ontzettend veel meegeemaakt. Als het geld is waar je voor komt, kunnen we daarover praten. Niet omdat je me bedreigt, maar omdat ik dat aan onze vriendschap verschuldigd ben.’

De blik in Nadia’s ogen verzacht niet. Ze is nog

steeds op haar hoede, ziet Suzan. Daarom is Nadia een overlever. Net als zij.

Nadia trekt haar arm weg. 'Fijn, dan zijn we het daar in ieder geval over eens. En nu móét ik even roken!'

'Dat kan buiten.' Suzan opent de tuindeuren en stapt het terras op. Ze kan zelf ook wel wat frisse lucht gebruiken. De zon staat hoog aan de hemel en ze gaat in het smalle streepje schaduw van de rietkap staan. Daar kijkt ze toe hoe Nadia krachtig aan het filter zuigt en de rook zo diep mogelijk inhaleert, om die vervolgens door haar neus weer uit te blazen. Ze voelt ineens een sterke afkeer van de vermagerde, onverzorgde vrouw met wie ze ooit zo close was en die nu een bedreiging vormt voor haar nieuwe leven. Een leven waar ze keihard voor heeft gewerkt en dat ze zich door niets of niemand laat afnemen.

Ze volgt haar vroegere vriendin, die inmiddels haar tweede sigaret heeft opgestoken, dieper de tuin in. Bij de vijver aangekomen buigt Nadia zich iets voorover om naar de rustig rondzwemmende, oranje-witte karpers te kijken. In een impuls stapt Suzan naar voren en geeft haar een

harde duw. Nadia schreeuwt als ze haar evenwicht verliest en voorover in de enorme vijver valt. Ze gaat kopje onder en maait wild met haar armen, maar dan krijgt ze vaste grond onder haar voeten en waadt ze proestend en plonzend naar de kant. Gejaagd kijkt Suzan om zich heen. Ze pakt de schep die de tuinman naast een bergje aarde heeft laten liggen en als Nadia zich op de rand van de vijver wil hijsen, slaat ze haar hard op haar hoofd. Bloed stroomt over haar gezicht en Suzan ziet dat haar verwarring omslaat in pure angst. Maar ze heeft geen greintje medelijden met deze vrouw. IJzig kalm heft ze de schep hoog boven haar hoofd. Er klinkt een nattig gekraak als ze hem met kracht op Nadia's schedel laat neerkomen. Langzaam glijdt ze terug de vijver in. Met het uiteinde van de schep duwt Suzan haar dieper onder water. Ze kijkt naar de luchtbellen die naar boven borrelen als het water Nadia's longen vult. Nog even schokt haar lichaam heftig. Dan ligt het stil.

Suzan staat voor het raam en ziet de taxi langzaam uit het zicht verdwijnen. Tien jaar geleden is ze voorgoed uit het wereldje gestapt en het lukt

haar steeds beter om te ontspannen, maar Nadia's telefoontje heeft haar meteen weer op scherp gezet. Als je hebt meegemaakt wat zij hebben meegemaakt, blijf je altijd achteromkijken. Ze heeft zich er vanmiddag doorheen gebluft; natuurlijk weet Femke niets van haar verleden en zij zal er alles aan doen om dat zo te houden. Had ze haar kans moeten grijpen, daar bij de vijver? Nee. Dit moet ze zorgvuldig plannen, want als ze de afgelopen jaren iets geleerd heeft, dan is het wel dat het heel gevaarlijk is om impulsief te zijn. Maar erover fantaseren terwijl ze daar in de tuin stond, voelde heerlijk. Ze glimlacht voor zich uit en slaat haar bureauplanner open; elk geslaagd feestje start immers met het prikken van de datum.

SOPHIE WESTER is het pseudoniem van auteursduo Sophie Fraza en Ester Ankoné. In augustus verschijnt hun debuut *Moordende hitte* bij De Crime Compagnie. Ook hun tweede boek, *Een lege plek*, is al in de maak!

HUISJE 10

Marijke Verhoeven

Het harde geluid van de deurbel kwam toch nog onverwacht. Ik veerde overeind van mijn stoel bij de eettafel en zag niets dan mijn eigen bleke weerspiegeling in het donkere, beregende glas van de schuifpui. Zoals altijd keek ik in de hal via het raam naast de voordeur wie er had aangebeld. Op het stoepje stond een man die een identiteitsbewijs van de politie omhooghield. Aarzelend opende ik de deur. Koude wind blies door de kier naar binnen.

‘Goedenavond. Mijn naam is Max Veldman, recherche.’ Hij liet me nogmaals het legitimatiebewijs zien.

‘Goedenavond.’ Afwachtend keek ik hem aan.

‘Sorry dat ik u stoort, mag ik binnenkomen?’

Regen sloeg tegen de deur en het raam.

‘Moment.’ Ik maakte het schuifje van de beveiliging los. ‘Is er iets gebeurd?’

De rechercheur stapte naar binnen. Zijn jack droop van de regen, terwijl hij zijn boots op de mat veegde. ‘Nog niet.’

‘Wat bedoelt u?’ Ik deed een stap achteruit.

‘Rustig maar. Het is beter dat u niet alles weet, mevrouw... Daphne Bont is het, hè?’ Hij trok een kleine rugtas van zijn schouder. ‘U bent toch auteur?’

‘Ja, hoe weet u dat?’ Al tien jaar schreef ik erotische romans, maar sinds de hype van *Vijftig tinten grijs* voorbij was, was ook de vraag naar mijn boeken verminderd en daarmee waren mijn inkomsten sterk gedaald.

‘Ik ben fan van uw werk.’ Er verscheen een haast ondeugende glimlach op zijn gezicht. Een die ik vaker herkende bij mijn mannelijke lezers. ‘Leuk u te ontmoeten. Ik was verrast toen uw verhuurder vertelde dat u huisje nummer 10 huurt.’

‘Mag hij dat vertellen?’

‘Als u weet waarom, zou u geen bezwaar heb-

ben. Zal ik mijn jack uitdoen? Voordat alles nat wordt.'

'Prima.' Ik gebaarde naar de kapstok. 'Zeg maar Daphne.'

'En Max, alsjeblieft.'

Ik ging hem voor naar de woonkamer. 'Wat kan ik voor je doen, Max?' Mijn ogen gleden over hem heen. Hij was lang en slank, met kort krullend haar en donkere, koffiebruine ogen. Zo te zien had hij zich enkele dagen niet geschoren, wat hem een sexy, maar bijna louche uiterlijk gaf. Hij droeg een casual shirt op een versleten, nat-geregende jeans. Max Veldman was een gevaarlijk knappe man om te zien. En totaal iemand anders dan dat mij was voorgespiegeld.

Max knikte naar de schuifpui. 'We hebben aanwijzingen dat de parkeerplaats hier achter de heg een locatie is voor, laten we zeggen, zogenaemde kofferbaktransacties.'

'Werkelijk?' Ongelovig keek ik naar buiten, waar niets anders te zien was dan duisternis. Ik had dit huisje in een klein vakantiepark, aan de rand van het bos, vaker gehuurd. Het was er stil en er was weinig afleiding wanneer ik aan een

manuscript werkte. ‘Wat gaat er dan gebeuren? Moet ik weg?’ Ik zette grote ogen op.

‘Nee, geenszins.’ Uit de rugtas haalde hij een kleine camera en een nachtkijker. ‘Het is de bedoeling dat ik wat foto’s ga maken. Voor bewijsmateriaal, begrijp je?’

‘Ah!’ Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Maar je werkt alleen? Dat is toch niet gebruikelijk?’

‘Klopt. Het halve corps ligt plat met corrie.’

‘Corrie?’

‘Corona; we moeten er maar wat gezelligs van maken,’ zei hij met een knipoog. ‘Maar daarom ga ik ook geen actie ondernemen, uitsluitend foto’s maken.’

‘En wanneer gaat deze... transactie plaatsvinden?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ergens vanacht. Mag ik boven kijken hoe daar het zicht op de parkeerplaats is?’

‘Natuurlijk.’ Ik staarde naar de verwijtende knipperende cursor op het vrijwel lege beeldscherm van mijn computer, terwijl ik Max boven hoorde rondlopen. Mijn slaapkamer lag aan die kant van het huisje. In tegenstelling tot het

lege document op mijn pc, zou de hoop kleren op een van de stoelen boven verraden dat ik hier al langere tijd verbleef, net als de puinhoop die ik op tafel had gecreëerd tijdens mijn wanhopige zoektocht naar inspiratie. Na een paar minuten hoorde ik Max naar beneden komen.

‘En?’ vroeg ik verwachtingsvol.

‘Boven is het beste.’

‘Oké.’ Ik keek op de wandklok. ‘Ik zal mijn spullen naar de andere slaapkamer verplaatsen.’

‘Dat hoeft nog niet. Het is belangrijk dat je dingen doet die je normaal ook doet. Gordijnen dicht, zoiets, zelfde tijd naar bed. Waarschijnlijk weten deze mensen precies hoe laat het stil wordt op dit park.’

‘O, god, dat klinkt eng.’

‘Geen zorgen.’ Hij glimlachte geruststellend, en zijn donkere ogen gleden over mijn gezicht naar het décolleté dat mijn witte bloesje bood. Onbewust gleden mijn vingers langs mijn hals. Er was vast een randje rood kant te zien van mijn beha. Max schraapte zijn keel. ‘Werk je al aan een volgend boek?’

‘Ik ben ermee bezig. Ik werk meestal ’s avonds,’

loog ik, en ik gebaarde naar de keuken. 'Kan ik je iets te drinken aanbieden? Thee?'

'Graag.' Hij liep naar de tafel en pakte een boek op. '*Forensisch onderzoek voor Dummies*. Geen erotische lectuur meer?'

'Ik wil een ander genre proberen.' Ik schonk een kop thee in en overhandigde die hem. Er zat geen ring om zijn vingers.

'Echt waar? Wat jammer, zeg.' Hij keek me zo indringend aan dat ik het er warm van kreeg.

'God, ik had geen idee,' ging ik nerveus verder. 'Het is hier altijd stil en rustig.'

'Juist die wandelgebieden zijn ideaal voor dit soort criminelen.' Max ging op de bank zitten. 'Ga rustig verder waar je mee bezig was. Ik verheug me op je volgende boek.'

Alsof ik nu zou kunnen schrijven! Aan tafel klikte ik op mijn laptop naar mijn mailbox. Vanuit mijn ooghoeken hield ik Max in de gaten en ik glimlachte schaapachtig toen ik ontdekte dat hij hetzelfde met mij deed. Mijn hartslag versnelde. Max zou heel goed model kunnen staan voor de held in een erotisch getint verhaal. Mooi gevormde, sexy schouders, brede borstkas,

knappe kop. Ik riep mezelf tot de orde en schreef het mailtje dat ik beloofd had te sturen zodra de recherche binnen zou zijn. Daarna excuseerde ik mezelf en ging naar het toilet.

In de badkamer bleef ik een poosje staan wachten tot ik het toilet doortrok. De spiegel toonde de sensuele spanning die zich plots meester van me had gemaakt. Mijn lippen plooiden zich naar de gelukzalige glimlach die altijd verscheen wanneer ik inspiratie voelde opborrelen. Deze keer zou ik zelfs twee vliegen in één klap kunnen slaan, wanneer ik hem bij het raam wist weg te houden.

Peinzend opende ik een volgend knoopje van mijn bloes, voordat ik de kraan op de wastafel opendraaide. Terwijl de plot van een erotisch verhaal zich als vanzelf in mijn hoofd vormde, draaiden mijn vingers langzaam aan de loszittende bout van de kraanhals tot deze wegschoot.

‘Nee. O, god!’ gilde ik geschrokken, terwijl het water over me heen spoot. In mum van tijd was ik drijfnat. ‘Help!’

‘Wat is er? Jezus!’ Max verscheen in de badkamer. Hij probeerde de kraanhals terug te draai-

en, maar de bout ontbrak. Het water sproeide in het rond, doorweekte zijn shirt, zijn jeans. 'Waar zit de hoofdkraan?'

'Ik heb geen idee,' riep ik, en ik keek om me heen. Haastig zakte ik op mijn knieën. 'Hier, achter de wc!' Ik tastte achter de toiletpot. 'Verdorie, hij zit vast!'

Het water stroomde over de badkamervloer, terwijl Max naast me op de grond dook. Zijn biceps schuurden langs mijn borsten toen hij met een paar ferme rukken de hoofdkraan dichtdraaide. Meteen viel de waterstraal stil.

Langs slierten nat haar keek ik op naar Max. 'O, het spijt me! Je bent kletsnat.'

Hij veegde het water uit zijn gezicht en hielp me overeind. In de krappe ruimte kon ik zijn warme adem op mijn lippen voelen. Zijn ogen gleden langs mijn hals, naar het rode kant van mijn beha dat zich in mijn natte bloesje haarscherp aftekende. Afwachterend bleven we beiden staan. Er was iets aan hem wat me volledig van mijn stuk bracht. Zijn mond ging open toen mijn handen trillend de laatste knoopjes van mijn bloes losmaakten.

‘Dus het is echt waar dat je altijd rode lingerie draagt wanneer je je boeken schrijft?’

‘Ja,’ stamelde ik ademloos. Ik voelde zijn vingers over mijn huid toen hij de natte stof van me afstroopte. Mijn hand trok zijn shirt uit zijn broek. ‘Altijd, en ook wanneer ik research doe.’

‘Jammer dat ze niet zijn gekomen,’ zei ik luchtig, terwijl ik in de hal van huisje nummer 10 de voordeur voor Max opende. In tegenstelling tot gisteravond was het vanochtend prachtig weer. De zon scheen uitbundig en in het bos kon ik de vogels horen fluiten. Ik voelde me heerlijk ontspannen en uitgerust. Net als Max was ik na onze heftige vrijpartij uitgeput als een blok in slaap gevallen.

‘Ik zal mijn baas maar melden dat ze niet geweest zijn.’ Hij oogde ietwat beschaamd toen hij een hand door zijn donkere krullen haalde. ‘Misschien kan ik het vanavond nog een keer proberen?’

‘Doe dat.’ Ik sloot de deur achter hem en zag hem over het grasveld tussen de andere vakantiehuisjes verdwijnen. In de woonkamer zette

ik mijn laptop aan en klikte op het icoontje van mijn bank. De gelukzalige glimlach gleed opnieuw over mijn gezicht toen ik mijn banksaldo bekeek. De kofferbaktransactie achter de heg, zoals Max het zo schattig had genoemd, was blijkbaar wel geslaagd terwijl ik me intensief met hem had beziggehouden: vanaf een buitenlandse bankrekening was er vanochtend tienduizend euro op mijn rekening bijgeschreven. Een royale beloning voor iets wat simpelweg heerlijk én inspirerend was geweest.

Tevreden logde ik uit, opende een nieuw Word-document en begon verwoed te typen.

De stijl van MARIJKE VERHOEVEN is een combinatie van spanning, romantiek en humor. De veelzijdigheid maakt dat haar fans dol zijn op haar boeken. Op dit moment schrijft ze voor De Verhalenfabriek aan de feelgood-serie *De regels van het spel*.

Lees ook van Marijke:

De beproeving

De laatste adem

Het geschenk

Zomerhitte

Onder mijn huid

Onderschat

Onder invloed

Hoog spel (kort verhaal bij De Verhalenfabriek)

Vervlogen

WIE NIET WEG IS, IS GEZIEN

Svea Ersson

Ik zet mijn bagage neer en kijk omhoog. Een houten trapje leidt naar een deur ongeveer een meter boven me. Wanneer ik hem open, sta ik in wat het komende etmaal mijn verblijf zal zijn. Veel is het niet. Verweerde houten wanden en een houten vloer. In een hoek staan een jerrycan met drinkwater en een gasstelletje met twee pannen. Eet- en drinkgerei zijn niet aanwezig, dat wordt de bezoeker geacht zelf mee te nemen. Het hoogtepunt van dit onderkomen is het plafond van doorzichtig kunststof, dat 's nachts een onvergetelijke blik op het hemelgewelf biedt. Ik leg mijn zelfopblazende matje op de grond en spreid mijn slaapzak uit. Dan ga ik bovenaan het trap-

je zitten en kijk uit over zee. Links water zo ver mijn oog reikt, rechts is het vasteland zichtbaar met daarop de oude vuurtoren. Hij is niet meer in gebruik – zijn vervanger is een paar jaar geleden een stuk verderop gebouwd – maar mocht toch blijven staan, overgeleverd aan de elementen tot hij op een dag het loodje zal leggen. De wind aait mijn gezicht. Ik knijp mijn ogen dicht tegen de zon en probeer te ontspannen, wat niet echt lukt. Voor de zekerheid daal ik de ladder af om te controleren of het bootje echt wel goed is vastgelegd aan een paal van de hut. Als het touw te strak zit, kan het niet meebewegen wanneer de vloed komt. Het eiland kan daarbij overspoeld raken, maar tot de hut reikt de zee nooit, zo is me verzekerd. Ik hecht er niet veel waarde aan. Voor alles is tenslotte een eerste keer.

We kwamen om te praten. Tenminste, dat was mijn achterliggende idee van ons weekend weg. Samen, afgesloten van de buitenwereld. Ik had het verblijf op het onbewoonde eilandje geboekt zonder het met Joachim te overleggen, omdat ik wist dat hij er allerlei bezwaren tegen zou hebben. Wat hem betreft viel er niets te zeggen,

maar ik kon onmogelijk langer zwijgen. ‘Hoe vind je het?’ vroeg ik toen we onze tassen hadden neergezet. ‘Leuk?’

Hij maakte een geluid dat het midden hield tussen een lach vol ongeloof en een minachtend gesnuif. ‘Natuurlijk niet. Waarom heb je ons in godsnaam hierheen gebracht? Er is hier verder niets.’

‘Wij zijn er.’ Ik probeerde overtuigend te klinken en negeerde het kloppen van mijn linkeroor, waar Joachims vuist me de vorige avond hard had getroffen. ‘Ik wil dit weekend met jou doorbrengen – zonder fles.’

Joachim fronste nors zijn wenkbrauwen. ‘Hoezo? Wanneer heb jij mij voor het laatst dronken gezien?’

‘Gisteren nog, weet je dat niet meer?’

Hij haalde met een ruk zijn schouders op. ‘Je overdrijft. Ik was hooguit wat aangeschoten.’

‘Nee, Joachim, je was stomdronken; je hebt me zelfs geslagen. Dit moet afgelopen zijn!’

‘Dus je hebt geen drank ingepakt?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Je moet gaan inzien dat je een probleem hebt met alcohol.’

Mijn woorden zorgden voor kortsluiting bij hem. ‘Ik maak verdomme zelf wel uit waar ik moeite mee heb – en op dit moment ben jij dat.’ Voor mijn ogen haalde hij een halveliterfles uit zijn binnenzak, draaide de dop eraf en zette hem aan zijn mond.

‘Nee! Nee! Nee!’ Ik schreeuwde het uit en greep verblind door frustratie naar de fles. In een reflex bewoog Joachim opzij. Hij draaide zich om en rende het trappetje af naar beneden. Ik volgde hem zo snel ik kon en trof hem een tiental meters verderop met de fles aan zijn lippen. Woedend stormde ik op hem af. ‘Geef hier!’ gilde ik hysterisch. Ik sprong naar voren en stak mijn hand uit naar de fles, waarbij ik Joachim raakte. Die wankelde op zijn benen en viel toen achterover. De fles raakte een stuk wrakhout op het strand en brak met een knal in tweeën. Het restje drank dat er nog in zat, drupte eruit. Vloekend kwam Joachim overeind. ‘Je hebt mijn booze vermoord!’

Dreigend kwam hij op me af met de gebroken fles in zijn hand.

Ik sluit mijn ogen en slik. Dat was tien weken

geleden. Tien weken is Joachim nu al weg. De afschuwelijke scène waarin hij het gekartelde glas voor mijn neus hield, is het laatste wat ik me nog echt herinner. Wat er daarna is gebeurd weet ik niet, mijn geheugen laat me daarover in de steek. Wat vaststaat is dat ik de volgende ochtend, toen ik alleen wakker werd en ik Joachim nergens kon vinden, naar het vasteland ben gevaren. Daar schijn ik tegen de eerste de beste persoon die ik tegenkwam gezegd te hebben dat mijn vriend vermist was geraakt in zee. De politie werd gebeld en tegen hen herhaalde ik wat ik wist: toen ik wakker werd, was mijn vriend verdwenen. Ik voegde er het vermoeden aan toe dat hij 's nachts in zijn eentje was gaan zwemmen terwijl hij te veel had gedronken. Dat moest wel – ik bedoel: hoe kon hij anders zijn weggeraakt?

De politie kamde het hele eiland uit en er werd in zee gezocht, maar Joachim kwam niet boven-drijven. Officieel is hij nog steeds vermist, maar mijn gevoel zegt me al die tijd dat hij nooit meer terugkomt. Er zit me namelijk iets dwars. Wat weet ik niet, het ligt net buiten mijn bereik. En daarom ben ik na tien weken teruggekomen en

hoop het stukje terug te vinden wat ik ben kwijt-geraakt.

Ik verlaat het trapje en slenter door het zand. Toen ik hier met Joachim was, was het hoogzomer en was het zand bloedheet. Nu voelt het koel aan aan mijn blote voeten. Al snel bereik ik de uiterste zuidwestpunt van het eilandje. De begroeiing met helmgras is er op een bepaalde plek verstoord. Ik kniel neer, denk aan Joachim en tel tot tien. Wie al zoveel weken weg is, wordt vast nooit meer gezien. Gedachteloos pak ik een hand zand en laat het door mijn vingers glippen.

De herinnering overspoelt me als een vloedgolf. Nee! Ik hijg van ongeloof en begin klauwend met mijn vingers het zand weg te graven van de open plek.

SVEA ERSSON debuteerde in 2009 met *Alleen Eva*. Daarnaast schreef ze nog een aantal psychologische thrillers. In 2019 startte haar samenwerking met Marelle Boersma aan de Vertrekserie, waarbij Svea de winterse Vertrekthrillers voor haar rekening neemt.

Lees ook van Svea:

Alleen Eva
Voor altijd Isa
Zonder Lisa
Na Melanie
Vlucht naar Kos

Vertrekthrillers:

Hej Denemarken
Zin in Zillertal

Lees alvast een stukje van het eerstvolgende
boek dat bij De Crime Compagnie verschijnt:
Het verkeerde meisje van Angelique Haak

1. AMELIE

De vrouwen die het kunnen navertellen, de zogeheten geluksvogels, hoor je achteraf altijd zeggen: 'Ik vóélde dat er die dag iets niet in orde was. Al vanaf het moment dat ik opstond, wist ik dat het helemaal fout zou gaan.'

Bijvoorbeeld omdat het schilderijtje van hun dode oma uit het niets omviel, of simpelweg omdat ze een unheimisch gevoel hadden over wat de dag zou brengen. Een alarmbel die afging, lang voordat die man in de metro iets te vaak hun kant op keek, of op weg naar huis te dicht achter hen liep.

Maar soms blijken alarmbellen zinloos en gebeurtenissen onvermijdelijk. Als het eerste dominanteentje omvalt – of het schilderijtje van

die dode oma – zet dat de rest in gang en is het verdere verloop onafwendbaar.

Voor mij was er geen alarmbel. Aan niets voelde ik dat er iets vreselijks stond te gebeuren.

Ik was, zoals ze dat zeggen, op de verkeerde tijd op de verkeerde plaats. Zo zou ik dat voorheen zelf ook gezegd kunnen hebben. Nu vind ik werkelijk álles aan dat zinnetje verkeerd. Ik was op de juiste tijd op de juiste plaats! Ik moest daar zijn om op tijd op mijn werk te komen en het was de route die ik altijd nam. Ik hóorde daar te zijn!

En nu ben ik hier, in deze stikdonkere ruimte. Op een plek waar het koud is, waar het naar een mix van rottende eieren en schimmelende bladeren ruikt, én waar ik alle gevoel van tijd en plaats kwijt ben. Nu kan ik alleen nog maar hopen dat ik zo'n geluksvogel ben. Dat ik hier wegkom en mijn vader, mijn vrienden en collega's ooit nog terugzie.

Verkeerde tijden en plekken bestaan niet.

Verkeerde mensen wel.

2.

Ik heb het schitterende notitieboek dat me zo aan haar doet denken vaak in mijn handen gehad, zelfs opengeslagen met mijn pen al in de aanslag, maar de pagina's bleven leeg. Ik voelde nooit de urgentie mijn levensverhaal op te schrijven. Waarom zou ik dat doen? Om begrip te krijgen voor wat ik ben? Om op een dag bestudeerd te worden door psychologen, die dan verheugd roepen: 'Zie hier, weer een geval van verkniptheid bevestigd door moeilijke jeugd en trauma's! Wij hebben gelijk!'

Want ja, die moeilijke jeugd was er. En god, ruimte genoeg voor trauma's. Maar kwamen die niet pas toen ik al grotendeels gevormd was?

Ruim zestig procent van de verbindingen in onze hersenen is al voor de geboorte aangelegd en vooral in de laatste drie maanden van een vol-

dragen zwangerschap ontwikkelt het foetusbrein zich rap. Misschien lag het 'probleem' in het feit dat ik veel te vroeg geboren werd. Of in het feit dat mijn moeder rookte als een ketter en regelmatig straalbezopen was tijdens haar zwangerschap. Of misschien wel in beide, in combinatie met die moeilijke en mogelijk traumatische jeugd.

Hoe het ook zij, de uitkomst is wat het is en voor het eerst voel ik wél die urgentie om mijn verhaal op te schrijven. Ik wil duidelijk maken dat dit... dat ik niet het gevolg ben van mijn vaders gedrag, van de afwezigheid van mijn moeder en al die andere zaken die instanties zo graag aangrijpen. Ik ben de schuld van de maatschappij die zijn kop in het zand steekt. Die niet wil zien wat allang zichtbaar is, omdat het ingaat tegen alles wat ze willen zien.

*De wetenschap heeft jaren geleden al aange-
toond dat het brein van moordenaars, psychopa-
ten en pathologische leugenaars anders in elkaar
steekt dan dat van 'normale' mensen. Er zijn com-
plete naslagwerken te vinden over afwijkende lim-
bische systemen, overactieve amygdala's en hape-
rende prefrontale cortexen. Allerlei aantoonbare*

signalen dat er 'iets' met iemand aan de hand is.

Je kunt stellen dat een hoop leed in de wereld voorkomen kan worden met een hersenscan in een vroeg stadium in een mensenleven. Tenminste, als mensen daarvoor open zouden staan.

De mensheid wil in al haar naïviteit blijven geloven dat ieder kind dat geboren wordt puur en onbezoedeld is. Een onbeschreven bladzijde, met alle mogelijkheden en kansen om tot een vredelievend mens op te groeien.

Geen enkele ouder wil aan de wieg te horen krijgen dat zijn of haar kroost geboren is met een 'killerbrein' en gedoemd is anderen zonder enige vorm van empathie de vreselijkste dingen aan te doen, ondanks alle inspanningen hun hartenliefje het beste van het beste te geven.

Nee, dat is niet wat die naïevelingen willen horen. Die willen geloven dat er voor elk probleem in hun wereld een oplossing is. Dat met de juiste dosis liefde, aandacht en zorg ieder kind een kans heeft net zo 'normaal' als zij te worden.

Ik denk dat dat bullshit is en hun normaal-zijn gelijkstaat aan middelmatigheid.

Kijkend naar de enige foto die ik van mij en mijn

vader samen heb, besef ik dat het milieu waarin ik opgroeide voor mij alles was wat ik me wenste. Ik hield grenzeloos veel van mijn vader, keek tegen hem op, wilde worden zoals hij.

En daarom zal ik je mijn verhaal vertellen. Ik wil dat het bewaard blijft. Ik wil je laten zien wat ik al vroeg van de beste leerde te zijn: een onvervalste pathologische leugenaar met een waar killerbrein. Allesbehalve middelmatig.

3. AMELIE

Voor de zoveelste keer ga ik in mijn versufte toestand mijn gangen na. Was er iets wat ik over het hoofd gezien had?

Net als elke maandag had ik om vijf over zeven de voordeur achter me dichtgetrokken en mijn fiets onder het afdak vandaan gehaald. Bij het opstappen constateerde ik – voor de zoveelste keer – dat mijn achterband nodig opgepompt moest worden. Was dat mijn signaal, mijn alarmbel? Was het anders gelopen als ik die paar minuten de tijd had genomen om mijn routine te doorbreken, en ik net iets later bij het station was gearriveerd? Had ik, als ik niet zo vreselijk moe was geweest van al het gedoe met Vince de afgelopen tijd, en als ik niet zo suf was van de oxazepam die ik daardoor de laatste weken

slikte, dan misschien wél gemerkt dat er iemand achter me opdook?

In het stikdonker krabbel ik overeind. Alles lijkt nog donkerder te worden door de zwarte vlekken die voor mijn ogen dansen. Dan neem ik mijn muts af en bevoel mijn hoofd met twee handen. Er lijkt geen bloed te zijn, wel een enorm ei dat pijnlijk aanvoelt als ik erop druk. Was ik met iets op mijn hoofd geslagen? Ik zet de muts voorzichtig weer op en trek de deken die ik voel wat over me heen. Ik heb het vreselijk koud. En ook prikken mijn polsen pijnlijk. Als ik mijn vingers voorzichtig over de huid laat glijden, voel ik striemen en schaafwonden. Van touw of zoiets?

Mijn god! Het voelen van de striemen, het fysieke bewijs van wat er aan de hand is, zorgt ervoor dat ik naar adem hap. Plotseling trekt de mist in mijn hoofd op en dringt ten volste tot me door wat er aan de hand is. Het station. Er waren armen om me heen geweest toen ik mijn fiets op slot zette. Een hand over mijn mond, een klap op mijn hoofd en daarna gehobbel in een donkere ruimte. Was ik buiten bewustzijn geweest? Ver-

voerd in een auto? Een busje? Ontvoerd?

Een flard van een wit busje schiet aan me voorbij, maar feit is dat ik geen idee heb wie mij overviel en hoe ik hier – waar? – terecht ben gekomen. Mijn god! Mijn god! Mijn god!

Vergelding! Dat woord schiet als een stroomstoot door mijn lijf en zorgt ervoor dat de gedachtestroom opnieuw op gang komt. Is dit de vergelding voor al die jaren geleden? Mijn verdiende loon?

Ik zie het harde bestraffende gezicht van mijn moeder voor me en een pijnlijke steek trekt door mijn maag- en hartstreek. *Nee, Amelie! Zo moet je niet denken. Anouk kwam zelf achter je aan, je was nog een kind en...*

Ik sluit mijn ogen en adem diep door tot het schuldgevoel wegdrijft.

Mijn collega's. Zouden ze me gemist hebben toen mijn bureau leeg bleef? Ik denk het niet. Er zijn regelmatig weken waarin ik thuiswerk en niet naar kantoor ga. Niemand zou meteen alarm slaan.

Mijn fiets dan, is die bij het station achtergebleven? Ik weet niet meer of ik hem al op slot

had gezet, en eigenlijk ook niet of dat iets uitmaakt. Het was gewoon een fiets, niets meer, niets minder.

Ik druk mijn rug tegen de muur en sla mijn armen om mijn benen. Het maakt niet uit waar mijn fiets is en of mijn collega's hun wenkbrauwen wel of niet optrekken over mijn lege bureau. Lianne mist me sowieso als ik niet op de hockeytraining verschijn, die heb ik werkelijk nog nooit overgeslagen zonder haar op de hoogte te stellen. Mijn beste vriendin kent me na al die jaren goed genoeg om te weten dat...

‘Nee!’ roep ik hardop als ik opeens iets besef.

Zaterdagavond. Lianne kwam gelijk naar me toe nadat ik haar vertelde over de heftige confrontatie die ik de dag ervoor met Vince had. Er was wijn geweest. Veel wijn. Ik weet nog dat ik haar mijn haar showde. Mijn goudblonde lokken waar Vince zo verzot op was, die de kapper eerder die dag op mijn verzoek in de tint walnootbruin verfde. Ik zei vol trots tegen haar dat dat pas het begin was, en dat ik er ernstig over dacht om er na alle ellende met Vince een weekje tussenuit te gaan, of misschien wel twee. Alleen!

Ik had nog voldoende vakantiedagen en vrij nemen van mijn werk was geen enkel probleem. Zou ze nu denken dat ik...

Mijn god! Het besef raakt me als een mokerslag. Als Lianne inderdaad aannam dat ik mijn voornemen om ertussenuit te gaan had doorgezet, en op het werk ondernamen ze ook geen actie, dan zou pas vrijdag mijn vader zich afvragen waar ik was als ik niet in de galerie verscheen. NIEMAND zou me missen!

Meer informatie over de auteurs en hun boeken
vind je op www.crimecompagnie.nl.

Wil je op de hoogte blijven van alle mooie
Crime Compagnie-titels die eraan komen, schrijf
je dan in voor onze nieuwsbrief.
Onder de nieuwsbriefabonnees verloten
wij twee Kobo e-readers!

